

50வது ஆண்டை நோக்கி.....

PL

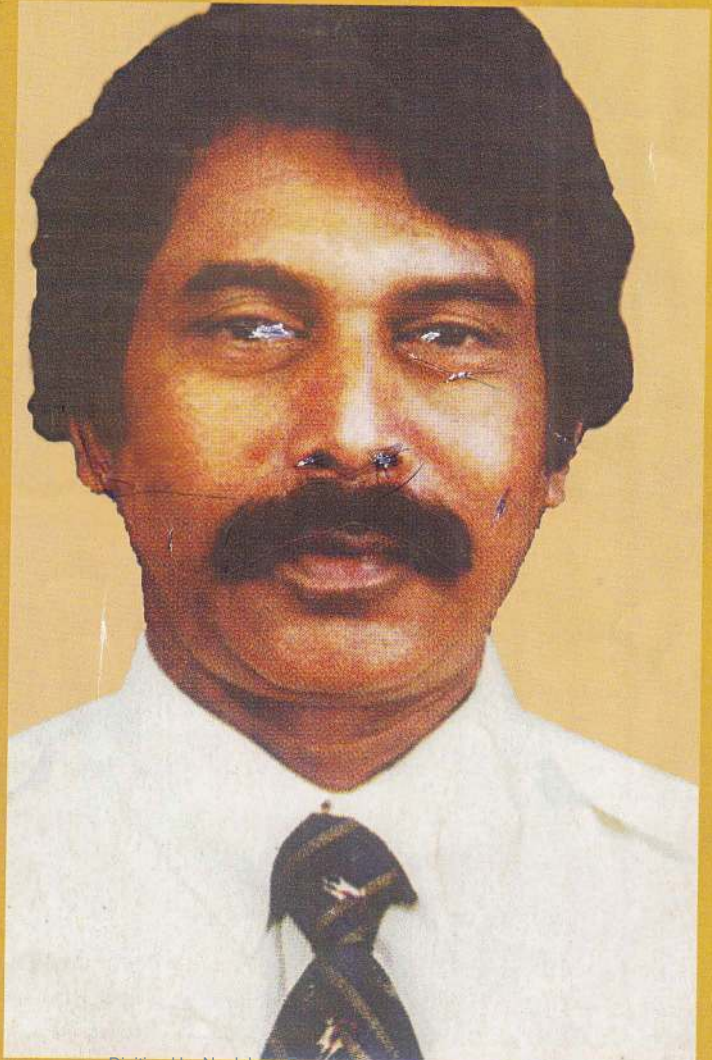


# மலலகை



ஆசிரியர் : டொமினிக் ஜீலா

எமது எழுத்தாக்கங்களைப் புரிந்து கொண்ட -  
தமிழகத்துப் படைப்பாளி!



# திருமண சேவை

இன்னாரீக்கு இன்னார் என்று எழுதி வைத்தானே தவிர இன்னாரீ என முற்கூறிய பரிசீலனாமானவரை இந்நாளில் அடையாளம் காண்பது எப்படி? இலேசான- ஆணிய வழி கப்பெதரிவமுறை விபரக் கோளாய்வுகள் தேடுவது.



விபரங்களுக்கீது

கட்கெரிவு முறை முன்னேடி, தனிமலித நிறுவநர், ராஜிவ், பகழ் புகடு, சர்வதேச, சக லருக்குமான திருமண ஆற்றிப் படுத்தநர், குரும்பசிடிபூர் மாயெழ வேல் அமுதனுடன் சென்னாய், வியாழன் தவிர்க்கு நாள்களில் அலுவலக நேரத்துள் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்!

தொலைபேசி: 23604683 / 2360694 / 4873929

எற்பு முன்புமுட்டு சூழ்ந்துகாயில் துக்கினா துக்கம் பிடித்துகொடுங்கள். புது, வெள்ளி நாள்படுகை, விட துண்டு துண்டுகளினாய்துறியில் கவர் அமுதனாச் சிறிக்கவாய்!

முனை: 6/2/3 பெந்தர் மாநாடான (கொண்டை) கிணர், சென்னை, திருவாரூர், திருச்சி, திருவாரூர், 33 ஆம் அலுவலக அடி, 5511 சூழ்ந்துக கொள்ளவகை, பெரும்பு-06

கலையான- விவரணா- விநாடான பூர்வமான தெரிவுக்குச் சய தெரிவு முறையே மகோன்சாத- நமரிய பணவாய்ப்புள்ள குரும்பசிடிபூர் மாயெழ வேல் அமுதனே!

மலகல் இலக்கிய மலகல் மலகல்



## மல்லிகை

ஆடுகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆடுகளைக் கவனமாகக் கவனம் காட்டி உணவும் குடிநீரும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. உணவு கிடைக்காத இடங்களில் இடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. உணவு கிடைக்காத இடங்களில் இடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

உணவு கிடைக்காத இடங்களில் இடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. உணவு கிடைக்காத இடங்களில் இடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. உணவு கிடைக்காத இடங்களில் இடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

50 - ஆவது ஆண்டின் நோக்கி...  
6ம  
372

'Mullikai' Progressive Monthly Magazine

மலகல் இலக்கிய மலகல் மலகல்

201/4, Sri Kathiresan St, Colombo - 13. Tel : 2320721 mullikaijeeva@yahoo.com

மலகல் இலக்கிய மலகல் மலகல்  
எனது எளிமை! புரிந்து கொண்டவர்கள் இதைத் தெரிந்து கொண்டால் நலவது!

உயர் பண்புடன் முதிர்ச்சிதான் உயர்வாக காந்திய எளிமை.

என்னைப் புரிந்து கொண்ட இலக்கிய நோக்கமே ஓர் அடிப்படை உண்பையை விளக்கிக் கொள்ள முடியாமல் இருக்கின்றனர்.

எதை உடந்த கால இலக்கிய உண்பையின் பெறுமதியைத் தெரிந்திராத பலர் இளமையும் இதனைப் பிச்சைக்கார வேலும் என்பே சிலர் கருதுகின்றனர்.

என்மையாக இருப்பதும், எளிமையாகப் பழகுவதுக் கம்மா இலேசப்படக் கவகியல்ல. அது எதனை அது!

அதற்கு ஆரணம் முதிர்ச்சி வேண்டும்! பண்டிட இதயம் தேவை.

மல்லிகை ஆய்வித்த கால கட்டத்திலிருந்தே இம்மை வளர்க்கும் மயிர் 250 பிடி களைக் கவலுக்களுக்கு நானே தேடித் தேடி நேரமுடாகவே நாடு ழாக்கவும் விதிமோகம் பண்பிலி வறலின்றேன்.

பாதா மாதம் இது, முழுமையாகவே நடைபெற்று வரும் திகழ்ச்சியாகும். மல்லிகை இதழ் வேள் வந்ததும் நான் விதிக்கு இயங்கி விடுவேன். விடுபண்பைபத் தொடங்கி விடுவேன்.

பலர் எதை நன்றிக் பலத்தின் அத்த வரத்தையே சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாமல், அலவது விளக்கிக் கொள்ளாமல் விமர்சக சிபுர்பு குடையு நான் இதைக் கருகின்றது.

இந்த நேரடி அநுபவத்தின் விளைவுகளை நான் எனது இலக்கிய வாழ்வின் பெறுபெறாகவே கருதி வருகின்றேன்.

இதுவரையும் இந்த மண்ணில் வெளிவந்துள்ள சகல சிற்றேடு வெளியீட்டாளர்களும் நான் கண்டடைந்த இந்த அநுபவ நேரடி மதிப்பீடுகளை அடைந்திருக்கவே மாட்டார்கள். இது உண்மை!

மல்லிகையைத் தான் நான் அச்சிடுகின்றேன். அதை அனுப்பி வைக்கும் தபாற் தலையையும் நான் அச்சிடுவதில்லை. சந்தாதாரர்கள் இதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இது எச்சரிக்கையல்ல. வேண்டுகோள்.

40 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இது நடந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் மணிக்கூட்டுக் கோபுரவீதியில் ஒரு கல்லூரி மாணவன் 30சதம் தந்து மல்லிகையைப் பெற்றுக் கொண்டதும், அவ்விதழை இரண்டாகக் கிழித்து என் முகத்தில் வீசி அடித்தான்.

இச் செயலைக் கண்டு அந்த மாணவன் மீது நான் கோபிக்கவில்லை. இப்படியான நேரடியான கசப்பான அநுபவங்கள் என் இலக்கிய வாழ்வில் ஏராளம்....! ஏராளம்...!

எனது எளிமையையும் பழகும் தன்மையையும் தவறாகப் புரிந்து கொண்ட சிலர், என்னை ரொம்பவும் மலினமானவனாகவும், வீதி வலம் வந்து பிச்சை எடுப்பதையே சீவனோபாயத் தொழிலாகக் கொண்டவனாகவும் கருதி, என்னுடன் பழக முற்பட்டு வருகின்றனர்.

தினசரி தாராளமான வருமானம் மிக்க தொழிலை, ஓரிரவுக்குள் விட்டெறிந்து விட்டு, மல்லிகையைக் கரம்பிடித்த மனக்கர்வம் எனக்கு எப்போதுமே எனக்குண்டு.

எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு நான் எளிமையானவனாகக் காட்சி தருகின்றேனோ,

அத்தனைக்கு அத்தனை நான் நெருப்பன்!

புரிந்து கொண்டவர்கள் புரிந்து கொள்வது அவர்களுக்கே நல்லது!

நட்ட நடு வீதியில் நிறுத்தி, அழைப்பிதழ் தர முயலுகின்றனர், சிலர். ஆட்டோவில் பயணிப்பவர்களில் சிலர் ஆட்டோவைத் தெருவோரம் நிறுத்தி, “இலக்கியக் கூட்டத்திற்கு உங்களையும் பேசப் போட்டிருக்கிறம். நோட்டீசில் உங்க பெயரையும் போட்டு விடுறம்! உங்களுக்குச் சம்மதம் தானே? வருவியள் தானே?”

இந்த மண்ணில் படைப்பாளி எத்தகைய தூரத்திற்கு மலினமாகப் போய் விட்டான் என்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது.

என்னைப் போன்ற படைப்பாளிகளை நெஞ்சார நேசிப்பவர்கள் ஒன்றைத் தெரிந்து வைத்திருப்பது அவர்களுக்கே நல்லது. தொடர் நட்புக்கும் சிறந்தது.

நம்மைப் போன்றவர்கள் வரலாற்றுக்குரியவர்கள். எதிர்காலப் பதிவிற்குரியவர்கள்.

**திமிர்** என்பது தனிமனித வாழ்க்கையில் தவிர்க்கப்படும் குணம்சங்களில் ஒன்று தான். ஆனால், இலக்கியத் திமிர் இருக்கின்றதே, அது உண்மையான கலைஞனுக்கு ஆபரணத்தைப் போன்றது. உண்மைக் கலைஞனுக்கு அவ்வாபரணம் தனிச் சோபையையும் கீர்த்தியையும் சில்லறைகள் நெருங்க முடியாத தூரத்தையும் பெற்றுத் தரும்.

கலைஞனைப் புரிந்து கொள்வது கொஞ்சம் சிரமம் தான். கஷ்டம் தான் புரிந்து கொண்டால் அவனது நட்பின் பெறுமதியைப் பின் சந்ததியே விதந்து வியந்து பாராட்டுவது நிச்சயம்!



## தேர்தல் முடிந்து விட்டது! தினியலது~ புதிய தேசத்தைக் கட்டியெழுப்புவோம்!

வரலாறு காணாத துயரத்தையும் துன்பத்தையும் கடந்து வந்து விட்டது, இந்த மண்.

மூன்று தலாப்தங்களுக்கு மேலதிகமாகவே பாரியதொரு உள்நாட்டு யுத்தத்திற்கு முகம் கொடுத்து, இன்று அதனிலிருந்து மீண்டு, ஏழாவது பொதுத் தேர்தலையும் கண்டு தெளிந்து, நிமிர்ந்து நிற்கின்றது, நமது தாய்த் திருநாடு!

பொதுவாக இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து வந்த தமிழ் இன மக்கள் இவ்விடைக் காலத்தில் பட்டு வந்த துயரமும் சொல்லொணாக்க கஷ்ட நிஷ்டிரங்களும் எழுத்தில் வடிக்க முடியாத எலிற்கும் அப்பாற்பட்டவை. கொடூரமானவை.

பொதுவாகச் சொல்லப் போனால், இரண்டாவது யுத்த காலத்தில் ஜப்பான் தேசமும் அங்கு வாழ் மக்களும் பட்டு வந்த பேரழிவுகளையும் துன்பத்தையுமா, நாம் பட்டு விட்டோம்?

ஹிரோஷிமா, நாகஷாகி மீது அமெரிக்கன் அணுகுண்டு கொண்டு வீசி, அந்த மண்ணையே சர்வ நாசப்படுத்திவிட்டான். அதிலிருந்து ஜப்பானிய மக்கள் உதித்தெழுந்து, புதிய ஜப்பானையே இன்று உருவாக்கி, உலகிற்கு முன் மாதிரியாகத் திகழ்கின்றனர்.

நாமும்- இங்கு வாழும் மூவின மக்களும்- சிந்தனை அநுபவங்களையும் படிப்பினைகளையும் கவனத்தில் ஏற்றுக் கொண்டு, ஒரு புதிய நவ இலங்கையை உருவாக்கிக் கொள்ள முயற்சி எடுப்போம்.

இனங்களுக்கிடையே நியாயமான எதார்த்தக் குறைபாடுகளைக் களைந்து, ஒரு புதியதொரு நாட்டை இனி மேலாவது கட்டியெழுப்பச் சகல இனத்தினரும் முயற்சிப்போம்.

பெரும்பாலும் இந்த இனப் பிரச்சினைத் தீர்வுக்கு முகம் கொடுத்துத் தீர்க்க வல்லவர்கள் சிங்கள முற்போக்குவாதிகள் தான். தேர்தல் முடிவுகளும் இந்த முற்போக்கு ஜனநாயக சக்திகளுக்குச் சாதகமாகவே பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளதையும் நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது.

அடுத்தடுத்து ஜனாதிபதித் தேர்தலிலும், 7வது பொதுத் தேர்தலிலும் ஜனாதிபதியைத் தலைவராகக் கொண்ட தேசியக் கூட்டணியினர் அமோக வெற்றியீட்டியுள்ளனர்.

நாடாளுமன்றத்தில் மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மை சுமுகமான சூழ்நிலை தோன்றப் பக்கபலமாக இன்று மிளிக்கின்றது.

-எனவே ஒரு நவ இலங்கையை மூவின மக்களாகிய நாம் கட்டியெழுப்புவோம்!

# ஏ. ஏ. ஷெர்ச். கே. கோரி

## -சாந்தன்

எழுபதாம் ஆண்டு, அக்டோபர் அல்லது நவம்பர். ஒரு மதியம். ஹம்டன் லேன் உபதபால் அலுவலகத்திற்கு முன்னாலிருந்த நிறுத்தத்தில் பஸ்ஸுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். திரு. சுந்தரலிங்கத்தின் கார் வந்து சற்றுத் தள்ளி நின்றது. சிம்மக் குரலோன் சுந்தா இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் புகழ் பூத்த அறிவிப்பாளர், சிறந்த கலை இலக்கிய ஆர்வலர். இறங்கி வந்தார்.

“சாந்தன், தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஒரு இளம் எழுத்தாளர் வந்திருக்கிறார், உம்மைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று வலு ஆவலாயிருக்கிறார்”

“யார்? என்ன பேர்?” என்றேன் ஆர்வத்துடன்.

“கோரி, ஏ. ஏ. எச். கே. கோரி”

‘கணையாழியில் அறிமுகமான பெயர்தான்’

“எங்கே இருக்கிறார்?”

“கிட்டத்தான், ஷாராசில்”

“ஸிக்ஸ்-ஸெவென்-ஸிக்ஸ்?”

அந்த நாட்களில் ஸிக்ஸ்-ஸெவென்-ஸிக்ஸ், ‘ஷாராஸ்’ இரண்டு பேச்சு வழக்கு ஒரிடத்தையே குறித்தன. உண்மையில் பம்பலப்பிட்டிச் சந்திக்கு வடக்கே, கடற்புறத்தில் இருந்த ஒரு கட்டடத்தின் எண்தான் அறுநூற்றொழுபத்தாறு. அதன் மேல்மாடியில் இருந்த பெரிய டிபாட்மென்டல் ஸ்ரோர் ஷாராஸ். கீழே ஒரு பெரிய போர்டிங்கும் ஒரு சிறிய மண்டபமும், அவை வேறு.

ஷாராஸ் உரிமையாளர் ஜனாப். ராஸாக் அவர்களின் மருமகன் ஏ. ஏ. எச். கே. கோரி. அந்த ஆண்டு திருமணமாகியிருந்தது. விடுமுறைக்கு மாமனார் வீடு வந்திருந்த வேளை அது. சுந்தா தந்த எண்ணுக்கு அன்று மாலை போன் பண்ணினேன்.

தடித்தடர்ந்த மீசைக்குச் சற்றும் பொருந்தாத குழந்தை முகத்துடன் அதிக உயரமில்லாதிருந்த அந்த அமைதியான இளைஞரை முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகட்கு முன் சந்தித்த போது, மனிதனாக வகுத்துக் கொண்ட தேசம், இனம், மதம், மொழி என்கிற எல்லை

களையெல்லாம் தாண்டிய, நட்பொன்று அன்று முளை விட்டது.

கணிதப் பட்டதாரியான கோரி அப்போது தமிழ்நாடு, திருநெல்வேலியிலிருந்தார். தூத்துக்குடி ‘ஸ்பிக்’ நிறுவனத்தில் பணி. அப்போதே அவர் குமுதம், விகடன் வாசகர்களுக்கு அறிமுகமான எழுத்தாளர். கண்ணதாசன் இலக்கிய இதழில் வெளியான ‘சில பிறவிகள்’ சிறுகதை அவரைத் தீவிர வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்திருந்தது. தொடர்ந்து கணையாழி, நீலக்குயில், செம்மலர் போன்ற சஞ்சிகைகளில் அவரது கவிதைகள், சிறுகதைகள் வெளியாகிக் கொண்டிருந்தன. அவ்வேளையில் பாளையங்கோட்டை சிவசு, வண்ணதாசன், கலாப்ரியா, ஜோதி விநாயகம், கோரி ஆகியோர் சேர்ந்தியங்கிய ‘இலக்கியத் தேடல்’ என்ற அமைப்பும் செயலாக்கத்துடன் இருந்தது. ‘கௌரவர்கள்’, ‘சலனம்’, ‘ஸ்வப்ன புஷ்பங்கள்’ ஆகிய மூன்று தொகுதிகளையும் ‘இலக்கியத் தேடல்’ வெளியிட்டிருந்தது. (அவர்களின் நான்காவது வெளியீடாக, அதுவும் கோரியின் முன்முயற்சியால், என்னுடைய ‘கிருஷ்ணன் தூது’ வந்து பரவலாகக் கவனம் பெற இருந்ததை அப்போது நான் அறிந்திருக்கவில்லை)

கோரியின் முதலாவது தொகுதி ‘தடுமாற்றங்கள் பதினஞ்சு’ 1976ல் பாளையங்கோட்டையில் வெளியாயிற்று. இதன் இரண்டாவது பதிப்புச் சென்னையில் 1996ல் வந்தது. தொடர்ந்து ‘இனத்தோடு இனம் சேரும் தினம் வந்தது’ 1996ல் வந்தது. பிறகு ‘ஏ. ஏ. எச். கே. கோரி சிறுகதைகள்’ தொகுதி 1, தொகுதி 2 என 2006லும், 2007லும் இருவாட்சி வெளியீடுகளாகப்

பிரசுரமாயின. ‘காதில் மெல்ல காதல் சொல்ல’ அவருடைய நாவல், சந்தியா பதிப்பக வெளியீடாக 2009ல் வந்தது. ‘சிரிக்கும் நாளே திருநாள்’ இவ்வாண்டு வரவுள்ள நாவல்.

எழுதத் தொடங்கிய அடுத்த ஆண்டிலேயே, 76 ஜூலையில், ‘இலக்கியச் சிந்தனை’யின் பரிசை வென்ற கோரி, 2009 வரை நான்கு தடவைகள் அதனைப் பெற்றுள்ளார். இன்று வரை இலக்கியச் சஞ்சிகைகள், ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகைகள் என்ற வேறுபாடின்றி அவர் படைப்புகள் வருவது தொடர்கிறது. ஆங்கிலத்திலும் ‘எலைல்’ போன்ற சஞ்சிகைகளில் அவ்வப்போது அவரது அழகான ஆக்கங்கள் வெளியாகின்றன.

இந்தப் படைப்புகளுக்கப்பால் இலக்கியத்திற்கான அவரது சிறப்பான பங்களிப்பு இன்னுமொன்றும் உண்டு. அது ஜோதி விநாயகம் பரிசுத் திட்டம்.

எழுத்தை நேசிப்பதற்குச் சற்றும் குறைவின்றி நண்பர்களிலும் அன்பு பாராட்டுபவர்களோடு கோரி என்பதற்கும் ஜோ. வி. பரிசுத் திட்டம் எடுத்துக் காட்டு.

அவருடைய நெருங்கிய நண்பர்களில் ஒருவரும் தீவிர இலக்கியவாதியுமான திரு. ஜோதிவிநாயகம் 1993ல் தனது இளம் வயதில் மறைந்த போது, அது கோரியை மிகுந்த கவலைக்குள்ளாக்கியது. ‘தமிழ் இலக்கியத்தோடு எனக்குப் பரிச்சயம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்த நண்பன்’ என ஜோதியை அவர் குறிப்பிடுவார். ஜோதியின் ஞாபகத்தைப் பேணும் விதமாகப் பரிசுத் திட்டம் ஒன்றைத் தொடங்கி,

மாதாமாதம் தெரிவாகும் சிறந்த சிறுகதைக்கு 'ஜோதிவிநாயகம் நினைவுப் பரிசு' 1997 ஜனவரியிலிருந்து வழங்கி வந்தார். 97லும் 98லும் தெரிவான சிறந்த கதைகள் இரண்டு தொகுதிகளாகவும் வெளியாயின. 98ல், புதுமைப்பித்தன் நினைவரங்கம் ஒன்றினையும் இந்த அமைப்பு நடத்தியதுடன், அரங்கின் முக்கிய பதிவுகளைத் தொகுப்பாகவும் வெளியிட்டது. ஜோ. வி. பரிசுத் திட்டத்தில் கோரிக்குப் பக்கபலமாக நின்றவர் எஸ். ஷங்கர நாராயணன். மூன்றாண்டுகள், 99 டிசம்பர் வரை, இவ்வமைப்புச் செவ்வனே நடந்த போதிலும், கோரி தனது தொழில் நிறுவனத்தில் முகங் கொடுத்த எதிர்பாரா நெருக்கடி காரணமாகத் திட்டத்தை நிறுத்த நேரிட்டது. எனினும், இம்முயற்சி, கோரியின் ஆர்வத்தையும் ஆளுமையையும் இலக்கிய வட்டாரங்களிடையே நிறுவிற்று.

ஜோ. வி. திட்டம், திரு ஜோதிவிநாயகத்தின் மேல் கோரிக்கிருந்த அன்பை மட்டுமன்றி சாந்தனின் மேல் அவருக்கிருந்த அன்பையும் காட்டுவதாகவும் கூட அமைந்து விட்டது என நினைக்க வேண்டியுள்ளது. எத்தனை சொல்லியும் கேளாமல், அவ்வேளையில் எதுவும் செய்துவிட இயலாத தொலைவிலும் சூழலிலும் இருந்த என்னையும் கூட, தன்னுடனும், ஷங்கர நாராயணனுடனும் இந்த அமைப்பில் சேர்த்துக் கொண்டார். அத்தோடு விட்டாரா? முதலாவது ஆண்டு விழாவின் போது, என்னுடைய 'யாழ் இனிது' தொகுதியையும் பிரசுரித்தார். (2008 இல் நடைபெற்ற இவ்விழாவில், அந்நூலை வெளியிட்டு வைத்தவர் அசோகமித்திரன். முதல்

பிரதியைப் பெற்றுக் கொண்டவர் பாலுமகேந்திரா)

இலக்கியத்திற்கும் நட்புக்கும் அடுத்தபடி கோரிக்குப் பிரியமானவை, மெல்லிசையும் யாழ்ப்பாணத் தமிழும். யாழ்ப்பாணத் தமிழில் அவருடைய சில ஆக்கங்கள் வெளியாகியிருப்பது கூட ஒன்றும் ஆச்சரியமானதல்ல. அவருடைய சரிபாதி இலங்கையிலிருக்கிற காரணத்தால், ஒவ்வோராண்டும் இலங்கை வந்து செல்வதாலும், இலங்கை இலக்கியத்தின் தீவிர வாசகர் என்பதாலும் இது அவருக்கு இயல்பாகவே சாத்தியமாயிருக்கிறது.

கோரியின் நட்பும் இலக்கியந்தான். அதன் விளைவாய் வந்த இனிய தொடர்புகள், ஷங்கர நாராயணன், ஸிராஜ், உதயக்கண்ணன் எனத் தொடரவும் செய்கின்றன.

தாய் மொழி உருதுவாக இருந்தாலும், (அவர் மைத்துனர் கூட, ஒரு உருதுக்கவிஞர்) கோரிக்குத் தமிழில் உள்ள ஆர்வமும், ஆழமும் என்னைப் பொறாமைப்பட வைக்கின்றன. சென்னையில் 2007இன் பிறகு 2009 டிசம்பரில் கொழும்பில் சந்தித்தோம். ஊர் திரும்பியதும் தொலைபேசியில் பேசிக் கொண்டிருந்த போது கோரி ஒரு பழைய கவிதை சொன்னார். 'ஊர் திரும்பி விட்டேன். ஆனால், ஒரு பொருளை உங்கேயே விட்டு விட்டு வந்துவிட்டேன், அனுப்பிவை. அது என் மனது'- என்கிற பொருள் கொண்ட பழந் தமிழ்ப் பாடல்! அப்போதுதான் முதன்முறையாக அப்பாடலைக் கேட்டேன் என்பதை ஒப்புக் கொள்வதில் எந்தத் தயக்கமும் எனக்கில்லை.

குறிப்புகள்

## தழுதலை

--வேல் அமுதன்

ஒவ்வொரு ஞாயிறு மாலை மணி ஆறானதும், ஆறுமுகம் வாத்தியார் தவறாது தமது மாடி முகப்புக்கு (Balcony) வாரமலர் பிரசுரங்களும், வாக்கியப் பஞ்சாங்கமும், (Cord less) போனுவாக்காக வந்து, சாய்வு நாற்காலியுள் சாய்ந்து, எட்டு மணி வரை அவருக்கு ஒரே ஒரு வேலை மணமகள் தேவை விளம்பரங்களைத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து நடவடிக்கை எடுப்பதுதான்.

வாத்தியார் கண்டிப்பான பேர்வழி. அவரின் பிள்ளைகள் கூண்டுக்கிளிகளாக வளர்க்கப்பட்ட தாலும், சீதனம் வழங்க முடியாமல் போவதாலும், ஜாதங்கள் பொருந்தி வராததினாலும் அவரின் மக்கள் முப்பதைத் தாண்டி, முதிர்கன்னிகளாக இன்னமும் காலத்தை ஒட்டுவதால், இதற்கு எப்படியும் ஒரு வழிவகை செய்ய வேண்டுமென முடிவு செய்து, மேற்கூறியவாறும் இப்போது வாத்தியார் முயல்கின்றார்.

இன்றைய பிரபல வாரமலர் பத்திரிகை ஒன்றில் வெளிவந்த விளம்பரமொன்று வாத்தியாருக்கு வலு நம்பிக்கையூட்டியது. 'மணமகள் கனடா. வயது முப்பத்தேழு. நட்சத்திரம் அத்தம். கிரகபாவம் 19. தொழில் Employment Agent. கைநிறையச் சம்பளம். சீதனம் நிர்ப்பந்தம் இல்லை' என்ற அவ்விளம்பரத் தகவல்கள் வாத்தியாரின் மூத்த மகளுக்குப் பொருந்தி வர, குறிப்பிட்டிருந்த தொலைபேசி நம்பரை ஆவலோடு அழுக்கினார். என்ன ஆச்சரியம்! மறுபக்கத்தில் சம்பந்தப்படும் மணமகனே உரையாடினார்.

"தம்பி! உங்கள் பத்திரிகை விளம்பரத்தைப் பார்த்தனான். எனக்கொரு மகள் இருக்கு. விஞ்ஞானப் பட்டதாரி. வயது முப்பத்தினாலு. நட்சத்திரம் அனுஷம். கிரகபாவம் 50. அனுஷத்திற்கு அத்தம் உத்தம பொருத்தம். உங்கடை ஜாதகக் குறிப்பை எனக்கு அனுப்பி வைக்கிறியளோ?"

"அனுப்பி வைக்கலாம், ஐயா. ஆனால், முற்கூட்டி சில விவரங்கள் தெரிந்தாக வேணும்"

"கேளுங்க, தம்பி. இப்பவே நான் தாறன்"

"மகள் என்ன நிறம்? எப்பிடித் தோற்றம்? மெலிவு தானா?"

"அவள் சிவப்பி; மெலிந்தவள்; வடிவான பிள்ளை; உயரம் 5'5"

"இங்கிலீஸ் அறிவு எப்பிடி? நல்லாகப் பேசுவா வா?"

"தம்பி அவள் M.sc Computer Science இங்கிலீஸ் படித்தவள். தம்பி நானுமொரு கேள்வி கேட்கலாமோ?"

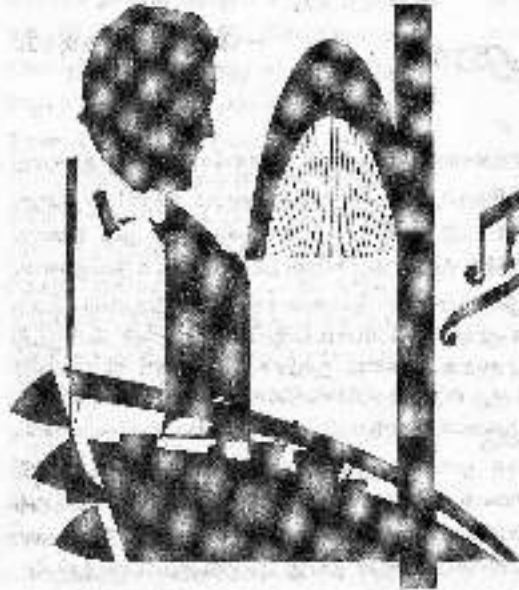
"அவளை நீங்கள் Sponser பண்ணிக் கனடாவுக்குக் கூப்பிடுவியள் தானே?"

"ஐயா நான் கனடா Citizen. ஆனால், அவளைக் கனடாவுக்கு எடுக்கும் நோக்கமில்லை"

"ஏன் தம்பி?..."

"ஐயா. நான் கனடாவில் மணம் முடித்தவன்; அடிக்கடி இலங்கை வந்து போறவன். வாரநேரம் Enjoy பண்ணத்தான் இந்தக் கலியாணம்"

வாத்தியார் ஐந்தும் கெட்டு அறிவும் கெட்டு- உடல் வேர்த்துக் கொட்ட- சுய நினைவை அற்றுப் போகத் தன்னை மறந்த நிலையில் வாழ் "த...று...த...லை" எனக் கூப்பாடு போட்டது!



# நகைப் பு

-கனிவுமதி

காணும் போதெல்லாம்  
கை கூப்பி வணக்கம் சொல்ல  
வேண்டும்  
உன்  
சிறு புன்னகைக்காக  
நாள் முழுவதும் சிரித்துச் சிரித்துப்  
பேச வேண்டும்  
அடுத்தவர் குறைகள் கேட்பதில்  
உணக்கு  
அலாதிப்பிரியம்  
உன்னைப் பற்றி எவரும்  
குறைகள் சொன்னால்

அவர்களுக்கு உன்  
அருமை பெருமைகளை  
எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்  
வெற்றிக் களிப்பில் மூழ்கும்  
உன்னிடம்  
புதிது புதிதாகத்  
தொண்டர்கள்  
எப்படி உன்னால் பொய்யாக  
சிரித்துச் சிரித்துப் பேச முடிகிறது?  
ச்சே!  
உன்னோடு பழகிப் பழகி-  
என் சிரிப்பும் கூடத் தொலைந்து  
போய் விட்டதே!

செய்திக் கடிதம்: 5

வெள்ளை நூலகம்  
யாழ்ப்பாணம்.

# செய்திக் கடிதம்

-செங்கை ஆழியான்

நிறையப் படித்தாலும் கவராதனின் கதைகளால்தான் சிறிய வயதில் ஒரு வெல்லிய கலாம்  
கையில் ஏற்பட்டது. பாடசாலை விடுபு பெண்கள் கிந்திநடும் வேலைகளில் அன்றைய பெண்களைப்  
பாத்திருக்கிறேன். உயரமுடில்லை, பருமமுடில்லை. கவர்க்கவாகத் தெரிந்தான். யாராக இருக்கும்?  
அதிரட்ட வசமாக அவன் என விட்டாற்று அருகில் குடியிருந்தான். தவளை அடிக்கடி பார்க்க  
வேண்டுமென்று ஆவனம் அலையும் ஏற்பட்டன. அவன் விடுபு பக்கம் அடிக்கடி நடைபயின்றான்.  
அவன் கவனத்தைக் கவரத் தக்க விவாக நடந்து கொண்டேன். அந்தச் சிறுவயதில் மே. உயிரிக்க  
ஒரு பெண் தேவைப்பட்டாள். அங்கலவு தான்.

உன்வயதில் என்னிலும் பார்க்க அவன் ஒரு வயது மூத்தவன். அவன் தன் கண்புள்ளி கல்லூரியில்  
படித்தான். அவன் கண்ணிலும் மூத்தவன் என்ற உணர்வும் பெரிதாகத் தோன்றவில்லை. பெண்மை  
தேவைப்பட்டது. எப்படி எச்சரிப்பதில் அவனுடன் கடிதக் கொட்பு ஏற்பட்டதென்பது நினைவுக்கு  
வரவில்லை. நிரைபடி கடிதங்கள் பரிமாறிக் கொண்டோம். ஒரு தடவை உன்னிடம்  
அடிப்படின்றது. வினாக்களில் குடிபுட படுத்தும் கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருந்தபோது, அண்ணன்  
கடிதத்தைக் கவனிச்சுக்கலை. "என்ன கடிதம்தான்?" எனப் கேட்டாரைப் பார்த்துப் படித்தான். பாரி  
எனக் கண்ணத்தில் ஒரு அரை.

"இந்த வயதில் படிக்க வேண்டும் காதல் அது இடமளக்கூடாது. காதலிக்கிறவர்களுக்கும் ஒரு வயது  
இருக்கு. இது காதலாக எனக்குப் படவில்லை. முதுகில் படி....." எழுதியவற்றைச் சிரிக்கிறேன்.  
அதன் பிறகுமே நான் திருந்தவில்லை. திறந்தக் கடித உறவல்ல. எப்படி கடிதத்திற்காக இரவுகளில்  
சுழித்துக் கொண்டோம்.

ஒரு நாள் பாடசாலையில் ஒரு மூத்த மாணவன் என்னைச் சந்தித்தான். என் மேல் கவலை  
இருப்பதற்குக் கொண்டான். அவன் முடிய கடிதத்தை இறுக்கியது. "என்ன இவரைக் காதலிக்கிறாய்.  
கன்னால் திரிபுறியாய். ஐக்கிரகை. இனி தூட்டி நடந்தால் கொண்டாக்கிடுவன், அவனை நான்தான்  
கட்டப்போகல்." என்றான். அந்த அலமாரத்தை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. அவன்  
என்னவிடக் கடிப்பாராவன். யாழ்ப்பாணத்தின் ஆண்புகள் என பாராட்டுப் பெற்றவன். உடற்  
பயிற்சியால் கட்டான உடலைக் கொண்டவன். அவன் வெட்டுநூலை என்னைப் பெறுகக் முடிய  
வில்லை. அவன் டாடாகலை விட்டு கவிக்கினில் வந்துபோது, பொல்கொன்றுடன் அவனைத்

துரத்தியமை நினைவில் வருகிறது. அதன் பின்னர் அவன் யாரையோ தூது அனுப்பி என்னுடன் சமாதானமாகிவிட்டான். ஆனால், என் காதலுக்கு அஸ்தமனம் தானாக ஏற்பட்டது. அவன் எழுதியிருந்தான்:

“நீங்கள் அவருடன் சண்டை பிடிக்கப் போனீர்களாம். வீண் சண்டை ஏன்? என் மனம் அவரிடம் முதன்முதல் சென்றுவிட்டது. அதன் பின்னரே உங்களைச் சந்திச்சேன். இப்போ அப்படியல்ல. உங்களைத் தான் நேசிக்கிறேன்.”

மனதில் ஏதோ நெருடியது. ஏமாந்து விட்டோ மெனக் கதறியது. என் மெளனத்தைக் கண்டு அவன் துடித்துப்போனான். தான் அப்படி எழுதவில்லையென்று சாதித்தான். பயன்? பிரிந்தோம். இப்போது நினைத்துப் பார்த்தாலும் எனக்கு வியப்பாக இருக்கின்றது. நானா அப்படி நடந்து கொண்டேன்.? ஒருவனை மனதில் வைத்துக் கொண்டா அப்படிப் பழகினான்? தன் இச்சையை நிறைவேற்ற அருகிலுள்ள என்னைப் பயன் படுத்தினானா? எனக்குப் புரியவில்லை. என் சிறுபிள்ளைத் தனத்தால் இப்படி நடந்து கொண்டேனோ?

கல்விப்பொதுத் தராதரப் பத்திர சாதாதனை தரப் பரிட்சை எடுக்க வேண்டும். எங்களது வகுப்பு ஆசிரியரான ஏரம்பமுர்த்தி எல்லாரையும் பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரத்தின் மூலப்பிரதியைக் கொண்டு வருமாறு சொன்னார். அக்காலத்தில் பள்ளியில் சேர்க்கும்போது பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரம் கேட்பதில்லை. கச்சேரிக்கு அலைந்த பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரம் பெற்றபோது தான் என் பெயர் குணராசா எனத் தெரிந்தது. ஐயா செய்த வேலை. பாடசாலையில் தவேந்திரராசா என்றறியப்பட்ட எனது பெயர் மாற்றம் பெற்றது.

“இதுவும் நல்ல பெயர் தான். இனி மாற்றுவதாயின் நாட் செல்லும். அப்படியே இருக்கட்டுமே” என்றார் ஆசிரியர்.

க.பொ.த. சாதாரணதரப் பரிட்சையில் முதலாம் தரத்தில் சித்திபெற்றேன். அதனால் சிரேட்ட தராதரப் பத்திரம் வழங்கப்பட்டது. க.பொ.த.பரிட்சை எடுத்ததும் கலைப்பிரிவில் சேர்வதா, விஞ்ஞானப் பிரிவில் சேர்வதா? என்ற பிரச்சினை ஏற்பட்டது. கலைப்பிரிவையே தெரிவு செய்தோம் செம்பியன்செல்வன், அங்கையன், நித்தியானந்தம், கோபாலகிருஷ்ணன் முதலியோர் உயர்தர வகுப்பில் இருந்தோம். துவைத்திலிங்கம், சரேந்திரன். கனகலிங்கம் ஆகிய நண்பர்கள் எமது வகுப்பில் இல்லாதது கவலையைத் தந்தது. அவர்கள் கிளறிக்கல் சேவிசில் பரிட்சை எடுத்துச் சித்திபெற்றுவிட்டார்கள்..

“உன்னோடு ஏ.எல். படிக்க ஆசைதான் தவே. ஆனா வீட்டுக் கஷ்டம் வேலைக்குப் போறான்” என்றான் வைத்திலிங்கம். அவன் அசாத்திய கெட்டிக்காரன். நிச்சயமாகப் பட்டதாரியாக வரக் கூடியவன். அவன் கெட்டத்தனத்தால் தான், பட்டதாரியாகிய பின் நாளைந்த நிர்வாகசேவை அந்தஸ்தை அவன் வெறும் க.பொ.த. பரிட்சையோடு அடைந்து, மேலதிக அரசாங்க அதிபராகப் பணிபுரிய வைத்துள்ளது. கெட்டத்தனத் தீயை சேலை கொண்டா மூட முடியும்?

இராசலிங்கம் என்றொரு நண்பன் எனக்கிருந்தான். இராசா என்று அவனைக் கூப்பிடுவோம். துடிதுடிப்பானவன். நாங்கள் கபொத பரிட்சைக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தபோது அதிகாலை 4 மணிக்கு வந்து விடுவான். கூட்டுப் படிப்பு செய்வோம். கலட்டி அம்மன் கோவிலோடும் பிள்ளையார் கோயிலோடும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவன். பிள்ளையார் கோயிலின் தர்ம கர்த்தா சபைத் தலைவராகவும் இருந்துள்ளான். எல்லரிசு யினர் சைவக் கோயில்களிடம் நிதி வசூலித்தபோது, “எங்களுக்கு நாங்க தான் இடம் கண்டனாங்கள். எத்தனை கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றிடம் கேட்காதீர்கள். எங்களிடம் வாருங்கள். கோயில் காசை எடுத்துச் செலவிட என்னால் முடியாது” என மறுத்துவிட்டான். “உம்மைக் கவனிக்கிற மாதிரி கவனிக்கிறம்!” என்று அவர்கள் சென்றனர். பயந்து போன இராசா, அவர்கள் கவனிக்கிறதுக்கு முதல், ஊரை விட்டே கொழும்புக்கு ஓடிப்போனான். இன்று அங்கேயே வாழ்ந்து வருகிறான்.

சுரேந்திரன் என்ற நண்பன் என்னோடு படித்தான். தேவன் -யாழ்ப்பாணத்தின் 'கூடப் பிறந்த குற்றம்' என்ற நாடகத்தில் ஒன்றாக நடித்தோம். துவைத்திலிங்கத்துடன் இணைந்து நகைச்சுவைப் பாத்திரங்களைச் சபையோர் கவரும்படி செய்தான். நட்பாக இருந்தோம். அவனி டமான காரைநகருக்கு அடிக்கடி சென்றிருக்கிறேன். பொட்டு, ஆடுகால்துலா போன்ற யாழ்ப்பாணத்தின் பாரம்பரியங்களை அங்கு கண்டேன். அடுத்த வீட்டிற்குச் செல்வதற்கு வசதியாக முன்னர் வேலிகளில் சிறிதாகப் பொட்டு என்ற வழி வைத்திருப்பார்கள். எனது அக்காமார் பொட்டுகளுக்குள்ளாலேயே எல்லாச் சொந்தக்காரர் வீடுகளுக்கும் பயணம் செய்தார்கள். ஒழுங்குகளில் ஏறியது கிடையாது. காரைநகரில் இந்தப் பொட்டு நாகரிகம் அன்றிருந்தது. பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியதும் எதிர்ப்படும் ஒரு வளவுப் பொட்டுக்குள் புகுந்தால் போதும். இலக்கை அடைந்து விடலாம். அக்கால மக்கள் எவ்வளவு அந்நி யோன்யமாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். எவ்வளவு ஒற்றுமை அவர்களிடையே நிலவியது!

எங்கள் வீட்டிலும் இப்படி ஒரு வேலிப் பொட்டிருந்தது. அந்த வேலிப்பொட்டு சின்னப்பருக்கு இரவில் கொண்டலடிப் பார்வதி வீட்டுக்குப் போய் வர உதவியது. இரகசியமாகப் போய் வந்தார். இதனை அவதானித்த பக்கத்து வீட்டக்காரன் தனது கடிநாயை ஒருநாள் இரவு பொட்டில்

கட்டிவிட்டான். அதனை அறியாத சின்னப்பர் பொட்டுக்குள்ளால் புகுந்து கடி வாங்கி ஆசுப் பத்திரியில் இடுப்பைச் சுற்றி 24 ஊசிகள் போட்டுக் கொண்டதாகக் கேள்வி. அன்றுவிட்டார் கொண்டலடியைச் சின்னப்பர்.

எங்கள் அப்புவின் தமையனார் தக்க கமக்காரர். அவர் தோட்டத்தில் பெரியதொரு ஆடுகால்துலா இருந்தது. பங்காளர்கள் நாள் வைத்து தோட்டத்துக்கு நீர்பாய்ச்சிக் கொள்வார்கள். ஆடுகால்துலாவை மிதிப்பது. தண்ணீர் பாய்ச்சுவது. கொடிபிடிப்பது என்பன கூட்டுறவாக நடக்கும். அவரை ஒரு நாள் அதிகாலை முனியொன்று நீர் இறைக்கக் கூட்டிச் சென்ற கதையை அம்மா அடிக்கடி சொல்வார். அடுத்த நாள் அவர் தோட்டத்துக்கு நீர் இறைப்பு, அதிகாலை எழும்பும்படி இராமசாமிபிடம் கூறியிருந்தார். இதனைப் புரியமர்த்து முனி ஒன்று கேட்டது. அடுத்த நாள் அதிகாலைக்கு முன் அவர் வீட்டு வாசலுக்கு வந்து, தண்ணீர் இறைக்க வருமாறு இராமசாமி வடிவில் குரல் தந்தது, இவரும் விடிந்து விட்டது என எழுந்து போனார். “நான் கொடி பிடித்து இறைக்கிறேன் நீ வாங்க்கால் பிடி” என்றது முனி இராமசாமி. முனி துலாவின் கொடிக்க யிறைப்பிடித்து இறைக்கிறது. வாங்க்காலில் தண்ணீர் பொங்கிப் பிரவாகித்து வருகிறது. அதிசயம். வானத்தைப் பார்த்தார் சந்தேகத்துடன். அவர் சந்தேகப்பட்டது சரிதான். நிலமை புரிந்தது. தவறு நிகழ்ந்து விட்டது தெரிந்தது. வேட்டியைக் கழற்றி மண்வெட்டியை மூடி விட்டு ஓடிவந்துவிட்டார். கோபம் கொண்ட முனி மண்வெட்டியை உடைத்தெறிந்தது. உண்மையான இராமசாமி இறைப்புக்குக் கூப்பிட்டும் அவர் அதன் பின் எழும்பவேயில்லை.

கல்லூரி நாட்களில் நான் குழப்படிக்காரனெனப் பெயர் பெற்றிருந்தேன். மாணவத்

கல்லூரி நாட்களில் நான் குழப்படிக்காரனெனப் பெயர் பெற்றிருந்தேன். மாணவத்

தலைவரின் மீண்டும் துறையாவீரணம். ஒரு நாள் மத்தியானம் மெட்னி கோலிந்து, தங்காளை இரகசியப்பயம் என திரைக்கிழிநன், வருமாறு கார்பிக் கம் அழைத்தான். படர்ந்த திரைப்பட்டு இரு நாடகம். சிப்தம் நாடகமென்று மெட்னி கோலிந்து இருந்தது.

"எட்டாய் போயது?"

"போய்யப் பின்னால் மதில் தாண்டிப் போகும்"

மறுநாள் அதிகாலை கண்ணாடி அதிபர் அழைப்பினை திருவணையம் பெயர் குறிப்பிட்டி பிழையர் கோலிவில் மோகெட்டு கழைத்தகொது தான். மதில் தாண்டியதை அவர் கண்ட விடயம் தெரிந்தது. கைப்பிழைத்த பிரம்மம் பிழைப்பதில் 'பணர் பணர்' என அழகன் ஊது இறங்கின. இத்தனை மாணவர்களுக்கு முன்னால் அடிவாய் சிப்தம் வேட்கத்தினைத் தந்தது. இன்னொரு சம்பவமும் நினைவு வருகின்றது. சக்களத்த ஸ்போர்ட்ஸ் மாண்புமிகு தியாகராஜன் என்பவர் இருந்தார். நாங்கள் கிணையாடு மு போட்டிக்காக இல்லங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளோம். எனது காசிப்பிள்ளை இல்லம் ஸ்போர்ட்ஸ் மூன்று

நாளது தான். "இன்று ஒருவர்களைத் தெரிய செய்யப் போகும். வீதும்போ ஆட்கள் வரங்கள்" என்றார் தியாகர்.

எனது ஒடினார் என்ன?

ஒடியினாத தான் அதன் கல்டர் பிழைத்து நாங்கள் பத்து மாணவர்கள் தெரிவினோம். ஒருவரைத் தயாராக நின்றுநம். அவர் கைதா ணம் ஒடினதும் திரைக்கத்த தொடங்கியது. இடை மடுவில் குறுகியே ஒரு இடை நடுவில் நின்று விட்டீன். ஒட்டம் முந்தது. தியாகர் கூப்பிட்டார்.

"இதோ பார் திரைத்திரா. தொடக்கில் அனை வரும் தெரிக்க முடியாது ஒரு போட்டியில் பிளிக் கர்விய மூன்று பேர் உட்கி கொள்வார்கள். ஆன எல்லாரும இலக்கை அடையலாம். நீ பத்தாவதாக வந்திருந்தாலும் மகிழ்ந்திருப்பீன். இடையில் தறுக்கே ஒருக்காலும் பயக் கூடாது படுத்து கொள். அது தான் வாழ்க்கையம். பிழை கைம். ஆனா இலக்கை அடையாமல் விடக் கூடாது."

தியாகரின் காதலத்தைகளை என்றும் நான் மறப்ப தினைலை. என வாழ்கையில் கண்டிபிழைத் தேன். இலக்கைகளை அடைய அவர் வழி காட்டினார்.

+ ரிசினிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

"டெய... மனிசன்... சத்தம் பெக்கோ..." மனதால் தி... இதை பார்ப்பர் கொல்லி. பிக்கலி கொட்டரச் சீரிக் கலாமெனவுர் எண்ணினான். கண் பாய்க்குள் நுழையும் போது, கண்ணாடி அடைபயகளுடாகம். பார்த்த பின்பே ம ன்விட்டான். கோசுத்த துண்ணக்து அலறுக்தக பிழிந்து வருகிறே இல்லை.

"மில்ல என்ன கொண்டு வரு?" இருக்கையில் அவன் தந்த முன்னாடு பணிடானால் "ஒன்று காட்டல்" அனை முன் வைத்தாக் கிகட்டான்.

நாத்து வரு சிக்கு ஊங்கிரிம் குடிக்க வேண்டுமென்ற பிச்சயத்தோட்டயே ரதினி வந்தான். எனவே மேலுக்கா கட்டப் பார்வக வேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை.

"ஊங்கிரிம்..." பணியாளன் நகர்ந்தான்.

"ஊயாப்..., ரதினி..."

பின்னால் செருப்பு கீல்ன் ஒலியுடன் கனது இலிய குரலில் கண்ணை அடையாளந் காட்டி, நடந்து வந்த இருந்தா, ரிசினிக்கு முன்னால் தன் வரானிட பாய்க்கை வைத்தபயம் அளித்தது.

- டாக்டர். பாலசுப்பிரமணியம்



"ஊயாப் பிழைந்தா... என்னடி உனக்கும் 'எட்டாய்...?"

"ஒபிசில் இருக்க சவுத்தா இருந்திது.... அந்தானைப் பார்வக்கவே எனக்குட் பிழைக்கல்ல... நோட் எழுதிப் போட்டுட்டு வந்திட்டீன்... நீ என்னடி இங்க...?" வலக் கைகைப் பிழை வேகையில் வைத்து இடக்கையால் அதை உருவியபயம் பிழைந்தா கெட்டான்.

"ஒன்று இப்படி எட்டாரோட காற்ற போடு... அந்தான் முன்னாள் ம ன்னை இந்த நிமிஷமே கெனிப்பில் போடலாம்... தெரிபுந்தானே...."

"அந்தக் திரிர் தாண்டி..." பிழைந்தா ஆத்திரப்பார்வாள்.

"இந்த மார் பிழைந்தா... இப்படி ஆத்திரப்பட்டுச் சொன்னதற்குள் மெல்லிசம் செய்ய ஏலாது... நாங்க பயக்க வேண்டாது எல்லையோ இருக்கடி...."

**A. R. R. HAIR DRESSERS**

89, Surtan Road,  
Matakkuliya,  
Colombo - 15.  
Tel : 0112523219

முன்னிலையில் குவியுள்ள பாயிஸ் சங்குமணி



“ஓமடி..... இப்படி படிக்க வேணும், படிக்க வேணுமெண்டு தான் எங்களை காலுக்க போட்டு மிதிக்கிறாங்க....”

ஐஸ்கிரீமைக் கொண்டு வந்த பணியாள் அதை ரதினியின் முன் வைத்துப் பிடுந்தாவை நோக்கினாள்.

“என்ன ஒரேன்ஸ் யூஸ்சா..... ஐஸ்கிரீமா.....?” ரதினி கேட்டாள்.

“ஓ... எனக்கும் ஓடர் பண்ணப் போறியா? காசு எக்கச்சக்கமாக புழங்கு தாக்கும்..... உனக்கென்ன வெளிநாட்டுக் காசு.....” சிரித்துக் கொண்டே பிடுந்தா சொன்னாள்.

“எனக்கும் ஐஸ்கிரீம் கொண்டா.....” பிடுந்தா தானே ஓடர் கொடுத்தாள்.

“போய் பிரன்டை இங்க வரச் சொல்லிப் போட்டா வந்த?.....” கரண்டி யால் ஐஸ்கிரீமைக் கிள்ளியபடி ரதினி கேட்டாள்.

“வருவாரடி, நீ எதுக்கடி இங்க வந்த.....”

“அன்னையர் தினம் வருகுதெண்டு, பழசொண்டைப் போய் பேட்டி எடுக்கச் சொன்னாங்க. அதுக்காக முதியோர் இல்லத்துக்கு போனன். அங்க சொன்ன கதையை நினைக்க நினைக்கச் சிரிப்புத் தான் வருது...” பிடுந்தாவின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தபடி ரதினி சொன்னாள்.

“அதென்ன கதை சொல்லன்.... எனக்கும் சிரிப்பு வருதுதோ பாக்கலாம்”

“பெக்கோ ஒண்டு அந்த முதியோர் இல்லத்தில் தாயைச் சேத்திட்டு, கவலையில காட் அறாக்க வந்து செத்திட்டுதாம்....”

“தாயில்லயா... கவலை வருந்தானே...”

“முதியோர் இல்ல சுப்ப வைச்சர் என

க்கு எல்லாத்தையும் சொல்லிச்சு.... விட்டுட்டுப் போகேக்க அந்தாளினர் கண் கலங்கிச்சாம். தாயோட கதைக்க முடியாத நிலையில் தொண்டை கட்டி இருந்திதாம். வைவ்விட நெருக்குவாரத்தால தான் தாயை முதியோர் இல்லத்துக்கு கொண்டு வந்து சேர்த்தேராம். ஆனா வைவ் மெத்தச் சந்தோசமாகத்தான் இருந்தாவாம்.....” கதா இரசனை சொட்ட ரதினி கூறினாள்.

“எதுக்கடி வைவ் சந்தோசமாக இருந்ததாகக் குத்திக் காட்டற..... ஆம்புளை வேலைக்குப் போனா வீட்டைக் கவனிக்கிறது பொம்புளை தானே? கஷ்ட நஷ்டம் அவவுக்குத் தானே தெரியும்....”

“ஓ..... நீயொரு பெண்ணியவாதியாச் சே.... பெண்கள் பக்கம் தான் நிப்ப.... நானதை மறுக்கல்ல... ஆனா.....”

“என்னடி ஆனா.....” செவிகளில் கொளுவியிருந்த ‘இமிரேசன்’ வளையங்கள் இரண்டும் ஆடப் பிடுந்தா கேட்டாள்.

“செத்த அந்தப் பெக்கோக்கு, நாலு சகோதரங்கள் லண்டன்ல கோடீஸ்வரன் களா இருக்காங்களாம்.... சுப்ப வைச்சர் தான் சொன்னா..... எங்கட அண்ணன்மார் அக்காமார் செய்யிற மாதிரி அந்த மரமண்டையளும் செய்யலாந்தானே...” ரதினி பெருமையாகச் சொன்னாள்.

“என்னடி செய்தவை.....?”

பிடுந்தா வினயமாகக் கேட்டாள். ரதினி கூறினாள்.....



பேரினவாதத்தின் சதியால் ரதினி பல் கலைக்கழக நுழைவை இழந்தவள். இரத்

தத்தின் இரத்தங்களான இரு சகோதரிகள் உட்பட, இப்போ எட்டுபேர் லண்டனில் பீயாரோடு வாழ்கின்றனர். ரதினியையும் வரச் சொல்லி நச்சரித்தார்கள். அவள் கிறுங்கவில்லை. மாணவியாக இருந்த போதே அவளுக்கு இலக்கியத்தில் நிறைய ஈடுபாடு. சிரித்திரன் சிறுகதைப் போட்டியில் முதல் பரிசைப் பெற்றவள். தமிழ்க் கதைஞர் வட்ட (தகவம்)த்தின் தெரிவுகளில் அவளது சிறுகதைகள் பரிசுகளைப் பெற்றிருக்கின்றன. பல்கலைக்கழக நுழைவு தேறாத நிலையில்- வெளிநாட்டுக்கும் வர விரும்பாததால் சீமா கற்கும்படி சகோதரர்கள் நெருக்கினர். ஒம்படவில்லை.

சிறுகதைகளால் தேடிக்கொண்ட கணிப்பும் ஜனரஞ்சகமான அவளது எழுத்தாற்றலும் அவளைப் பத்திரிகைத் துறைக்குள் இழுத்துவிட்டது.

தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகு பெண்களைப் பொதுவாகப் பெண்கள் பகுதி என்ற அம்சங்களுக்குள் ஒதுக்கும், ஒடுக்கும் நிலை இருந்தது. இருந்தும் ரதினி விடயத்தில் அப்போக்கு வலுவற்றதாகியது. அரசியலிலிருந்து சமூகம், இலக்கியம், சினிமா எனப் பலதுறைகளுக்கும் புகுந்து ‘பிஸி’யான பத்திரிகையாளரானாள். தடம் பதித்தாள். சமயமேற்படும் போது ஆசிரியர் தலையங்கமும் அவள் எழுதுவதுண்டு. ‘இன்றைய தினசரிகளில்.....’ என்ற வானொலி நிகழ்ச்சியில் பெரும்பாலும் ரதினியின் செய்தி வரிகள் வாசிக்கப்பட்டன. அவளுக்குக் கிடைத்த அமோக வரவேற்புச் சகோதரர்களைக் கலங்க வைத்தது! பத்திரிகையாளருக்கு இன்றிருக்கும் நெருக்கடிகளை உத்தேசித்துச் சகோதரர்கள் பத்திரிகை உலகைத் துறக்கும்

படி உருக்கமான வேண்டுகோள்களை விடுத்தனர். நாட்டை விட்டு வந்து தங்க ளோடு சேரும்படி கேட்டனர். அழாக்க குறையாகக் கெஞ்சினர்.

“என்ன குஞ்சு அங்க நடக்கிறது உனக்குத் தெரியாதா? அநியாயமாய் ஏன் உயிரை மாய்ப்பான்? எங்கையும், இந்தப் பேப்பர்காரருக்குக் கரைச்சல் தான். விட்டுப் போட்டு லண்டனுக்கு வா. வேலையும் எடுத்துத் தாறம்... கெதியில கலியாணமும் நடக்கும்...” மூத்தக்கா பாசத்தோடு அழைத்தா

“நாங்களெல்லாம் காள், வீடெண்டு அந்த மாதிரி இருக்க. நீ இப்படி சைக்கிள் ஓடித் திரிஞ்சா எங்களுக்கு மரியாதையா....” போனில் மூத்தண்ணர் கெஞ்ச மட்டும் கெஞ்சினார்.

“எனக்கென்ன குறை..... நீங்களும் அனுப்புறியள் தானே... கை நிறையக் காசு. சந்தோஷமாக இருக்கிறன்.”

“பிபிசியை கேட்டா எங்களுக்கு நித்திரை வருகுதில்லை. என்னத்துக்குக் குஞ்சு பேரும் புகழும். ஏதோ சந்தோஷமாக இருந்தா போதாதா?” சின்னக்கா தொண்டை கரகரக்க ஆலோசனை சொன்னா.

“அந்தப் பேருக்கும் புகழுக்கும் அப்பால் இஞ்ச இருக்கிற உண்மை நிலையை சனத்துக்கும் உலகத்துக்கும் சொல்ல வேணும் அக்கா. அதைச் சொல்லாட்டி என்ற காட் வெடிச்சிடும். தயவு செய்து என்னைத் தொந்தரவு படுத்தாதாயுங்க....”

“நீ தானா உதுகளச் சொல்ல வேணும் ரதினி... இங்க வேறாக்கள் இல்லையா?”

“நாங்கள் இப்புடித் தான், தான் தான் தப்ப நினைச்சதால தான் அக்கா, நாளுக்கு நாள் செத்துக் கொண்டிருக்கிறம்”

“எடி தங்கச்சி.... நீ தானே நல்ல எழுத் தாளர். இஞ்ச வந்து ஒரு புகலிட எழுத்தா ளராக இரன். கதை, கட்டுரை எழுதன். மன ஆறுதலுக்கு.....” ஆசை அண்ணரின் கோரிக்கை.

“ஓ..... என்னையும் ஒரு பார்வையா ளராக்கப் பாக்கிறியள்.....விருப்பமெண்டா அப்பாவை எடுங்க..... நான் இஞ்ச தான் இருப்பன் ஆசை அண்ணா.....”

தன் மறுப்பை ரதினி திட்டவட்டமாகச் சொல்லித் தான் சொந்த மண்ணில் நிலை கொண்டு விட்டார்.

நேரில் வந்தும் கூடத் தெண்டித்தனர். அவள் பேச்சை மாற்றவில்லை. அலுத்துப் போய்ச் சகோதரர்கள் பேச்சைக் கைவிட் டனர்.

ரதினியின் தகப்பனார் “சீலைப் பாம்பு” செல்லையர் பவள அகவையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். அரச கிளாக்கராக இருந்தவர். ஊர் அடிபட்டவர். மும்மொழித் தேர்ச்சியுண்டு. பென்சன் கிடைக்குது.

“ஐயா எங்களிட்ட வந்திட்டா ரதினியும் மனம் மாறி எங்களோட வந்திடும்.” என பிள்ளைகள் தகப்பனையும் தம்வசப்படுத்தப் பார்த்தனர். தகப்பனுக்கான கடமை களைத் தாங்கள் செய்ய வேண்டுமென வாதாடினர்

“டே..... நீங்கள் கொள்ளி வைச்சாத் தானா என்ற கட்டை எரியும்? விறகுக்கு எரியாட்டி மண்ணெண்ணெய்..... அதுக்கும் எரியாட்டி பெற்றோல்.” தகப்பன் மகள் ரதினியை விட ஒருபடி மேல் நின்று பிரசங்கித்தார். பகுத்தறிவை முழங்கினார்.

“சாப்பாடு தான் இல்லாட்டியும், இப்ப வும் நீங்கள் பேப்பர், ரேடியோ இல்லாம

இருக்கமாட்டியள்... படிச்சிருப்பீங்க தானே? மண்ணெண்ணெயும் பெற்றோலும் ஸ்ரீலங்காவில் வெள்ளமா ஐயா ஓடுது.....”

“இதென்னடா பேய்க் கதை... மண் எங் கயடா போச்சு.... அதுகும் ஓடிப் போமா.....? மண்ணுக்க தாக்க வேண்டியது தானே.....” பெற்ற பிள்ளைகள் வெக்கி விறைத்தனர். ‘சீலப் பாம்பு’ செல்லையரும் சொந்த மண்ணில ஊன்றப் பட்டுவிட்டார்.

வீட்டுக்குள் இருப்பதென்றால் ரதினிக் குச் சலிப்பு. புத்தகசாலைக்குப் போதல், பொது நூலகம் போதல் கடமையின் நிமித் தம் பத்திரிகைக் காரியாலயத்துக்குப் போதல் இதுதான் அவளது தினசரி வேலைத் திட்டம். இடைக்கிடை கோயில் களுக்கும் போவதுண்டு! இந்த வகையில் வீட்டைக் கவனிக்கத் தகப்பனைப் பார்க்க அவளால் முடியாது. எனவே சம்பளத்துக் காக ஒருவரை வைத்திருக்க வேண்டும். தகப்பனைக் கேட்டுப் பார்த்தாள்.

“தனிய உங்களை வீட்டில் விட்டிடட்டுப் போக எனக்குப் பயமா இருக்கய்யா.....” அடக்கமாகச் சொன்னாள்.

“அப்புடியெண்டா உன்ர வேலையை விடு. என்ற பென்சன் இருக்கு. வெளிநாட் டால காச வருகுது..... காணாதா?” ஏறிட்டு மகளைப் பார்த்துக் கண்வஸ் சாய்மனைக் கதிரையில் கிடந்தவாறே ‘சீலப் பாம்பு’ செல்லையர் கட்டளை பிறப்பிப்பது போல் சொன்னார்.

“நீ குமர்..... என்னத்துக்கடி சைக்கி ளில ஓடித் திரியிற.....”

“அதேலாதய்யா... இளையதுகள் வீட்டு க்க குந்தி இருக்கிறது ஒண்டுக்கும் கூடாது”

“இஞ்ச புள்ளை..... நீ உதுகளைத்

தாக்கி எறிஞ்சு போட்டு முன்னேறப் பார்..... அவங்கள் கேக்கிற மாதிரி வெளிநாட் டுக்கெண்டாலும் போ.....”

“உதால தானே எங்கட சனங்கள் கிட ந்து நாறுதுகள்..... அம்மாவும் சாக எடுக் குப் புள்ளையாக இருந்த என்னை வளத்து படிப்பிச்சும் வைச்சிருக்கிறியள்..... இப்ப நான் வேலையும் செய்யிறன். அதை மட் டும் நிப்பாட்டக் கேக்காதயுங்க.... உங்கள நான் பாக்க வேணும்..... கடமை.....” கண் கசிய ரதினி சொன்னாள்.

“அதுக்கு என்ன மகள் செய்யிறது.....?”

“ஆளொண்டப் புடிச்ச வேலைக்கு வைச்சிருப்பமா?”

பார்வையோடு பார்வை சந்திக்க ரதினி தகப்பனை நேருக்கு நேராகப் பார்த்தாள். அவர் மௌனமாக யோசித்தார்.

“அப்புடி ஆரும் இருக்கீனமோ.....” கண்ணை மூடிக்கொண்டு ‘சீலப்பாம்பு’ செல் லையர் கேட்டார். கைவிரல்கள் கண்ணப் பக்கம் கிடந்த மயிரைக் கோதின.

“பெரியதம்பி மாமா இருக்கிறேரே..... அவரைத் தட்டிப் பார்த்தா என்ன?.....” தகப்பனின் நீண்ட மௌனம் தன் கோரிக் கையை ஏற்றதுக்கான பதில் என நினை த்து ரதினி சந்தோஷித்தாள்.

இப்படித்தான் பெரியதம்பி ரதினி வீட் டுக்கு வந்தார். ஊருக்குள் பெரியதம்பி யென்றால் யாரென்றறியப் பயோடேற்றா கொடுக்க வேண்டும். ‘தாய்க் குழைச்சான்’ என்றால் குஞ்ச குருமானுக்கும் தெரிந்து விடும். விறுத்தாப்பி. பெற்றவன் இறக்கும் வரை அவளோடிருந்து, காவல் காத்து மலசலம் அள்ளியும் பராமரித்தவர். உணவு தயாரித்தல் தொட்டுச் சகல அலுவல்களை

யும் பார்த்தவர். இதனால் தான் ‘தாய்க் குழைச்சான்’ என்ற காரணப் பெயரை ஊர்ச்சனம் வைத்தது. தினக்கூலிதான் தொழில். நாலு முழுத் துண்டொன்றை அரையில் சுற்றி அதை மடித்து முழங்கா லுக்கு மேலாக எந்நேரமும் சண்டிக்கட்டா கக் கட்டிக் கொள்வார். குறைச் சுருட்டுக் கடைவாயில் இருக்கும். சிலநேரம் புகை யும். மற்ற நேரம் சாம்பல் புத்திருக்கும். தாய் மனிசி செத்து ஆறாண்டாகிவிட்டது. ஒருத்தரின் சோலி சுறட்டுக்கும் போகாமல் பெரியதம்பி தனியாகத்தான் இருந்தவர். முட்டாள் வேலைக்கு மேசன்மார் கூப்பிடு வதுண்டு. வேலி அடைக்கப் போவதுண்டு. இவைகளும் இல்லாவிட்டால் தன் கொட் டிலுக்குள் சால்வையை விரித்து அதன் மேல் படுத்துக் கண்ணயர்வார். இவரைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் ரதினிக்கு மனதுக்குள்ளொரு எண்ணம் கருக்கட்டும்.

‘இவரிட்டை ஒரு பேட்டி எடுத்தா.... சவா ரஸ்யமான விஷயங்களைக் கக்க வைக் கலாம்.....’ இது இவள் மண்டைக்குள் இன் றும் நித்திய ஆயுசுடன் தவம் காக்கின்றது. ‘சீலப்பாம்பு’ செல்லையருக்குப் பெரிய தம்பி நல்ல மரியாதை. செல்லையர் குடை பிடித் துக் கொண்டு தெருவில் வந்தால் தனது சண்டிக் கட்டை அவிழ்த்து விட்டுவிடுவார். தோள் துவாயை எடுத்துச் சொண்டுக்குள் சிரித்துக் கொள்வார். இந்த வகையில் பேச் சுப் புழக்கமில்லாத போதும் பெரியதம்பி ரதினியின் குடும்பத்தோடு நெருக்கமாகத் தான் இருந்தார்.

தகப்பனுக்கு மகள் ரதினியின் தெரிவு ‘சுப்பர்’ ஆகத்தான் தெரிந்தது. “நானப்ப கேட்டுப் பாக்கவே.....” கண்ணைத் திறந்து சீலப்பாம்பர் மகளைப் பார்த்தார்.

"அதைத் தானே நான் மூலம் சொல்லிவிட்டு  
ஐயம்... சொன்னேன்... நான் இல்லாத நேரம்  
மனில் உட்கருகும்படி பிராக்ரக்தம் அடைய  
போம். மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி..."

மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி  
கே... போது, பெரியதாய்க்கு ஐய கத்தோ  
ரில் வேலை உட்கருகும் மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி  
மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி

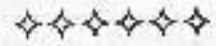
சமையலைப் பெரியதாய்க்கி பார்த்துக்  
கொண்டார். இடைக்கம் ஏதாவது உடைய  
எல்ல சமையலென்றால் ரத்தினி தன் கைப்  
படச் சமையலு நூலரும் சாப்பிடுவர், சொல்  
கையரின் உட்கருகும் ரத்தினியே தோழிதான்  
கேட்டுப்பாள். ஓய்வு நாட்களில் தள்ளுபடை  
படைகளைமும் தகப்பலுண்டாயவைகளை  
பும் மாறப்பாகக் கட்டிக் கொண்டு துறாக்  
கிணர்றடிக்குட போவாள். பெரியதாய்க்கிடம்  
கொண்டது கொள்வார், தண்ணி அள்ளி  
வக்கை, நிறைத்துக் கொடுப்பார். செல்லை  
யரின் உட்கருகும் கல்லில் அடிக்க  
பெரியதாய்க்கி தரக்கொல்லும்...

"பெரியதாய்க்கி மகிழ்ச்சி... எனக்கு ஐயம்  
தாமரைமகிழ்ச்சி... அப்பாவுக்கு அப்பாவுக்கு  
அப்பாவுக்கு அப்பாவுக்கு இரும்பு மகிழ்ச்சி  
தவம், அவர் உட்கருகும் நான் தான் தோய்  
க்க வேணும்..." ரத்தினி விடமாட்டாள்.

பெரிய வாய்க் கடைக்குப் போயிற்று  
வரும்போது புனையிலைகையும் பெரிய  
தாய் வாய்க்கிக் கொண்டு வருவார். புனையி  
லையை விடுத்துக் கீழ்த்து கொணையை  
வாழ்வு கருடமொன்றைச் சந்தையின்  
செல்லையர் பிச்சப் புனையிலையைப்  
பெரியதாய்க்கிக்குக் கொடுப்பார். தானுமொரு  
கருடரைச் சந்தையிலையில் வைத்து பெரிய  
புடம் படைக்கதபடி பெரியதாய்க்கி சப்பாணி

கொட்டி செல்லையர் முன் இருப்பார்.  
பத்திரிகையை விரித்து செல்லையர்,  
பெரியதாய்க்கிக்குக் கொடுப்பது உட்கருகும்  
வாசிப்பார். எழை வாக்கிக் பெரியதாய்க்கி  
கும் தெரிபும், ரத்தினி கொண்டு வந்து யேசு  
யில் வைக்கும் பத்திரிகை, சந்தையிலை  
களை ஓய்வான நேரங்களில் பெரியதாய்க்கி  
படம் எடுத்து வாசிப்பதுண்டு. வாசித்தபின்  
இருக்க இடத்தில் வைத்துவிடுவார்.

உத்தியோகத்திலிருந்து காலத்தில்  
ருந்தே 'செல்பார்' செல்லையர்- செயி  
பாட்டுக்கென்றும், நிக்கிரா வருவதுக்  
கொண்டும் மெல்லிசாகத் தண்ணி போடு  
வதுண்டு. பெரிய தாய்க்கி இல்லாததால்  
குடும்பத்திலும் தடைமீடப்படவில்லை.  
இப்படி அது தொடர்ச்சிற்று. சந்தையிலை  
போகும் போது இரண்டு போதல்களைச்  
பெரியதாய்க்கி கைக்குள் போட்டுக் கொண்டு  
போய் இரண்டுக்குள் ஐயம் கள்ளு வாக்கிக்  
கொண்டு வருவார். ஒரு போதல் செல்  
லைபடுக்குப் பற்றி பெரியதாய்க்கி, தாய்க்கி  
யில் உட்கருகும் செல்லையர் பெரியதாய்க்கி  
ஒரு கிணர்ல் கள்ளுக் குடித்துக் கொள்  
வார், மீசைச் சமையல் வேலை முடிந்து  
ருனிக்கப் போகும் போது, செல்லையர்  
தனது மல்லிக் கிணர்ல் கள்ளுக் கண்ணாடி  
கதிரையில் விடந்த படி பெய்வரை வாக்கிப்  
பும் கொண்டு குடிப்பதுண்டு இருப்பார்.  
இது இரண்டு பகுதிக்- ரத்தினியைக்  
கும் பெரியதாய்க்கிக்குத் தோழி விட்டத-  
யைம் போலவே வாழ்வு சமையலில்லாது  
ஓயக் கொண்டுமருக்கிறது.



"அகையம் இப்படிச் செய்திருக்கலாம்  
தான் இருந்தால்..."

"என்றே எல்லாச் சமையல் கரு மாதி  
நியம்... உட்கருகும் சமையலென்ற கொண்டு  
விடும் மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி  
எல்லாக்கும்... செல்லையர்... போல்கல்  
வரும் கட்டி சமையலென்றே இருக்கிணம்.  
அதாவது... செல்லையர் வக்கை உட்கருகும்  
மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி

பெரியதாய்க்கி என்னத்தைச் சொன்னா  
லும் மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி  
யில்... கேட்டிருக்கலாம், உட்கருகும்  
மெல்லிய இப்படி செய்வாயாவென்றே...?  
அவரும் ஒழுங்கில்லிருப்பா... அதனிடமட்டு  
தாய்க்கி வெய்ச்சாத்திலே பிறக்கக் கட்ட  
மக் கட்ட அறாக்கி: சாத்தி மெல்லிய அர்  
தாய்க்கி படுகொன்ற தாய்க்கி..."

உட்கருகும் உட்கருகும் உட்கருகும்  
பட்டக்தாய்க்கி, சிந்து நேர கொணத்துக்குப்  
பின் பிறந்து கொள்ளும்...

"சரிமகிழ்ச்சி... உட்கருகும் அகையம்  
படுக்த உட்கருகும் சிறுக்கையாக்..."

"இல்லாமல்... அகையம் முன்னர்  
சந்தை நாட்க கிழவியைச் சந்திக்கக்  
அதிகர் வாய்க்கி குடைய வேணும்..."

"அந்தக் கிழவியின் வாய்க்கி கிழர்  
அகையம் கட்ட அறாக்கி வர வாய்க்கி  
சிரம..."

பிறந்தவின் செல்லிடத் தொலைபெய்சி  
அழைப்பொளி எழுப்பியது, அவர் மொத்  
தாவை நிசித்து காதுக்குள் வைத்தார்.

"கல் பாடுக்க தான் இருக்கலாம்... கம்..."

"ஓ போய் பிறந்த உறாக்கி... தாய்க்கி  
கிழவியைச் சந்திக்க வேணும்... பாட்..."

பாக்கைத் தாய்க்கிக் கொண்டு ரத்தினி  
புறப்படலாம்.

**HAPPY PHOTO**

Excellent Photographers  
Modern Computerized Photography  
For Wedding Portraits & Child Sittings

Photo Copies of Identity Cards (NIC), Passport & Driving Licences Within 15 Minutes

300, Modera Street, Colombo - 15.  
Tel : 2526345

# ஜனநீட்சகமாளது 'சுருதி பேதமடைகிறது' தாலல்

-பிரகாசு சூரந்த்

அழகி, நகையம், கனவயக்க கதை சொல்லும் திறனும் கொண்ட 'வெளியூர்' இரா  
உ. நாயனின் 'சுருதி பேதமடைகிறது' நாவல் சாதாரண வசகர்களை இலக்கு வைத்து  
ஜனநீட்சகம் க ளுதரப்பட்டுள்ளது. தமிழகத்தில் மாநா நாவல் போல விரிவியுட்பக  
வாசித்தல் கடினமாக இருந்த 150 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்த நாவல் சரி பாதிப்  
பக்கங்களில் அமைபக் கடின ஒரு குறுநாவல் தான். ஒரு நாவல் என்று அங்கல்கைம்  
பி. ருவதற்கான அம்சங்கள் அரிதாகவே உள்ளன.

கதை வழள் வான காதல் கதை தான். தமிழ் சினிமாவை நோல் இங்கு ஒரு ஆண்,  
முன்று பெண்களிடையே கதை நடைத்தீச் செல்லப்படுகிறது. முகல் ஒரு விதையைடல்  
காதல், பின்னர் திருணம் செய்யும் அன்பான மணணி, பின்னர் இன்னுட்பொரு பெண்.  
முன்று பெண்கள் குறுக்கிட்டுப் பாய்களில் வாழவு.  
வண்டல் சேம்பலத்தில் கதை நடைக்கப்படுகிறது.  
கதாபாத்திரங்கள் மனதில் பதிபும் படி கடினாகச்  
சீததரீக்கப்படவில்லை. மொத்தக் பாத்திரங்களும்  
வெகு குறைவாகவே உள்ளன.



அடிக்கடி தமிழ்ப் பண்பாடு பற்றிப் பேசப்படுகி  
றது. அதற்காகத்தான் லண்டன் பின்பலத்தில்  
பண்பாட்டை பற்றும் கைரலி பாத்திரம் படைக்கப்பட  
புள்ளதே? ஆசிரியரின் துணைச்சலற்ற வார்ப்புக்கு  
இதுவும் ஒரு எடுத்துக்காட்டு. இங்கு தாயகத்தில்  
மட்டுமேயல்ல பண்பாடு காட்டிக் காக்கப்படுகிறதா  
என்ன? அடுத்தது விதவா திருமணத்தை செய்யு  
வைக்காமல், ஆரத்தைய அண்ணாலைத்தரகாகக்  
காட்டப்படுதலும் இன்னொரு பின்னடைவ  
எனலாம். கதைபில் புதுமை ஏதும் இல்லை.

பலரும் ஸ்திரீபுத்திரதான். கதை முக்கும்  
கால காட்டவில் தாயகத்தில் நடுத்த புது  
புறீயும் முச்சலி நம்பிடுத்ததாற்புதத்  
சுற்றுதா இடுக்கிமது. தேசிய முகலக  
செவையின் தெர்வுக்கு உட்பட வேண்டு  
என்பதற்காக இந்த முகம் புதைக்கும்  
பக்கேறி மலப்பாங்கா? தாயான எழுத்து  
வல்லமை படைத்த உட்பண்பாக்கு இந்த  
நாவல் ஒரு பின்னடைவு தான்.

அடுத்தது நாவலின் வடிவத்திற்கு வரு  
கெய். ஆய்வில் உணர்ப்பா க்கலை ஆய்  
விலத்திலேயே பல இடங்களில் வரைபு  
பட்டிருப்பது தமிழ் நாவலுக்கு எந்தளவு  
பொருத்தமானது? தமிழ் இனி பெல்லக்  
சாகும் என்ற கேள்விக்குறி உருவாக்  
பள்ள இன்றைய நிலையில் இவ்வாறான  
முயற்சிகள் தமிழை சாகுக்கவே உதவும்.  
சில ஆய்வில் செற்கல்கை, கவர்நிற்குட்  
பொருத்தமான தமிழ்ச் சொற்கள் இல்லாத  
வித்து ஆய்விலத்தை தமிழில் எழுத பல்.  
ஆய்விலத்தில் ஏழுபுவதில் தமிழில்லை.  
ஆனால், முழுமையான வசைங்களை  
ஆய்விலத்திலேயே எழுதவது ஏற்பாது.  
அதைவிட ஆய்வில நாவலையே எழுத  
வாம் என்பது எனது வாழ்வாடாள் அபிப்  
பிராயம். இன்னொரு விடயம் ஆய்விலம்  
தெரிபாதல்கள் என்ன செய்யது? தமிழ்  
நாவல் அல்லவா?

செய்வொளி மகாநாடு கொண்டாட்டமும்  
இவ்வேளையில், தமிழகத் தொலைக்  
காட்சிகள் உத்தரையும் ஆய்விலத்தையும்  
கவந்து சொதப்புவதை, அதைவிட உபது  
வாணெயி தொலைக்காட்சிகளும் பின்  
பற்றுவதும் வேதனை தளிக்கின்ற இல்

வேளையில், உதயணனின் ஆய்வில  
மொழிப் பிரயோகம் ஏற்புடையதல்ல. தர்  
தக முகல்கள் கருணாவிதி கூடச் சிறந்த  
தமிழ் அறிஞர். தமிழ் பெச்சுனர், தமிழ்  
எழுத்தாளர் ஆக இருந்த போதும் கூட,  
கயர்நாட்டு தமிழ் அடகல்கள், அவரது  
தொலைக்காட்சி உட்பட - ஆய்விலத்தை  
பும் தமிழ்மொழி கலந்த தமிழ்மொழி சிதைக்  
கிறார்கள். அழகிய தமிழ்சொல் இருக்கும்  
போது, தமிழில் கிசுப் போது, ஏன் ஆய்வி  
லச் சொற்களைக் கலக்க வேண்டும்?.....  
காலம் காலமாக அழகிய சொற்கள் இருக்  
றும் விளைச் சொற்களைக் கூட, ஆய்வி  
லத்தில் செல்கிறார்களே! எது மொழியை  
நாம் வளர்க்காது விட்டாலும், நாம் அதைக்  
கய்பாற்றுவாவது வேண்டாமா?

இன்று சமீப தேசத்தில் விளம்பு நிலை  
மக்கள் அனுபவிக்கும் துன்ப துயரங்கள்  
தளப்பரியவை, இன்னொரு புறம் கொடு  
நாசுபத்தம் ஏற்படுத்திய விளைவுகள், பின்  
விளைவுகள் ஏராளம், சரண்ப்படும்  
பனலயகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள்  
இன்னொரு டாடம். இவற்றை எல்லாம்  
விட்டுவிட்டு வெறும் காதல் கதைகய  
உடயணன் ஏன் தெரிவு செய்தன்? அப்படி  
தெரிவு செய்த போது, குறைந்த பட்சம் மக்  
களின் பிரச்சினைகளை, பும் ஆய்மாள்கே  
தொட்டுச் சென்றிருக்கலாமே? ஆட்டுபா  
கிறார் திரைப்படம் காதல் கதைபு ஆண  
லாம், தன்மைபிக்கையை ண்டும் காட்சி  
கள் இருக்கின்றனவே. உதயணனின்  
அடுத்த பண்பாவது எதற்கும் மக்களின்  
யதார்த்த பிரச்சினைகளை அனுபுகும் என  
தீர்நடாக்கிறான்.

மீறும் அதனை விடக்கூடக் கொண்டு கதிர்கள் தளவு போர்ப்பிரகளை அப்பொழுதுதான் ஓர்நீர்ப்பிட ஆரம்பித்தான். சிறிதும் இன்னமும் உச்சமலைக் தளர் முற்றாக விடக்கூடவில்லை. இந்த சிதிலனைப் பொழுதிலும் பல்வேறு வயதான பெண் வட்டர்கள் மலை ஏறும் நேயத்தைத் தோட்டிகள் கொண்டு பரிசீலனைக் கொண்டிருந்தனர். உயலுக்கும் தரத்திற்கும் சல்லாவுற்றிருக்கும் போலாக அனுபவத்திற்கு ஏற்ப அவர்களது கைகள் சூரிதமாக இயக்கிக் கொண்டிருந்தன. கந்தையானாலும் கசக்கிப் பிழிந்த வண்ண வண்ணப் புடைவளையில் அவர்கள் கொண்டு பரிசீலனை கா சிவ்வளவு தான் இருந்தது.

கன்னப் பார்வைகளை நீசியடி இருந்தாலும், தனது மேலாண்மையை நிலை நிறுத்தக் கங்காணி உரத்த குரலின் உட்களையிட்டபடி மேற்பார்வையில் இருப்பிருந்தான். பெற்றிகளைக் காசி படித்த தவணை தற்களும், புறமாகிப் போன அவைத் தறுத்தக் கோடும் அவைகளை வேறுபடுத்தி, அகையாள்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. இன்னொரு புறம் காசி வேடும் ஆள்கள் சிபர்வை சிந்த வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். "இன்னா, முனிபாண்டி, காலகந்தாத்தாயே. வேர்க்குது? ராந்தி அநிகயாகத் தள்ளிப் போட்டியா?" எனக் கங்காணி மிகக்கொடு கோபம். "ஐயா மட்டும் கந்தைகளைக்குப்" என அவன் பதிலுக்கு முணுமுணுக்க, அவரே சிரிப்பை எடுத்தது.

"இன்னா.... சிரிப்பு.... சல்லாரும் வேலையைப் பாறங்க வேலை கத்தியிலை.... கொழுந்தோட இலை எல்லாம் உலிபு.... சிரிக்க வந்தி மாறுக...." கங்காணி மீண்டும் தன் இருப்பை வளியறுத்தினார்.

"நாங்க எத்தனாக கொண்டு வந்தாலும் கலப்புள்ளு சொல்லி தலை குறைச்சி டுலீங்க.... ரரவு இந்தக் கண்டக்கயா சிறிவ்வலை.... கயமா கழிவெள்ளு நம்பு- வர்க்கிலை அடிக்கிறாங்க...."

"அதானே..... கிடைக்கிற சம்பளமே சாப்பாட்டுக்குத் தான்..... இந்த உட்களத்துலு இவங்க கழுத்தறப்பு வேற...."

இப்போது கங்காணி குறுக்கிட்டார். "வாழ்க்கைச் செவவு மகன போல உபர்ந்தக்கிடீ போதுது.... உண்மைதான். ஆனா, ஒருக்கரும் தண்ணி போடுறது நிப்பாட்டலியே...."



-ச.முருகானந்தன்

"ஒவ்வொரு ஒட்டும்... சித்தே போட... அதானே அசதி நீங்கும்?... காவலாணி குந்து ராவு வரைக்கும் ஒன்றுகூட வேற ஏன் எத்தக் கண்டிடும்...." ராமையா காட்டமா கப்பதிலைக்கவே மீண்டும் மெளனம் குடி கொண்டது.

"சரி.... சரி.... பேச்சை நிப்பாட்டிட்டு வேலையைக் கவனிங்க...." கங்காணி மீண்டும் உபாள்படுத்தினார்.

"ராவு மனையில் வயமெல்லாம் குறு கீச்சி.... தாங்கக் கூட முடியலைய.... எப்பிடி கைத் தகரம் போட்டுத் தாப் பொறுங்க ணாம்?... கங்காணி வேட்டிக் கொண்டிருந்த தலைவரைப் பார்ந்தாக கோபம் காண்டான் ராமையா.

"நீர்வாகத்தோட கதைச்சிருக்கு...." தலைவர் அசடு வழியக் கூறினார், பாவம் பேருக்கு மட்டும் தானே, தலைவர் தவர்.

"இதையே சொல்லிப்போக.... போன மாரீக்கு விண்ணப்பிச்சே... இந்த வருஷ மாரிபும் வந்திருது.... ஒருக்க தொழிற் சங்கம் என்ன செய்யாது?... ராமையா காட்டமாகக் கோட்டபோது, "ஒருங்கா எந்தாப் பணத்தை மட்டும் வாங்குது..." என இளைஞனான சடகோபன் சொன்னான்.

"தொழில் சங்கம் தொழில் சங்கமாக சொற்பட்ட போது தொழிலாளர்களுடைய சரிமைக்காக துல கொடுத்துது. எலெக் கனில தின்று வம்பு ஆக, மந்திரிபுறான பின்னர் எல்லாத்தையமே மறந்திடு வாங்க.... இப்ப அவங்களுக்கு தங்கட பத வியனை காப்புத்திக் கொள்ளுறது தான முக்கியம். சங்கம் மறந்திட்டாங்க...." ராமையா சவீப்பிட்டு கூறினான்.

"அருக்க மாப்பாங்க.... தந்தை வருசத் துக்கு ஒரு தடவ வேட்டுக் கோட மட்டும் வருவாங்க...." வேடுக்கென்று பதிலளித்தான் சடகோபன்.

"இப்போது அடிக்கடி தேர்தல் ஒரு குறே.... சித்தல் தேரத்தில வந்தாங்க.... வாக்குறுதிகளை மட்டும் வாறி வருகிட்டிடுப் போயிருவாங்க...." இவ்வொரு இவ்வட்ட மான முறல்தான் கூறினான்.

"ஆஹ... அவங்களுக்கு ஒட்டும் வேணும்.... காட்டலு வைச்ச பிரளாரம் செய்த ஆளனியும் வேணும்.... தேர்தல் முடிந்து பதிலிடு வந்தா சல்லாததைடம் மறந்திடுவாங்க.... அட்டறார் சந்தா வேண்டியது மட்டும், தான்"

இப்போது தலைவர் குறுக்கிட்டார்.

"நீங்க தப்படி சொல்லக் கூடாது, தம் பிங்கனா.... எங்க தொழிற்சங்கத் தலைமை மந்திரியா வந்தாலு தான் பன்னிக்கடம், அன்புத்திவி எல்லாம் கட்டுறாங்க.... புறா குழிநுப்புகள கட்டுறாங்க.... பாடிசு நம்ப பசங்களுக்கு வேல போட்டுக் திராங்க...."

"தலைவரே.... இங்க எத்தனை பேருக்கு வேல போட்டுக்கு கொடுத்தாங்க? அவங்க பின்னால் திரிஞ்ச எலெக்கென்கு வேலை செய்தவங்களில சிலருக்குக் கொடுத்திருக்கிறாங்க.... அதுவும் எல்லாத்துக்கும் இல்லை.... இங்க தொட்டத்தல படிச்சவங்க இருக்கிறபோ, வெளிப்பாட்டுக்கு எல்லாம் வேல கொடுக்கிறாங்க...." சடகோபன் குறுக்கிட்டான்.

"முன்னேறும்.... முன்னேற்றம்னு சொல்லறீர்களே தலைவரே, மத்த இடங்க ளில செட்டமுறதினை காட்டங்க கூடத் தோடப் புறங்களுக்கு செட்டல்லையே...."

கனக்க ஏன், புதிசாக் கடடிய குடியிருப்புக்களைக் கூட காலம் காலமாக இங்க இருக்கிறவங்களுக்குக் கொடுக்காம வெளியாருக்குக் கொடுக்கிறாங்க..... இது என்ன நியாயம்?" முரளிதரனின் கேள்வியில் தலைவர் சற்று ஆடித்தான் போனார். அவரால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. பாவம்! அவரும் கூட இவர்களைப் போல சுரண்டப்படும் ஒரு தொழிலாளி தானே? அரசியல் தொழிற்சங்கவாதிகள் தமது வசதிக்காக ஒவ்வொருத்தரை தலைவராக வைத்திருப்பது வழமை.

கங்காணிக்கு அறுபது வயது நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. பிறந்தது முதல் அவரது முழு உழைப்பும் இந்தத் தோட்டத்தில் தான். இன்று வரை வயிறாற உண்ணக் கூடக் கிடைக்கவில்லை. இவர்களது உழைப்பில் முதலாளி வர்க்கம் எக்கச்சக்கமாகச் சொத்துச் சேர்த்து ஆரம்பமாக வாழ்ந்து வருவதையும் அவர் உணராத வரல்லர். எனினும் இதுவே தான் விதி என்பது போன்ற வாழ்க்கை. அவர் இளைஞனாக இருந்த காலத்தில் தொழிற்சங்கம் இப்படி இல்லை. உரிமைகளுக்காக அடிக்கடி போராட்டம் நடாத்தும். சிவனு, இலட்சுமணன் போன்றோர் உயிரைக் கூடத் தியாகம் செய்து போராடிய காலம். எல்லாம் தலைகீழாகிப் போய்விட்டது.

போராடி வாக்குரிமை பெற்றபோது, இனி எமக்கு எல்லாம் கிடைத்து விட்டதாகவே பிரரைப் போல அவரும் எண்ணினார். ஆனால், இந்தத் தேர்தல் முறை பதவி மோகம் தொழிற்சங்கத்தையே ஏப்பம் விட்டுவிடும் என அவர் நினைத்திருக்கவில்லை.

பள்ளத்திலிருந்து வெட்டிய மண்ணைக்

கரைக்கு அணைத்தபடி சடகோபன் சக தொழிலாளர்களை நோக்கினான். எல்லோரும் வஞ்சகமின்றி தமது வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

"நாம நேர்மையா எங்க கடின உழைப்பை நிர்வாகத்துக்கு வழங்கிறோம்..... ஆனா, எங்களுக்கு நியாயமான கூலி இல்லை..... கிராமங்களிலும், நகரங்களிலும் தொழிலாளர்களுக்கு வழங்கிற கூலியை விட குறைவாகத் தான் கொடுக்கிறாங்க..... ஒரே தோட்டத்துல வருசக் கணக்கா ஓடா உழைக்கிறம்..... கடின உழைப்புக்கு குறைந்த சம்பளம் கொடுத்து தொழிலாளர்கள் சொரண்டுறாங்க..... உழைக்கிறவனுக்கு உற்பத்தியில், லாபத்தில் பங்கில்ல..... போனஸ் கூட இல்ல..... உழைப்புக்கு ஏற்ற கூலி வழங்கினால் நாமளும் மனிசராகத் தலை நிமிர்ந்து வாழலாம்...." அறிவு பூர்வமாக உரையாடும் சடகோபனை பார்த்தபடி சித்திரா பூரித்தாள். அவளும் சடகோபனோடு படித்தவள். இப்போ வேறு வேலை கிடைக்காததால் கொழுந்து பறிக்கிறாள். சடகோபனுக்கும் அவள் மீது ஈர்ப்பு இருந்தது.

இப்போது முரளிதரன் தன் பங்கிற்கு, "நாங்க வாழத்தான் உழைக்கிறம்..... ஆனா, எங்கட நிலமை உழைப்பதற்காக வாழற மாதிரி... இன்னிக்கு வருமானம் காணாததால் பிள்ளைகளை வீட்டு வேலைக்கு கொழம்புக்கு அனுப்பறம்..... பொம்பிளப் பிள்ளையள் அங்க படுற கஸ்டத்தைப் பத்தி நாம சிந்திக்கிறதில்ல..... படிக்கிற வயசில பிள்ளைகளை வேலைக்கு அனுப்பறது தப்பு..... நம்மிடையே தான் அதற்கான ஏஜென்சிமாரும் இருக்கிறாங்க..... சின்னப் பசங்கள படிப்பை நிறுத்தி

கடைகண்ணிக்கு அனுப்பு அவங்கட எதிர்காலத்தைப் பாழடிக்கிறம்..... தொழிற்சங்க அரசியல்வாதிகள் உருப்படியா நடவடிக்கை எடுக்கவில்ல..... தோட்டத்தில போதிய சம்பளம் போட்டுக் கொடுத்தா, பிள்ளைகள் எதுக்காக வேலைக்கு அனுப்பணும்?..... அவங்களப் படிக்க வைச்சு அவங்கட எதிர்காலத்தை பிரகாசிக்க வைக்கலாமில்ல....." என்று கூறவே ராமையா நிறைவோடு அவனை நோக்கினார். "என்னென்னாலும், படிச்ச பிள்ளைகளுக்கு விளம்பரிருக்கு...."

இதற்கிடையில் கங்காணி தனது இருப்பை ஞாபகமூட்டினார். "சரி..... சரி..... ஒழுங்கா வேலையைப் பார்த்திட்டு, ஒழுங்காயிருங்க..... கண்டக்கையாவும், சின்னத்துரையும் வருவாங்க....."

"கங்காணி, நம்ம பசங்க ஆள்ப் பாத்து வேல செய்யுறவங்கயில்ல..... எப்பவும் ஒரே மாதிரி ஒழுங்கா வேலை செய்யுறவங்க..... எங்கட உழைப்பால நாட்டுக்கு எவ்வளவு பணம் வருகுதுன்னு பத்திரிகையில் போட்டிருக்கிறாங்க.... எல்லாப் பக்கமும் லாபக் கணக்கு..... தொழிலாளருக்கு மட்டும் தான் வயித்திலடிப்பு...." ராமையா மிடுக்காகக் கூறினார்.

"அதானே!....." தலைவரும் தனது இருப்பை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டார்.

சூரியன் உச்சியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான். அதிகாலையில் சாப்பிட்ட ரொட்டி, வயிறு பசியை நினைவூட்டவே, "கங்காணி.... நேரமாச்சில்லே..... சாப்பிடலாமே?..." காவேரிப்பாட்டி மலையேற்றத்திலிருந்து குரல் கொடுத்தாள்.

"சரி.... கெதிப் பண்ணி சாப்பிட்டுட்டு வேலையத் தொடருங்க..... வேல ஓடல்ல..... கொழுந்தை விட்டிட்டு போறது போலிருக்கே..... தார வந்தா நான் தான் ஏச்சுவாங்கணும்....."

கடினமாக உழைக்கும் இத்தொழிலாளர்களுக்கு காலை உணவைப் போலவே மதிய உணவும் சீரில்லை. இரவுதான் சோறு கறி ஆக்கி சாப்பிடக் கிடைக்கும். மதியம் ரொட்டிதான்.

எல்லோரும் தாம் கொண்டு வந்த ரொட்டியை சாப்பிட்டு, ஆறிப் போன தேநீரையும் அருந்தினார்கள். சிறிது ஓய்வு கூட இன்றி மறுபடியும் வேலை. அந்தி சாய்வதற்குள் கோணி நிறைய கொழுந்து பறிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், மடுவத்தில் எடைபோடு இடத்தில் ஏச்சுவாங்குவதுடன், சம்பள வெட்டும் செய்வார்கள் என்பதால் மறுபடியும் வேலையில் உசாரானார்கள்.

"வாழ்நாள் முழுவதும் ஒரே சங்கத்துல இருக்க வேணுமென்கிறது எமக்கு விதியில்ல.... யார் யார் உண்மையாகப் போராடுறாங்களோ, யார் யாருக்கு பதவி ஆசையில்லையோ அவங்க பின்னாடி நின்று போராடணும்..... அப்படின்னாத தான் தொழிலாளர்களுடைய உரிமைகளைப் பெறலாம்." மீண்டும் சடகோபன் கூறினான். "பதவிக்காக விலை போகாத சங்க்துல சேருங்க...."

"பதவிகளுக்காக ஓட்டியிருந்து கொண்டு தொழிலாளர்களை விற்கிறவங்களுக்கு இந்த முறை ஓட்டுப் போடாதீங்க..." முரளிதரன் எல்லோரையும் பார்த்துக் கூறினான்.

தொழிலாளர்கள் வேலை முடிந்து

தந்தம் வாய்க்களுக்குக் திருவிளாக்கள், வாழ்க்கைக் கெடுவு அதிகரித்தவையினால் உலகமில் பணம் பழக்கம் இல்லாதிருந்த மையினால் பதரசை வாய்க்களுக்கு செல்வோர் துறையாகவே இருந்தனர்.

மயம் மந்தாரமாளி சிறந்த சூழல் அடம்பித்திருந்தது. தூற்றலால் கழுவப் பட்ட தேயிலைச் செடிகள் பக்கைக் கட்டி வம்பு விரித்தாற் போல காட்சியளித்தன. வேலைக் கையாடல் துக் தனித்தனிட்டு வந்து கொண்டிருந்த சடகோபனையும், முனிசுரணையும் சுவர் வழியித்தாரங்கள்.

"எங்கு உட்கிரும், தொழில் சிவந்தும் எதிர்ப்பு பிரச்சாரம் செய்புரியாறோ?" அவர்களது தொழிலில் சண்டித்தனர் தெரிந்தது. சடகோபன் நினைவாகப் பதிலளித்தான். "நாங்கு தனிப்பட்ட யாருக்கும் எதிர்ப்பு பிரச்சாரம் செய்யலை.... தொழிலாளர்களின் உலகப் பத்தி தான் கதைத் தோடும் பிரச்சாரமில்லை...."

ஆமா, தங்கைல்லாம் என்ன நினைத்திருக்கிறார்கள்? நாங்க நினைச்சா, உங்க உடம் எல்லாம் நெருப்பு வைச்சிருவம்.... எல்லாநும் உரியானதையா எங்க தகைவருக்கு வேட்டுப் போட்டு...ஊம்...." அடிகாரத் தொனியில் கூறியான்.

துறையாக நாட்டை யாருக்கும் வாங்க விரும்பிய உரிமை இருக்கு.... நாங்க தொழிலாளர் நலனில் அக்கறையுள்ள சிவந்தும் தான் வக்கைப்போடும்...." முனிசுரணும் பக்க நியாயத்தைக் கூறினான். இவர்கள் பதில் சொல்லும் போதே, பதியலர்கள் இவர்கள் இருவரையும் தாக்கியினார்கள். அவர்கள் கூட்டமாக வந்திருந்ததால் இவர்கள் இருவரால் சமாளிக்க முடியவில்லை.

இரச்சானையைக் கிசைவீயப்ப வயத்தின் உடம்பலர்கள் இறங்கி முடிந்தனர். அகறகிடைபில் தாக்கியினர்கள் ஒரு சீட்டர்கள்.

"உடம்பல... உடம்பல... என்ன வாய்? நீயும்... உடன் வேலையைக்குள்ளு இருக்கிறது விட்டுட்டு ஏன் வீண் வம்பை வேலையைக்கு வாய்க்கிறாய்?" உடம்பலரின் அம்மா ராக்கார் மகளை அணைத்துத் தாக்கியினர் கூறினார்.

சிறந்த இரண்டு மூன்று நாட்கள் மலையில் உடம்பலராலும், முனிசுரணாலும் கிசைக்கதி போக முடியவில்லை. சடகோபனும் வந்திருந்தது. அம்மா கைவம் பூசு, ஒப்பாறி வைத்தான்.

முன்று நாட்களுக்குப் பின்னர் வேலைக்கு அனுப்பும் முற்பட்டே சென்ற போது சித்திராவைக் கூட்டின. அவள் அவளை அணைப்பதுடன் தோக்கியாய். "சுண்டாயி டிசா?" என்று அன்பெழுக்க கேட்டான். அவள் சிரித்தது. இனி வீண் தொழிலுக்குப் போகமாட்டேன்...." என்றாள்.

சித்திரா அவளை வெடுக்கென்று நீயிர்த்து பார்த்தாள். "நீ ஆயிரவா தானாயா?" ஒற்றையில் விதித்துக் கேட்ட போது அவளுக்கு உடம்பலத்த சித்திரா தான் சொல்கிறாள்: "முன் மல்கா கால பின்னுக்கு இழுக்கக் கூடாது... நீ பெரி விரை மனிரி பெரிய பெரிசெல்லாம் வெறும் வாய் ஜாலம் தான்?"

அம்மாளின் அகறகிட்டுட்டலால் தொழிலுக்கு சடகோபனுக்கு சித்திராவின் வாக்கைப் பதையிரித்தது. அவன் பதையம் தொழிலுக்குப் பணியை வழங்கித் தான்.

இரண்டாம் பகுதி:

# இந்துத்துவம்

## ந. இரவீந்திரன் எழுதிய: இந்து சமயம்

### சமூக மாற்றங்கள்

-செவ்வக்கண்ணாறு

வேதங்கள், சமய நம்பிக்கைகள், புராணங்கள், மாய்ச்சிவம் என்பவற்றின் கருத்தியங்களின் அத்திலாத்தலேயே மாறுபட வாய்ப்பு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. மாறுபாடுகள் தயிர் வாய்ப்பு கற்புராணம் கவாசுரத்தில் உருப்பெற்றதென்ற வேளியாடு இதை வகுப்பெடுத்தும். இந்த வகையில் கதைத்தேயங்களில் குறிப்பாக இந்து, இலங்கை, சிங்கப்பூர், மலேசியா ஆகிய நடுகளில் தயிர் வாய்ப்பு இந்து சமய வேளியை திறக்கிறது. வாய்ப்புக் குடியாக காலம் சிவக்கின்று. இந்த மதத்தைப் பற்றிய பல்வேறு புத்தகங்கள் இறையவரை வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இப்புத்தகத்தை விசாரணைக்குட்படுத்தி இந்து மதத்தின் தோற்றத்தையும் செவ்வையும்



மதத்தைப் பற்றிய பல்வேறு புத்தகங்கள் இறையவரை வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இப்புத்தகத்தை விசாரணைக்குட்படுத்தி இந்து மதத்தின் தோற்றத்தையும் செவ்வையும் அறியும்படி தேடல்வேதே ந. இரவீந்திரன் எழுதிச் சென்றன. சுவத் கிரகம் மூலமாக வெளிப்படுத்தும் இப்புத்தகம் இந்த சமயச் சமூக மாற்றங்கள் என்ற ஆய்வு நூலாகும். இதைப் புனைவிலக்கியத்தையே கட்டுரை மையிய படிப்பது போன்ற எத்தனிப்பில் வாக்கக் குயல்வது பொருத்தமாகாது. சொல்லப்படும் டிசுரோன், இன்றைய அவரை உலகம், அதுரான வாசிப்புக்குக் கதைப்பானது தான்! இருந்தும் நூலாசிரியின் எடுக்கொண அளிக்கும் உத்தியும் சரண நடைபடம் ஒரு சமாளிய வாசகமூக்கும் இந்துவை வாக்கி வற்றதாகத்தியின்று. அவருடைய வாய்ப்பு ஆதிக்கப்படுத்தியிருக்கும் இந்து சமயத்தைப் பற்றிய அவன் கதைக்கதைகளி லிருந்து விடுதலை பெற வேண்டுமென்ற அறிக்கைகடையும் நிச்சயப்படுத்துகிறது. இப்படிக்க கருத்தரைப்பதை மதிப்புத்தரிய வாசகிகள்

நாலுக்கான விளம்பரமாக நினைத்து விடக் கூடாது!

சாமானியரான இந் நயவுரையைத் தருபவரும்- இது திருப்பாற் கடலைத் தன் நாக்கால் நக்கிக் குடிக்க ஒரு பூனை எடுத்து முயற்சியோவென முழிசாட்டம் கொண்டதுண்டு. இருந்தும் தன் வாசிப்பில் அவர் கண்டெடுத்த முத்துக்களை இப்படி வாசகருக்கும் படையல் செய்வது பொது நோக்கின் வெளிப்பாடே என்றறிக. அத்தோடு இது இந் நாலுக்கான ஆய்வுமல்ல!

தமிழுக்குத் தான் சொல்ல விருந்ததை நூலாசிரியர் 9இயல்களில் பல உபதலைப்புகளில் சொல்லியிருக்கிறார். உரத்த தேடல் முயற்சியால் அதிக நூல்கள் விருந்து ஆதாரங்களைப் பெற்று இந்து மதம் குறித்தான தனது நிலைப்பாட்டை முன்வைத்துள்ளார்.

சிந்து வெளிப் பள்ளத்தாக்கில் கருக்கொண்ட வாழ்வில், இந்து, சமணம், அத்வைதம், துவைதம், வைஷ்ணவம் ஆகிய மதங்களின் கருத்தியல்கள் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தன. பெளத்தம், வைஷ்ணவம் என்பன இந்து மதத்தோடு சமரசம் கொண்டன.

மானுட வாழ்வை நெறிப்படுத்தி, ஆன்மீகச் செழிப்பை ஏற்படுத்தி மனித நேயத்தைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டிய இந்து மதத்தில் மானுடத்தைக் கூறுபடுத்தும் தன்மையும் நெல்லுக்குள் பதர் போல் இடம் பிடித்தது. நெகிழ்ச்சிப் போக்கைக் கொண்டிருந்த இந்து மதத்தில் சாதி ஒடுக்கு முறை, பெண்ணடிமைத் தனம் ஆகிய ஈனத்தனங்கள் ஆழக் கால் பதித்தன.

‘இருக்கு வேத முடிவில் முனைப்புக்

கொண்ட வர்ணக் கோட்பாடே சாதியத்துக்கான கருத்தியலை வழங்கியிருக்கிறது’ (பக்: 242) எனவும் ‘பெண்ணொடுக்கு முறையும் உழைக்கும் மக்கள் சாதிய ரீதியாகத் தீண்டாமைக் கொடுமையில் இழிவுபடுத்தப்பட்டு அடக்கியாளப்படுதலும் அதிகார வெறி பூண்ட இந்துச் சாதியின் ஒரே மனப் பாங்கின் இரு பக்கங்கள். ஆணுக்கு இன்பம் தரும் வெறும் உடல் எனப் பெண் குறிக்கப்பட்டாள். தலித் மக்கள் மண்ணுடன் பிணைக்கப்பட்ட உரிமையற்ற விலங்கென ஆக்கப்பட்டார்கள்’ (பக்: 166)

இந்து மதத்தின் சாதி, பெண் ஒடுக்கு முறைகள் குறித்து இந்நூலாசிரியர் மேற்கண்டவாறு கருத்துரைத்திருக்கிறார்.

வர்ணக் கோட்பாட்டின் தொடர்ச்சியான இனக்குழுக்களே சாதிகளாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிராமணியமும் நிலமானிய நிறுவனங்களும் இதை இன்றுவரை கருகாது காத்து வருகின்றன.

கி.மு.500க்கு முன்பே சாதியம் வேரூன்றியுள்ளது (பக்: 114). ஒடுக்கப்பட்ட இந்த மக்களுக்கான வழிபாட்டு முறைகள் நாட்டார் வழிபாட்டு முறையில் கட்டமைக்கப்பட்டன. ஆதிக்க சாதிகளின் வழிபாட்டில் காணப்படும் ஆகம விதிமுறைகளும் ஒடுக்கப்பட்டோர் இந்து வழிபாட்டில் கண்டு கொள்ளப்படவில்லை. வழிபாட்டுக்குரிய தெய்வங்களும் இவர்களுக்கெனத் தனியாக்கப்பட்டதை அறிய முடிகின்றது. இந்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தோல் சிவக்கத் தம் உடலை வருத்தி உழைக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்தினராக இருந்திருக்கின்றனர். நீதியும், தர்மமும் கூட இவர்களைக் கண்டு

கொள்ளவில்லை. ‘சேயோன்’ என்பதன் திரிபைப் பெற்ற (பக்: 101) சிவனை மாதொரு பாகனென்பர். அப்படியிருந்தும் பெண்ணடிமைத் தனத்துக்கு இந்து மதம் ஊக்கம் காட்டுகிறது. ‘பெண்ணென்ற மாயப் பிசாசு’ எனப் பெண்ணை இழிவுபடுத்தியிருக்கின்றனர். பெண்களைச் சித்தர்கள் கடுமையாக விமர்சித்திருக்கின்றனர். அத்தோடு தமிழரின் பொக்கிஷமெனக் கருதப்படும் ‘திருக்குறள்’ குறித்து இந்நூலாசிரியர் கூறுகையில் ‘பெண்ணொடுக்கு முறையை ஆதரிப்பது குறளின் நோக்கம் இல்லையெனினும் அதன் வெளிப்படுத்துகையில் பெண்ணடிமைத் தனத்தை வலுப்படுத்தும் போக்கு இருப்பதை மறக்க முடியாது’ (பக்: 163) எனக் கருத்துரைக்கிறார். யூத மதம், கத்தோலிக்க மதம், இஸ்லாம் ஆகிய மதங்களுக்கும் பெண்களின் பங்களிப்புக் கிடைத்திருப்பதை நூல் வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆனால் காலப் போக்கில் அவள் பின்தள்ளப்பட்டாள்.

சிலப்பதிகாரம் காட்டும் பெண் வகிபா கத்தையும் நூலில் அறிய முடிகின்றது.

‘மக்களை அவர்களது வயற்காட்டின், தொழிற் கூடங்களின் புழுதியிலும் சேறிலும் உள்ள போது தான் அணுகி, புரட்சிகர உணர்வின் பால் ஈர்க்க வேண்டும். புழுதியும் சேறும் எம்மில் படிந்து விடுமென்றால் அவர்களுக்கு எங்களையே வேண்டாமல் இருக்கும்’ (பக்: 301) என நூலாசிரியர் தனது மக்களபிமானத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அத்தோடு இந்நூலின் இறுதி வசனமும் ‘மக்கள், மக்கள் மட்டுமே வரலாற்றின் உந்து சக்தி!’ எனவுள்ளது. இவைகளின் மூலமாக மக்களே எஜமா

னர்கள் என்ற கருத்தியல் பிறக்கின்றது. அந்த வகையில் மக்களது ஆன்மீகத் தளத்தைச் செழிப்பாக்க வேண்டியது மதங்களின் இன்றியமையாத கடமையாகும். அப்படி இருக்கையில் இந்து மதம்; தீண்டாமை, பெண்ணடிமைத்தனம் என்பவைகளால் மக்களை இம்சைப்படுத்தி அவர்களை அதற்குத் தூரமாக்கியது மிலேச்சத்தனமே. இது இந்துத்துவத்தின் தன்னிச்சையான போக்கே தவிர, இந்து மதத்தின் கருத்தியலல்ல! இந்த அபாயத்திலிருந்து இந்து மதத்தை மீட்டெடுக்கக் காலத்துக்குக் காலம் உதார புருஷர்கள் தோன்றினர். தாயுமான சுவாமிகள், இராமலிங்க வள்ளலார், தயானந்தர், ராமன் மோகன் ராய், விவேகானந்தர் ஆகியோர் இந்துமதத்தின் செழிப்பைப் பரம்பல் செய்ததோடு, அதில் முற்போக்கு மெருகு ஏற்படவும் அரும்பணி செய்தனர். இதனால் இந்து மதத்தின் ஒடுக்கல் போக்குச் சற்றுத் தளர்ந்ததெனவும் கூற முடியும். ‘தாயுமான சுவாமிகள் தமிழகத்தில் சன்மார்க்க நெறியை விதைத்து ஒரு நூற்றாண்டின் பின் இராமலிங்க வள்ளலார் சுத்த சமரச சன்மார்க்க நெறியை வகுத்தார்’ (பக்: 182). இவரது வாழ்வும் பணிகளும் குறித்து, சிலம்புச் செல்வர் மா. பொ.சியின் ‘வள்ளலார் கண்ட ஒருமைப்பாடு’ என்ற நூல் பேசும். வள்ளலார், சமரச சன்மார்க்க சங்கம் (1865), சத்திய ஞான சபை, சித்தி வளாகம் எனும் நிறுவனங்களின் மூலமாகச் சுத்த சன்மார்க்க நெறியை மக்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டு வந்தார். இவரது நெறி சித்தர் வழி வந்ததேயென்பார்.

வேதங்களில் கூறப்படாத பொருள்களோ, கருத்துக்களோ, நீதிகளோ, உண்



மைகளோ கிடையாதெனத் தெரிவித்த தயானந்த சரஸ்வதியால் தோற்றுவிக்கப் பட்டது ஆரிய சமাজம். கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் கோட்பாடுகளை முற்றாக நிராகரித்தவரிவர். இவரோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தவரே வென்றி ஒல்கொட் என்ற அமெரிக்கர். பெளத்தத்தில் ஒல்கொட் மேற்கொண்ட கரிசனையால் தயானந்தரோடு முரண்பட்டார். இலங்கைப் பெளத்தம் ஒல்கொட்டை ஏற்றுச் சங்கை செய்தது. அதன் அடையாளமே இன்று இந்நாட்டின் கேந்திரத்தில் நாம் காணும் 'ஒல்கொட் மாவத்தை' எனலாம். பிரமஞான சபையை அமைத்தார். இவர் மூலமாகவே அன்னி பெசன்ட் அம்மையாரும் (பக்: 189) வெளிச்சத்துக்கு வந்தவர்.

இந்தியாவில் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட ஆன்மீக விழிப்பின் முன்னோடி ராம் மோகன் ராய். இந்துப் பண்பாட்டில் கோலமிட்ட பிற்போக்கு நடைமுறைகளைக் கடுமையாகச் சாடினார். உடன் கட்டையேறல், விதவா விவாக மறுப்பு என்பவற்றிற்கெதிராகப் போர்க்குரல் தொடுத்தார். பிரம சமாஜத்தை உருவாக்கித் தனது இலக்கை முன்னெடுத்தார்.

ஆன்மீக, அரசியல், சமூக அடித்தளங்களில்- இராமகிருஷ்ண இயக்கம் ஊடாக விவேகானந்தர் பெரு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினார். இந்து மதச் சிந்தனைகளைச் சர்வமயப்படுத்தியதில் இவரது பங்குப் பணி பரந்தது. 'கடவுளை வேறெங்கும் தேடாமல் ஏழைகள், பலவீனர்களைக் கடவுள் வடிவங்களாகக் கண்டு பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும்' (பக்: 196) என வற்புறுத்தி ஏழைகளையும், பலவீனர்களையும் கடவுளின் குழந்தைகளென அடை

யாளப்படுத்தினார். அத்தோடு நிற்காது 'ஏழைகளையும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களையும் உயர்த்தினாலேயே நாடு முன்னேறும்' என இப்பிரபஞ்சத்தினருக்கு அறை கூவல் செய்தார் இந்த மாமனிதர்.

இராமகிருஷ்ண இயக்கப் பணிகளால் ஈர்க்கப்பட்டு, விவேகானந்தரின் சிஷ்யையானவர் ஐரிஸ் இனத்தைச் சார்ந்த எலிசபெத் நோபிள் என்னும் நிவேதிதா. இவரைத் தனது குருவாகப் பாரதியார் வரித்துக் கொண்டார். தேசிய விடுதலை விழிப்புணர்வுடன், பெண் விடுதலை உள்ளிட்ட சமூக விடுதலைக் கருத்துக்களை (பக்:199) இவரிடமிருந்தே பாரதியார் பெற்றார்.

இந்து மதச் சிந்தனை மரபைக் கடுமையாக எதிர்த்தவர்களாகத் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த பெரியார் ஈ.வெ.ராமசாமி, அயோத்திதாசர், வட இந்தியர்களான ரால் புலே, ஆகியோரை இனங்காணலாம்.

பிரமாண மதமான இந்து மதத்தில் தீண்டாமைக் கொடுமை உக்கிரமாக இருந்ததால் அம்பேத்கார், அயோத்திதாசர், சிங்காரவேலர் ஆகியோர் பிரமாணர்களற்ற இந்து மதமே பெளத்தம் என்ற கணிப்பில் 'நவபௌத்தம்' என்ற அமைப்புக்குள் தீண்டப்படாத மக்களைக் கொண்டு வந்தனர். இதைப் பெரியார் கண்டித்து பெளத்தத்தில் இணைவதை விட இஸ்லாத்தை ஏற்புத் தகுந்ததென்றார். மார்க்சியத்தை மறுதலித்த அம்பேத்கார் 'ஒழுக்கத்தை நிலைநாட்ட மதம் அவசியம்' என்றார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்சூற்றில் பிள்ளையார் சிலைகளை உடைக்க வேண்டுமென்ப பெரியார் முழங்கியது இத்தருணத்தில் ஞாபகப் பேழையிலிருந்து வெளிவருகின்றது.

ஆன்மீகத்துக்கும் அப்பாலாகி, மரபணுக் குறித்தும் நூலில் தகவல்கள் கிடைக்கின்றன.

சாதீயத் தீண்டாமையற்ற சமத்துவ, சமதர்ம சமுதாயத்தை வட இலங்கையில் உருவாக்கத் தன் உழைப்பைத் தந்தவர் அமரர் கே. ஏ. சுப்ரமணியம். அடித்தள ஏழை, பாட்டாளி வர்க்கத்தினரின் பெருமதிப்பைப் பெற்ற தோழர். தோழர்கள் மு. கார்த்திகேசன், வீ. பொன்னம்பலம், பொன் கந்தையா, எஸ். ரி. நாகரத்தினம், கே. டானியல் ஆகியோரோடிணைந்து சமூக மாற்றத்திற்காகச் சமரிட்ட போராளி. புரணமானவோர் மார்க்சியவாதி. இத்தோழரின் எழுபத்திரண்டாவது பிறந்த நாளை நினைவுறுத்துவதாக இந்நூல் வெளிவந்துள்ளது. ஆன்மீகத்தை மதிக்கும் இந்து மதத்தைக் கருத்தாடல் செய்யும் இத்தகைய நூலைப் புரண மார்க்சியரொருவரை நினைவுபடுத்த வெளியிடல் பொருத்தமாகுமா? என அறிவுப் புலம் குரல் எழுப்பக் கூடும். நூலின் 9 ஆம் அதிகாரத்தின் iv ஆம் பகுதி இத்தகைய ஐயப்பாடுகளுக்கு விளக்கம் கொடுக்கின்றது.

மரபுக் கலாசார உபாசகர்களைத் தீண்டத் தகாதவர்களாகவும் பரம வைரிகளாகவும் ஒதுக்குவது புதிய கலாசார இயக்கத்துக்கு ஒவ்வாதென நூல் அறிவுறுத்துகிறது. இரத்தமும் சதையுமாக மக்களோடு பிணைந்துள்ளதென மதத்தின் இருப்பின் ஸ்திரத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. அதைப் போட்டுவிட்டு வாருங்களென்றால் மதவாதிகள் அதைக் கழற்றி எறிந்து விட்டு வரப்போவதில்லை. எமது முன்னோடிகளின் பங்களிப்புகள் குறைத்து மதிப்பிடத் தக்கவையல்ல. பக்திப் பேரியக்கம்

கலாசாரப் புரட்சிகளை முழுதாகத் கற்க வேண்டும். உத்தாலகர், புத்தர், மகாவீரர், வள்ளுவர் ஆகியோர் தேடிக்கண்டடைந்த பல முடிவுகளிலிருந்து புதிய கலாசார இயக்கப் பரம்பரை கற்க நிறைய உண்டு. இத்தகைய அறிவு நாட்டத்தின் ஓர் உயர் விளைவே மார்க்சியம். இளைய தமிழ்ச் சந்ததியின் கவர்ச்சிப் பண்டமாகவிருந்த திராவிடவியக்கம் தமிழ் மக்களின் சிந்தனையை உரிய முறையில் செதுக்கி எடுக்காமைக்கு அவர்களது வரட்டு நாத்தீகக் கொள்கையே காரணம்.

இந்து மதத்துக்குள் அரசியல், தனி மனித ஆதிக்கம் போன்றவை ஊடுருவி அது, இன்று ஒரு பயங்கரவாத (பாளிஸ) நிறுவனமாகச் செட்டை கழற்றும் போக்கு அரங் கேறி வருகின்றது. அந்த வகையில் நூலில் காணப்படும் மேற்படி அறிவுறுத்தல்கள் சில பகுத்தறிவுப் புத்திஜீவிகளுக்கு எரிச்சலை ஏற்படுத்தும். இன்றைய இந்துத்துவம் மரபுக் கலாசார இந்து மதமல்ல லென்பதை இவர்கள் உணர வேண்டும். அநேகமான ஆரம்ப நிலை மார்க்சியர்களிடம் தாம் சுத்தமன மத நம்பிக்கைகளைக் கைவிட்ட புரட்சியாளர் எனக் காட்டும் ஆவல் வெளிப்படுவது இயல்பு (பக்: 296). இது முதிர்ச்சி நிலைக்கு வந்து விட்டால் திசை திரும்புவது கடினம். இதே போன்றதான் ஊறிப் போன மதவாதிகளையும் கணக்கில் எடுக்க வேண்டும். ஆனால், இந்த முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்கள் இன்றைய யதார்த்தத்தைக் கவனத்துக் கெடுக்க வேண்டும். பார்க்குமிடமெங்கும் நீக்கமற நிறைந்தவர் இறைவன். இன்று பார்க்குமிடமெங்கும் கோயில்கள். வேதங்களிலிருந்து உப வேதங்கள் பிரிந்து பல

உழிபாட்டு முறையகள் மிகுதியிட்டன. இங்கீசான் கடவுள் இன்னைவென்ற கோட்பாடையிப் பிடுகடனப் படுத்தினார். இருந்தும் இப்புவந்தில் பார்க்கியத்தை வேறன்ற வைத்தவர்களில் முன்வரிசைப் பொதுவுடையவா திராண வெலின் கூடவன் நற்பிக்கைடன்ன தொர்வானியைப் பாட்டானி விக்ககக் கடலியில் சேர்க்குதுக் கொள் ளலாம்' (பக்: 295) என்றும், 'வர்க்கர் சமூக இருப்பை நிலை நிரத்தும் மத நடவடிக்கைகள் தாம், எதிர்க்கப்பட்டு வேண்டியன வெயன்றி மத நம்பிக்கைகள் துல்ல' (பக்: 295) எனவும் மதம், வர்க்கயாக்கப்படுவதை மறுத்துள்ளார். எனவே, ஒரு மார்க்சிஸ்டியான அமர் யோழர் கே. ஏ. சுப்பிரமணியசு நின் நினைவாக இந்நூல் வெளிவருவது பிராந்தியமாகுகே.

இக்கூறைய துபிரகர் அளப்பரிய கமை களோடு காலத்தை நகர்த்துகின்றனர். இதே நிலை தான் துபிரகம், சிங்கப்பூர், மலேசிய என்பகைகளிலும் வரலும் துபிரி நினைபயம். இச் சந்தர்ப்பத்தில் இவர்களுக்கு

இழுவலாசிரியர் விடுகதும் வெண்டும்கே ள அலைத்துக் கழிபர்களதும் கவனத்தையும் பெறு வேண்டும்.

இனிச் சாதிட வரையறைகளைக் கட்டு ஐக்கியப்பாட்டுப் பேரணி தலைக்குல் அவசியமாகும். மதக்கதை திராகரிந்து மக்கள் இயக்கம் அமைக்குல் அவசியமாகும். மதக்கதை திராகரித்து மக்கள் இயக்கம் உடனடிச் சாத்திடவில்லையென்பதான் அவரன் மத நம்பிக்கைகளை அழிப்பதித்து, மதிப்பளித்து, புரிந்து கொண்டுள்ளீர்கள் கொடுப்பு ன் பரவலா சடு பாட்டைக் காட்டி இயங்குதல் அவசியம்' (பக்: 232)

இதைச் சாத்தியப்படுத்துவது ஒல் வேரு மனிதனது உள்வாத்திலிருந்தும் பெருகும் அன்போடுகளைந்த மனிதநெயம் தான். அதை வளர்த்துக்கொடுக்க முடவல்லோமாக.

ஆக, இந்நூல் எங்கே நிர்ப்பினித்தல் பதை உரத்துச் சிந்திக்க வைக்கும் நூல். 'இந்நூல்தவம் இந்நூல் சமயம் சமூக மாற்றங்கள், படிப்போம் பரம்பல் செய்கோம்.

### மணி விழா நாயகன்



'நம்' திக்குவல்லை கமால் அவர்களுக்கு இந்த ஆண்டு பிப்ரவரி 4, 2010 தொடக்கம் மணி விழா ஆண்டாகும்.

இலக்கிய நண்பர்கள் விழா எடுத்துப் பாராட்ட ஆயத்தம் செய்கின்றனர்.

மணிவிழா நாயகனை இந்த நாட்டுப் படைப்பாளிகள் ஸ்பாடக மல்விகை வாழ்த்தி, மகிழுகின்றது!

ஆசிரியர்

# கவிர்ப்பு

- சிவாந்தி

புனிதமான கதைபத்தி சிவ காரம். இப்படி ஒரு விடீச முடிவைக் கொண்டு வரு யென்ற, சரண கொஞ்சம் கூட எதிர்வார்க்கிருக்கவில்லை.

வெறும சம்பிரதாய நகரவல்ல, இப்படி மெல்லம் களையி படத்திற்கு முன்னால் கதைபத்தி கொழுத்துவதர், கய்யும் ஏற்றி விப்பதும் மனிதனின் கறைபட்டுப் போன, குரூ வண்ணங்களிலான கறைகளை எரிக்கத்தான். வலாமி புதைச் சடங்காக இவையெல்லாம் தடை பெறுகின்றன. மனக்கோளாறு கொண்டு, உத்தி பேதலித்துத் தருமாறுகிற மனிதர்களுக்கு, இது ஒரு வேத பாடல் கம் கூட, முனையில் ஏற்பு போலத்தலை.

சந்தகம் கொண்டு, விடைபே பிள்ளைமாக்கம் பார்த்திபின் அப்படி ஒரு நினைக்கே ஆண்கிரிந்துதான். அவன் மையால் தினம் தினம் அப்பட்டுச் சாகவே, சரணமின் தடம் புரண்டு போன கல்பாண வாய்க்கை, ஒரு கரீக்கோலையாக மா சி கொண்டு, கண்ணை உருத்தியது. எப்படி அடி வான்கி முடிவதும் தோலுரிந்து போனதும், இதுதான் மறக்காமென்று அடித்துச் சொல்கின்ற, ஒரு முடி சமூகத்தைச் சேர்ந்த, ஒரு பேனது பெய்தான், இதைச் சரணவார்க்கு.

அவன் அறிவாமல் நேர்ந்த ஒரு சிறு தவறுக்காக, நகர்ப்பம் கணக்கிற கந்த அர்த்த ராத்திரியில் இப்படியா ஒருவர் அவனைப் போட்டு அடிப்பான்? அப்படிக் கண்மண் தெரியாமல் அடித்து வைக்கு துணையற்றயாமவே, அந்த நேர்ந்த தெருந்தவாறு தான் என்ன? அவன் துதிபாட்டுற தோளாப் புத்தகமென்றால் வேளைக தீப்பற்றிக் கொண்டே, அதுபத்தியின் தெயித்து விற்ற பொழிபாட்டு அடி கருயிப் போவதற்குக் காரணம். அவன் வேண்டுமென்றே செய்த உறுதானாம். அதுவும் அவ்வாசச் செய்வில்லை. தவன் கணியில் ஒரு துளியக்காரி போல், தென்படுகின்ற அவனின் ஆநமை அம்ம மானவயில் அப்படி வந்து போனானே, அவன் துண்டித்தான் இது உட்கேயியதாக அவன் கணியா, என்னைவாரு வக்கீர புத்தி அவனுக்கு? ஏன் அப்படி எண்ணுகிறான்? அவன் பிற முற்றைய யான அர்ப்பம், நற்பிக்கையும் இருக்கல். இவ்வாறெல்லாம் என்னைத் தோன்றுப? அவனுக்கு அவன் தீது உண்மையான அன்புக்குப் பதிலாகக் தீராத பகையி இருந்தது. அவைப்படப் போட்டு வெளிட்டுத்திக் கா ருசிறு பாதிமீயி தவனது ஒலிவாரு செயலும், கீழ்த்தரமான போக்குடன் முக்க வெறி கொண்டு, அவனைத் தாக்கும்.

தான் பிறந்து வளர்ந்த விடயல் அன்புத முரண்பா ன அப்படியொரு முக்க புத்தி கொண்டு, மனிதர் வளையமே அவன் சத்தித்தகல்லை, கரடு முட்டுற, மிகவுப் சத்தோடுகரையா ள துல்லிப்பான இன்ப வாழ்க்கை அதுபவங்களைமே அப்போதெல்லாம்

அவள் கண்டிருக்கிறாள். அதற்கு மாறு பட்ட இன்னுமொரு துருவமாய் வாழ்க்கை இருப்பதும் கறைபட்ட மனிதர்களைக் கொண்ட, மனிதர்கள் மூலமே அது உண்மைத் தன்மை இழந்து, வரட்சி காய்ந்து கொண்டிருப்பதும், அவள் கண்களில் களன்று எரிகிற ஒரு தீயால் சுடத் தொடங்கியதும், அவளின் திருமணச் சடங்கிற்குப் பின்னாலான நாட்களிலே தான். அந்த அறிமுகமற்ற, பார்த்திபனிடத்தில் அவளே எல்லாம் என்று அவள் மனப்பூர்வமாகத் தன்னை இழக்கத் துணிந்ததென்னவோ, உண்மை தான். உண்மையில் அப்படி இழக்கத் துணிந்த அவளுக்கு, அவன் கொடுக்கும் பரிசு இதுதான். அதுவும் வயிற்றில் குழந்தை வேறு. அவன் இரத்தத்தில் இரத்தமாய், அவன் பெயரையே சொல்லிக் கொண்டு பிறக்கப் போகிற குழந்தை. அவர்களின் மனம் ஒன்றுபடாமலே அவன் வேறாக நின்றே, வெறும் உணர்வுப் பசிக்காளாகி அவளுக்கு இப்படியொரு வரட்டுநிலை.

பெரும்பாலான தமிழ்ச் சமூகத்தின் பெண்கள் சாஸ்திர விதிமுறைகளின் சாபத்துக்கு இலக்காகி, இப்படியே சாகி ரார்கள். ஓயாமல் கரி அடுப்புத் தின்று, உருக்குலைந்து சாகிற நிலைமையிலும், மேலும் அவர்களை இரை விழுங்க இப்படிச் சாட்டை கொண்டு அடிக்கவே இந்த மூர்க்க வெறி பிடித்த ஆண்கள்.

பார்த்திபன் அடிக்கிற கொடூர அடிகளை வாங்கியவாறே அவள் வாய்விட்டு ஒவென்று கதறியழக்கூட முடியாதவளாய், சமைந்து போய் நின்றிருந்தாள். உடம்பு முழுவதும் பட்ட காயம் ரணமாய்க் கொதித்தது. இதனுடன் வயிறு வேறு கனத்தது. இந்நிலையில் சுமுகமாக மூச்சு விடவே,

சிரமமாக இருக்கையில் வாய்விட்டு அழுதால் அது தன்னை மட்டுமல்ல, பிறக்கப் போகும் குழந்தையையும் பாதிக்குமென்று தோன்றவே, அவள் சத்தமில்லாமல், தனக்குள்ளேயே மௌனமாய் அழுது தீர்த்தாள். ஆறாக அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகி வழிவதை வேடிக்கை பார்த்தவாறே, அவன் விறைத்துப் போய் நின்றிருந்தான். அவளின் அழகையொலியைக் கேட்டல்ல. மூர்க்கமாக வந்து விழுந்த அவனது அடிகளின் கனதியான சப்த அதிர்வுகளைக் கேட்டே, பக்கத்து வீட்டிலிருந்து அவளோடு மிகவும் நெருக்கமான ஒரு அம்மா, அவனைச் சமாதானப்படுத்துவதற்காகப் பதறியடித்துக் கொண்டு வாசல்திறந்து, ஓடி வருகையில், தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு, அவன் சகஜமாகக் குரலை உயர்த்திக் கூறினான்.

“ஒன்றுமில்லை, அன்றி!”

“ஒன்றுமில்லாமலோ இந்தச் சத்தம் கேட்குது? அதுவும் பிள்ளைத்தாச்சியைப் போட்டு, இப்படி அடிச்சிருக்கிறீர். பிள்ளைக்கு ஏதும் ஆனால், ஆர் பதில் சொல்லுறது? இது முறையே?”

முறை சரி பார்த்து, உடன்பாடுடைய மனங்கள் பார்த்து இந்தக் கல்யாணம் உண்மையில் நடந்திருந்தால் இப்படியெல்லாம் நடக்குமா? உணர்வு பூர்வமாய் மனம் ஒன்றுபட்டு வாழ்கிற மாதிரியா அவன் நிலைமையிருக்கிறது? தான் வேறு, அவள் வேறு என்ற எண்ணமே மேலோங்கியிருக்கையில், பகை நெருப்புத் தானாகவே மூளாதா? அந்த நெருப்பில் கருகி அழிந்து போவதாகவே, அவள் நிலைமை..... என்னவொரு பயங்கரமான முடிவு. உத்தி

யோகம் புருஷ லட்சணமென்பது அவன் வரையில் உண்மையே. அவளின் அப்பா கந்தோரில் போய் விசாரிக்கும் போது, அதைத்தான் சொன்னார்களாம். வேலையில் அவன் தங்கக் கட்டிதானாம். அதை நம்பியே, இந்தத் தாரை வார்ப்பு நடந்தேறியது. கிளியை வளர்த்துப் பூனை கையில் கொடுத்த கதையாகி விட்டது. அவள் கிளியாகவே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். அவன் அதை உணர்கிற மாதிரித் தெரியவில்லை. அவளின் சிறகுகளை முறித்து, உண்ணும் குரூர மனப்பசி அவனுக்கு. இது இருக்கும் போது, அவள் தான் என்ன செய்வாள்? கழுத்தில் விழுந்த மாலையைத் திருப்பிப் போட முடியுமா? தாலிதான் மாறுமா? அது ஏறின கையோடு வாழ்க்கையே பறிபோனது.

அந்த மனுசி கேட்ட கேள்விக்கு, அவனிடமிருந்து பதில் வரவில்லை. சிறிது நேரம் வரை அங்கேயே இருந்துவிட்டு, அவளும் போய்விட்டாள். சரளாவைப் பொறுத்தவரை அன்றமட்டுமல்ல, என்றமே ஊனம் வடியும் ஊமை இரவுகள் தான். அன்று முழுக்க அவள் தூங்கவில்லை. சிவராத் திரிதான். இரவு முழுக்க அழுது முகமெல்லாம் வீங்கிவிட்டது. அவளோ அதைப் பொருட்படுத்தாமல் விடிய எழும்பி, வேலைக்குப் போய்விட்டாள்.

அவன் போன கையுடனேயே, அவன் அங்கிருக்கப் பிடிக்காமல், பிறந்த வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்டாள். கொக்குவிலிருந்து அவளின் கிராமமான சுன்னாகம் ஏழு மைல் தொலைவில் இருக்கிறது. பஸ் ஏறிப் போகக் கையில் காசு இல்லாததால் நடைப் பயணமாகவே போய்ச் சேர்ந்தாள்.

அவள் வாழ்ந்த அழகான வீடு. பழைய

சிரஞ்சீவிக் களை மாறாமல், அப்படியே உயிர்த்து நின்றது. அது மனிதர்கள் வாழுமிடமென்று, அவள் பழைய பெருமை மறவாமல் நினைவு கூர்ந்தாள். உள்ளே கால் வைக்க மனம் கூசியது. ஒரு மிருகத்திடமிருந்து, உயிர் தப்பி வந்தது போன்ற நிலைமைதான் அவளுக்கு. இதை யாரிடம் சொல்லி அழுவதென்று புரியாமல், அவள் வெகுவாய் மனம் உடைந்து போயிருந்தாள். அம்மாவோ அன்றி, அப்பாவோ இதை, அவளுக்கு நேர்ந்த கொடுமைகளை நம்பப் போவதில்லை. இது பற்றி எதிர்மறையான எண்ணங்களே, அவர்கள் மனதில் இருக்கக் கூடும். பார்த்திபன் மீது அவர்கள் கொண்டிருக்கிற நம்பிக்கை அப்படி. அதில் ஒரு சிறு சரிவு நேர்ந்தாலும், அவர்களால் தாங்க முடியாது. அதற்காக மூடி மறைக்கக் கூடிய விடயமல்ல, இது. இது எனக்கு ஒரு உணர்விழப்பு மட்டுமல்ல, என்னோடு சேர்ந்து அம்மாவும் களங்கப்பட்டுப் போவது, எப்படி நியாயமாகும்? இது அடி உதையோடு முடிஞ்சு போனாலும் பரவாயில்லை. பிறந்த வீட்டு மாணமல்லே போகுது! எப்படிப் பொறுக்க இயலும்?

அவள் வாசல் திறந்து உள்ளே வரும் போதே, அம்மா அவளை ஆவலோடு ஓடிவந்து எதிர்கொண்டாள். சந்தோஷமாகக் கேட்டாள்.

“நீ தனியாகவே வந்தனீ பிள்ளை?”

அதைக் கேட்டு மனம் தாங்காமல், ஒவென்று தன்னை மறந்து கதறியழுது விட்டாள், சரளா. அவள் ஏன் அழுகிறாள்? அவள் மனதில் சுமக்கிற சிலுவையின்

பாரம், கொடியவலி, எல்லாம் சேர்ந்துதான் இந்த அழகை.

இதையே உள்ளபடி கண்டு கொள்ள, அம்மாவுக்கு ஒரு யுகம் கூட ஆகலாம். பேச்சு மறந்து போன மெனதத்தில் நீண்ட நேரமாய், இருவருமே உறைந்து போயி ருந்தனர்.

“அழாதே பிள்ளை! உன்னை வா. ஆளும் பார்க்கப் போகினம்.” என்றாள் அம்மா பிறகு மனதைத் தேற்றிக் கொண்டு.

இருவருமாக உள்ளே வருகிற போது, சரளா கூறினாள்.

“வீணாய் நான், அவரிடடை அடி வாங்கிச் சாகிறன். இதுக்கு நீங்களும் தானே பொறுப்பு”

“நானா?” என்று அம்மா எதிர்க்கேள்வி போட்டாள். அப்பாவைக் காணவில்லை. வழக்கமாக இந்நேரம், அவர் கடையில் சாமான் வாங்கப் போவதே வழக்கம். பென் ஷன் எடுத்த பிறகும் நடை தளராத ஒரு முழு மனிதன் போல, அவர் நிலைமை. அவ ரிடம் பிறரை எளிதில் வசீகரித்து விடுகிற, நல்ல மனம் கொண்ட புத்தி தெளிவான ஆளுமைக் குணம் நிறையவே இருந்தது. அவர் கிராமத்துப் பாடசாலை ஒன்றில் பண்பட்ட ஆசிரியராக இருந்து, பணிபுரிந்த வர். சரளா மீது அளவு கடந்த பாசம், அவரு க்கு. அவள் இப்படியொரு நிலைமையில் வந்திருப்பதை அறிந்தால், தாங்கமாட்டா ரென்று சரளா மிகவும் மன வருத்தத்தோடு நினைவு கூர்ந்தாள். பரஸ்பரம் அன்பு, எடு படாத வாழ்க்கையே வெறும் கானல் நீர் தான். வேண்டாத மனைவியை உயிரோடு எரித்துக் கொன்றாலும் இங்கு கேள்வி யில்லை. எனக்கு நடந்த கொடுமையை

எடுத்துச் சொன்னால், அப்பா என்ன கூறுவார்?

‘அறுத்து எறிந்துவிடு’, என்று கூறுவாரா தெரியவில்லை. அம்மாவிடம் உண்மை யைக் கூறித்தான் தீர் வேண்டும். ஒரு எரி மலை உள்ளே கொதிக்கிறது. நான் நானாக இல்லை.

பார்த்திபனே எல்லாமென்ற மாயை யில், விழுக்காடு கண்டு வந்த நிலைமை எனக்கு. அவர் என் மீது போட்ட பழிக்கு இது பரிசல்ல. தண்டனை தான். இந்த மாலையிலிருந்து நான் விடுபட வேணும். அவள் கூறத் தொடங்கினாள்.

“அம்மா! உங்களை அவரின்ரை கண்ணிலை காட்ட ஏலாது. நேற்று நீங்கள் வந்து போனியே? அதுக்குப் பிறகு என்ன நடந்தது, தெரியுமே? நான் சுவாமிப்படத் திற்கு முன்னாலை, ஊதுபத்தி கொளுத்தி வைச்சனான். அது தெரியாமல், தேவாரப் புத்தகத்திலை பட்டு, எரிஞ்சு போச்சு. அதை நீங்கள் சொல்லித்தான் நான் செய் தேனாம். என்னைப் போட்டு அடிச்சார், தெரி யுமா? எனக்கு உடம்பெல்லாம் நோகுது. சொல்லுங்கோவம்மா, எனக்கு இது தேவையே? உடம்பிலிருந்து, ஒரு மயிர் நீங்கினாலும் உயிர் விடுமாம் கவரிமான். நானும் அப்படியே இருந்திட்டுப் போறன்”

அவள் கவரிமான் தானென்பதை அம் மாவால் உணர்வுபூர்வமாக உணர முடிய வில்லை. அதை இன்னும் விளக்கமாக விபரித்துச் சொன்னால், ஒருவேளை அறியக் கூடும். ஆனால் ஒன்று மட்டும் அவளுக்குத் தெளிவாகவே புரிந்தது. என்ன நடந்தாலும், தலையே போனாலும் புருஷனே கதியென்று வாழ்கிற வாழ்க்கை

தான் எங்களுடையது. இதில் புருஷன் செய்கிற, பிழைக்காகத் தான் தோன்றித் தனமான ஒரு முடிவுக்கு இவள் வந்தால், அது இவளை மட்டுமல்ல, எல்லோரையும் பாதிக்கும். இவர் வந்து கூட இதைத்தான் சொல்லப் போறார். இவளைப் பிடிவாதமாக அவனிடமே கொண்டு போய் விட்டு வரவும் தயங்கமாட்டாள்.

“என்னம்மா யோசிக்கிறியள்?” என்று சரளா குரல் கம்மிக்க கேட்டாள்.

“ஒன்றுமில்லை. அப்பா வந்த பிறகு, இதைப் பற்றிக் கதைப்பம்” என்றாள் அவள் மேலோட்டமாக.

சரளா மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவரா மல், முகட்டையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நடந்து முடிந்த பிரளயத் தில், பச்சைத் தண்ணீர் கூட, வாயில் படவில்லை. தலைப் பிரசவம் வேறு. இப்படி நாள் முழுக்கப் பட்டினி கிடந்தால், அது குழந்தையையும் பாதிக்கும். ஒரு தகாதவனைப் புத்தி கேட்டு, மனம் திரிந்து போயிருப்பவனை, நம்பி நான் ஏமாந்து போனதற்கு பாவம் அது என்ன செய்யும்?

அதையே தண்டிப்பது போல, கேவலமான ஓர் அதர்மத்திற்கு முகம் கொடுத்தோ, ஆதரித்தோ நான் வாழப் போனால், அந்தச் சின்னஞ்சிறு குழந்தையின் ரத்தமும் துடிக்கும். கவரிமானைப் போல, உயிரைத் துறப்பதல்ல. இழந்த மானத்திற்காக, நான் பெற்ற அவமரியாதை, அடிகளுக்காக எனக்கு உயிர் போன்று இருக்கிய வாழ்க் கையைத் துறப்பதே நான் உயிரை விடுவ தற்குச் சமம்தான். இது ஏன் அம்மாவுக் குத் தெரியமாட்டேனென்கிறது?

அவள் கண்களுக்குத் தெரிவதெல் லாம், இல்லற வாழ்க்கை பற்றிய, வரட்டுத் தத்துவங்கள் மட்டும் தான். இந்தத் தத்து வம் பேசியே கண்ணீர் மல்கிக் கதறியமும் பெண்களைக் கூடக் குழி தோண்டிப் புதை த்தாயிற்று. இப்புதைகுழிகளில் ஒன்றாக வல்ல, வேறாகிப் பிரிந்து வந்த இலக்கு சரளாவினுடையது. அதிலிருந்து தலை தப்பி வந்த, மானமுள்ள ஒரு கவரிமான் அவள். இதை அம்மாவல்ல, அப்பாவே புரி ந்து கொண்டால் போதுமென்று மிகவும் ஆற்றாமையோடு அழகை குழறி நினைவு கூர்ந்தாள், அவள்.

## வாழ்த்துக்களோம்

சகோதர எழுத்தாளர் ‘செங்கை ஆழியான்’- கமலாம்பிகை ஆகியோரின் மகள் **ஹம்ஷா** அவர்களுக்கும் திரு. நடராஜா கணேசானந்தன் மனைவி புஷ்பராணி தம்பதியின் மகன் **உதயகுமார்** அவர்களுக்கும் சமீபத்தில் தெறிவளையில் மிகக் கோலாகலமாகத் திருமணம் நடந்தேறியது.

மணமக்களை மல்லிகை நெஞ்சார வாழ்த்தி மகிழ்கின்றது.

- ஆசிரியர்

**മിശ്രിതമായോ?**

സീനാ പർവതത്തിൽ അരുണി  
 സിന്ധുതടം കിഴക്കും ഗിബ്രാൾ  
 മുൻപിലും തെക്കേയറ്റം  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 തന്നെ തന്നെ ചിലപ്പോൾ  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.

**മിശ്രിതമായോ?**

എന്നതാണ് പ്രശ്നം  
 പാലംകൾ കണ്ടുപിടിച്ചു  
 സീനാ പർവതത്തിൽ  
 പാലംകൾ കണ്ടുപിടിച്ചു  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?

**എം. ഹാമിദ് മൂസാ - 4**

**മുൻപിലോ?**

സീനാ പർവതത്തിൽ  
 സിന്ധുതടം കിഴക്കും  
 മുൻപിലും തെക്കേയറ്റം  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 തന്നെ തന്നെ ചിലപ്പോൾ  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.  
 ദൂതപ്പാലം കണ്ടുപിടിച്ചു.

**മുൻപിലോ?**

മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?  
 മിശ്രിതമായോ?

## சீதைபெற்ற வெண்புறா

-ஆதித்யாவுல்கை கட்டுரை

அன்றைய இரவு போராட்டம் மிகுந்த இரவாக எனக்கு அமைந்தது. விடியும் வரை தூக்கமே வராது என்பது உறுதியாகிவிட்டது.

2002.

“சம்ஸ் மொத்தமாகிவிட்டார்” என்ற செய்தி இரவு பதினொரு மணிக்குமேல் தான் எனக்குக் கிடைத்தது. இதை விட உலகமே அழிந்திருக்கலாம் என்ற உணர்வு தான் எனக்குள் ஏற்பட்டது.

வவுனியா முஸ்லிம் கலாசார நிலையத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த என்னைத் தட்டியெழுப்பித் தான் இந்தத் தகவலைச் சொன்னார்கள்.

எனது தவிப்பைப் பார்த்துவிட்டு, பக்கத்தில் தூங்கிய நண்பர் ரனீஷ் “என்ன ஸேர்?” என்று கேட்டார். நான் விஷயத்தைச் சொன்னேன். “சமாதானம் வருமுன்பே வெண்புறா போய்விட்டதா?”- என்று ஆதங்கப்பட்டுக் கொண்டார்.

அதிகாலை இன்ரஸிடி ரயிலில் வெளிக்கிட்டுப் பதினொரு மணியாகும் போது கொழும்பை வந்தடைந்தேன். மாத்தறைப் பஸ் பிடித்து இரண்டு மணிக்கெல்லாம் வந்து சேர்ந்துவிட்டேன்.

சம்ஸ் வீடு சோகமயமாகக் காட்சி தந்தது. ஊரவர்கள், நண்பர்கள், இலக்கியவாதிகள், மாணவர்களென்று வருவதும் போவதுமாகவிருந்தனர். எவரும் எதிர்பாராத வேளையில் இந்த மரணம் வந்தது பற்றியும், ஈடு செய்ய முடியாத இழப்பு என்றும் கூடிக் கூடிக் கதைத்துக் கொண்டனர்.

ஒரு பத்து நாட்களுக்கு முன்பாக இருக்கலாம். சம்ஸ் சுகமில்லாமல் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளார் என்று கேள்வியுற்றேன். அவரது அறுபத்திமூன்று வருட வாழ்வில், நான் அறிந்த வகையில், அவர் சுகமில்லாமல் இப்படி அனுமதிப்பட்டுள்ள முதற்தடவை இது. இதையொன்றும் பெரிதாய் நான் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

சம்ஸ் ஒரு ‘கதைஞர்’ என்பது நண்பர்கள் அறிந்த விடயம். ஆனால், நோய்களைப் பற்றிக் கதைத்து தானும் குழம்பி அடுத்தவர்களையும் குழப்பாத பண்பாளர். எவ்வாறாயினும் கொஞ்ச நாள் ஆஸ்பத்திரியிலிருப்பது அவருக்கு நல்லதென்று என் உள்மனம் சொன்னது.

அவர் ஒரு கட்டும் உழைப்பாளி. ஒழுங்கான உணவு, ஓய்வு, தூக்கம் பற்றிச் சிற்திப்பதேயில்லை. அவரைப் போல இயங்குவது உண்மையில் முடியாத காரியம். தன் உடல் நலத்தைப் பேணாது இப்படி இயங்கலாமா? என்று சக நண்பர்களோடு நான் பல தடவை சொல்லியிருக்கிறேன். அவருக்கும் சொல்லியிருக்கிறேன். ஒரு சிரிப்பு...! அவ்வளவு தான்.

ஆட்சி மாற்றத்தோடு லேக்ஹவுஸில் அவரது நிலைப்பாடு படிப்படியாக ஆட்டம் காணத் தொடங்கியது. அரசியலில் முரண் நிலையாகவிருந்தாலும், தொடர்ந்து வேலை செய்யவே விரும்பினார். விட்டால் தானே? சில சந்தர்ப்பவாதிகள் அவரை ஓரம் கட்டத் திட்டமிட்டு விட்டனர். ஐக்கிய முன்னணி ஆட்சியின் போதும் கூட, சில வங்கிசக்காரர்கள் அவரை வெளியேற்றப் பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்த உண்மையும் பலபேருக்குத் தெரியாதிருக்கலாம்.

‘கிராமத்துக் கனவுகள்’ என்ற அவரது நாவலையொட்டி வானத்திலிருந்து கருத்துச் சுதந்திரப் பிரகடனத்தோடு வந்து குதித்த விமர்சன வித்துவான்களின் அபஸ் வரம் அவரைச் சோர்வடையச் செய்தது தான். ஆரோக்கியமான விமர்சனத்தை எதிர்நோக்கி நின்றவருக்கு, சிலபேர் தொடுத்த அநாகரிகமான தாக்குதல்களும், அவரிடம் இலக்கியப் பிச்சை வேண்டிய சிலரின் நன்றி கொன்ற போக்கும் அவரைப் பாதிக்கவே செய்தது.

ஐந்து மணிக்கு மையத்து அடக்கம் செய்வதற்காக ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. தெனகம சிரிவர்தன நண்பர் குழாத்தோடு வந்திருந்தார். லேக்ஹவு

ஸிலிருந்து வந்திருந்தார்கள். இஸ்லாமிய இலக்கிய மகாநாட்டுக் குழுவினர் வந்திருந்தனர். அநுராதபுரத்திலிருந்து அன்பு ஜவஹர்ஷா, நாச்சியாதீவு ஃபர்வீன், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான், கலாநிதி எம். எஸ். எம். அனஸ் போன்றவர்களெல்லாம் வந்து சேர்ந்திருந்தனர்.

சம்ஸ் இஸ்லாமிய வழிமுறையிலும் தெளிவானதொரு பகுத்தறிவுப் பாதையிலே வளர்ந்து வந்தவர். ஏகத்துவத்திற்கு எதிரான கிரியாம்சங்களை அவர் வன்மையாக எதிர்த்தார். எனவே, அவரது மையத்து விடயத்திலும் அவரது கருத்து நிலைக்கு மாறான விடயங்கள் இடம் பெறக் கூடாதென அவரது நண்பர்கள் முன்மொழிந்தனர். இருந்தும் ஊர் வாயை யாரால் தான் மூடமுடியும்.

மையத்து மைதானம் சோகத்தில் தோய்ந்த போதும், சில மலர்ந்த முகங்கள் அங்கே காணப்பட்டதாகவும், ‘சம்ஸின் கதை முடிந்தது’ என்று சந்தோஷம் பேசியதாகவும் சொல்லக் கேட்டேன். சம்ஸின் கதை இனித்தான் ஆரம்பிக்கப் போகிறதென்று அந்தச் சிலதுகள் அறிந்திருக்கவில்லை. நாடெங்குமிருந்து பல தரப்பினரதும் அனுதாப அலைகள் ஓயாமல் அடிக் கத் தொடங்கியது. சுய காழ்ப்பின் காரணமாக சிலர் விரித்த வலையில் வீழ்ந்து, இந்தப் பெரிய இமயத்தை எதிர்த்தோமே யென்று நெஞ்சில் வைத்த கையை எடுக்க முடியாமல் சிலர் தவித்தனர்.

ஆசிரியர், இலக்கியவாதி, பத்திரிகையாளர், பாடகன் இப்படி பல முகங்களோடு அவர் செய்த தொண்டு எழுதிப் பாதுகாக்க

வேண்டியதாகும். சமகால மனிதர்கள் பலதையும் பத்தையும் சொல்வார்கள். போற்றுவார்கள், புழுதி வாறித் தூற்றுவார்கள். கொஞ்சக் காலம் கடந்த பின்பே சம்ஸின் சுயம் இனம் காணப்படும், நிலை நாட்டப்படுவது தான் உண்மை. அதற்கான ஆரம்பம் அங்குரார்ப்பணமாகிவிட்டது.

பல மட்டங்களில் அவரது படைப்புக்கள் பற்றிய ஆய்வுகள் முன்னெடுக்கப்படுவது நாம் அறிந்ததே.

வாரும் நினைவுகள்: 38

## வள்ளி இலக்கியக்

### கருக்கரங்கு

வவுனியாவில் மூன்று நாள் இலக்கியக் கருத்தரங்கு. கல்வியியற் கல்லூரியில் அதனை நடாத்துவதென்று இறுதியாக முடிவு செய்திருந்தனர். அது பொருத்தமான முடிவும் கூட. அப்போது கலாசாரத்திணைக்கள, தமிழ் இலக்கிய ஆலோசனைக் குழுத் தலைவராகச் செயற்பட்ட பேராசிரியர் அருணாசலம் கடித மூலம் எனக்கும் அறிவித்திருந்தார். அப்போது நான் வவுனியா, தெற்கு வலயக் கல்வி அலுவலகத்தில் கடமையாற்றினேன்.

வன்னி என்றதும் எம் போன்றவர்களுக்கு பாலமனோகரனின் 'நிலக்கிளி'யே ஞாபகம் வரும். மற்றும் வன்னியூர்க் கவிராயர், முல்லைமணி, அகலங்கன் போன்ற சில முகங்களே அந்த மண்ணின் இலக்கிய முகங்களுமாகும்.

யாழ், வன்னி இடப் பெயர்வு வரைக்கும் வவுனியா மந்த அபிவிருத்திப் பகுதியாகவே இருந்து வந்துள்ளது. 80-90 களுக்குப் பிறகே துரித வளர்ச்சி ஏற்பட்டதென்று சொல்ல வேண்டும். வவுனியாவின் இலக்கிய அறுவடை குறைவென்று சொன்னால், அப்பகுதியிலுள்ளோர் அதனை ஏற்கமாட்டார்கள்.

அங்குள்ள அரசு நிறுவனங்களில் அவ்வப்போது பணியாற்றியவர்களில் இலக்கிய வாதிகளும் அடங்குவர். அவர்கள் அங்கிருந்த காலத்தில் செய்த இலக்கிய வேலைகளையும், வவுனியா இலக்கியமென்று பேசுவது மரபாகி வருகிறது.

அது அப்படியிருக்க இடப்பெயர்வின் காரணமாக 1990 பின் பல எழுத்தாளர்கள் அங்கு தஞ்சமடைந்து, இலக்கியம் செய்துள்ளனர். கலைத்துவ முழுமை பற்றியோ பரவாலக்கம் பற்றியோ அலட்டிக் கொள்ளாவிட்டாலும் கூட, போராளிகளின் ஆக்கங்களும் வெளிவந்துள்ளன. அவையும் வன்னி இலக்கியம் என்ற பகுதிக்குள்ளேயே வந்து சேர்கின்றன.

வன்னி இலக்கியம் பற்றி இக்கருத்தரங்கிலும் தெளிவாக வரையறை செய்யப்படாமை, ஒரு குறைபாடாகவும் தவிர்க்க முடியாததாகவும் இருந்தது. மிகப் பயனுள்ள ஆய்வுத் தலைப்புக்களையும் ஆய்வுரையாளர்களையும் பேராசிரியர் தன் தனிப்பட்ட தொடர்பினூடாக ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

இதில் 'வன்னிச் சிறுகதைகள்' என்ற தலைப்பு எனக்குத் தரப்பட்டிருந்தது. நான் ஒரு ஆய்வாளனல்ல. எனினும் பொறுப்பை

நான் மறுக்கவில்லை. முழுமையாகத் தேடும் ஒரு முயற்சியாக அதனை நான் மேற்கொண்டேன். அதில் நான் திருப்தியடைந்தேன் என்று சொல்வதற்குமில்லை. அது அப்படியிருக்க, ஒரே மாதங்களில், மேற்குறித்த தலைப்பில் ஆய்வு மேற்கொண்ட பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சிறப்பு மாணவரொருவரிடம் என்னையும் சந்திக்குமாறு பேராசிரியர் சொல்லியிருந்தார். எனது தேடல் அம்மாணவனுக்குப் பயன்பட்டதில் மிக்க மகிழ்ச்சியே.

இக்கருத்தரங்கிற்கு பல்கலைக்கழக மட்டத்தினர், கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் என்று ஏகப்பட்டவர்கள் வந்து போயினர். பெரும்பாலும் முன்னே அறிமுகமாகியவர்கள் தான். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் தாமரைச் செல்வியின் வரவும், அவரோடு கருத்துப் பரிமாறக் கிடைத்த வாய்ப்புமே இன்னும் மனதில் நிற்கிறது.

இடப் பெயர்வுக்குள் சிக்கியிருந்த கால அனுபவங்கள் எவ்வாறு இலக்கியமாகிய தென்பதை அவர் மூலமறிய முடிந்தது. இதில் ஒரு சிறப்பு என்னவென்றால், இலக்கிய உரையாடலின் போது, அவரது கணவனும் சரிக்குச் சமமாகப் பங்கெடுத்தமை தான். பெண் எழுத்தாளர்களின் வெற்றியின் பின்னே நிச்சயமாக அவர்களது கணவன்மார் இருந்தேயாக வேண்டும். எத்தனையோ பெண் பிரம்மாக்களை சாகடித்த பெருமை தான் அவர்தம் கணவன்மாருக்குண்டு. அந்த வகையில் தாமரைச் செல்வி கொடுத்து வைத்தவர் தான்.

வெளியீட்டு விழாவுக்கு நாளெண்ணிக் கொண்டிருந்த 'அழுவதற்கு நேரமில்லை' சிறுகதைத் தொகுதியை ஆவலோடு தொடர்பு பார்ப்பும் வாய்ப்பும் கிட்டியது. பல மாதங்களுக்குப் பின்பே நண்பர் நா. பார்த்திபன் மூலம் அத்தொகுதியொன்றைப் பெற முடிந்தது.

காலையில் ஆய்வரங்கும் மாலையில் சுத்தானந்தா இந்து இளைஞர் மண்டபத்தின் கலை நிகழ்ச்சிகளுமாக மூன்று நாட்களும் நகர்ந்தன.

இதற்கெல்லாம் போதிய ஒதுக்கீடுகள் இல்லாவிட்டாலும் அந்தந்தப் பகுதி அன்பர்களின் ஆதரவோடு பிராந்திய ரீதியாக அவ்வப் பகுதிகளுக்கு முன்னுரிமையளித்து ஆய்வு முயற்சிகளை முன்னெடுத்துச் செல்வதில் பேராசிரியர் முனைப்பாக விருந்தார். அடிக்கடி பத்திரிகை விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டாலும், தன்பணியைத் திட்டமிட்டுத் தொடரும் அவர் போக்கு எவருக்கும் ஆதர்ஷமானது தான்.

திருமலையில் ஓர் ஆய்வரங்கும் தென்னிலங்கையில் ஓர் ஆய்வரங்கும் நடத்தத் திட்டமிட்டுள்ளதாகவும் நினைவூட்டலாகச் சொல்லி வைத்தார்.

ஆய்வுக் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து நூலாக்க வேண்டுமென்ற அபிப்பிராயத்தைப் பலரும் முன் வைத்தனர்.

இருந்தும் அவ்விரு விடயங்களும் சாத்தியமாகவில்லை. அது தலைவரினதோ குழுவினரினதோ கையில் மாத்திரம் தங்கியுள்ள விடயமல்லவென்பதையும் நாமறிவோம்.

# ஓஸ்கார் வையில்-

## -ஆ. கந்தையா

### ஓஸ்கார் வையில்!

இவர் மேடையில் பேசப் போகின்றார் என்றால் பெண்கள் முகம் சுழிப்பார்களாம். பேசத் தொடங்கியதும் மெய் மறந்து கேட்டுக் கொண்டே இருப்பார்களாம். தன் பேச்சால், எழுத்தால் மக்களைக் கவர்ந்த ஒரு பெரும் கலைஞன், இவர்.

விக்டோறியா காலத்தின் இறுதிப் பகுதியின் பேச்சாளர்களாக விளங்கிய பலரும், இவர் முக்கியமானவர். அந்நியப் பொருளொன்று சதையுள் சிக்கியது போன்ற உபாதையை ஏற்படுத்தி அன்றைய 'கனவான்கள்' பலரை அவரது எழுத்துக்கள் எரிச்சலுற வைத்தன. கூடவே, அவரது வித்துவச் செருக்கு மற்றவர்களைக் கொதித்தெழ வைத்தது. சிறப்பாக இரட்டை வேடம் கொண்ட மேல் தட்டுப் பெண்களை இரக்கமின்றி அவர் சத்திர சிகிச்சைக்குட்படுத்தியவர்.

'சலனத்துக்கு இடம் கொடுக்காதே!' என அன்றைய அறிஞர்கள் கூற இவரோ, 'சலனத்திலிருந்து விடுபடுவதற்குரிய ஒரே வழி, சலனத்துக்குட்படுவதே' என்பார். 'உலகத்தின் உயர்ந்த எண்ணங்கள் மனதில் உதயமாகின்றன' என மற்றவர்கள் கூற, இவர் 'உலகத்தின் அயோக்கியத் தனங்களும் இதே மனதில் தான் உதயமாகின்றன!' என்பார். இவற்றை வார்த்தை ஜாலங்கள் என எண்ணிவிடலாகாது. சலனத்துக்குட்பட்டு, நடத்தையில் பல முறைகேடுகளை அரங்கேற்றிக் கொண்டு அவைகளை மறைப்பதற்காக உயர் விழுமியங்களின் காவலர்கள் எனத் தம்மைக் காட்டிக் கொண்ட அக்காலக் கனவான்களுக்கு அவர் தரும் சாட்டையடி இது.

ஆனால், இவரும் அதே சேற்றில் கால் புதைத்து மீள முடியாது அழிந்தது தான் வரலாறு.

பேர்ணாட் சோ அவர்களுக்கும் இவருக்குமிடையில் பல ஒற்றுமைகள் உண்டு. ஆனால், பேர்ணாட் சோ கடைப் பிடித்த இறுக்கமான ஒழுக்கத்தை இவரால் கடைப்பிடிக்க முடியவில்லை.

இவர் ஓரினச் சேர்க்கையாளனாகக் குற்றம் சுமத்தித் தடுப்புக் காவலில் இருக்கின்ற போது, இவரைப் பார்க்கச் சென்ற அவரது சட்டத்தரணி கூறுவார்; "மனுதாரர் (ஓஸ்கார் வையில்) கைது செய்யப்படுவதற்கு முன்னதான மூன்று வருடங்களும் தன்னுடைய அதி உந்நதமான நாட்கள் என்பதை உணருகின்றார்." அவர் மேலும் கூறுவார்; "இருப்பினும் அவர் இன்று படுமோசமான பாலியல் வேட்கையில் அவஸ்தைப்படுகின்றார். இவற்றால், அவர் தனது மனைவி பிள்ளைகளை மறந்து விடுகின்றார். தனது கௌரவம், குடும்பப் பெயர் அத்தனையையும் மறந்து வெறிகொண்ட உணர்வுக்கு இரையாகிவிட்டார்"

ஓஸ்கார் வையில் அவர்களிடம் சிந்தனைத் தெளிவு இருந்தது. அறிவுத் திறன் இருந்தது. சொல் வன்மை இருந்தது. சொற்கள் அவருக்குச் சேவகம் செய்யக் காத்திருந்தன. எனவே தான் அவர் தொடடதெல்லாம் கலை வடிவம் பெற்றன.

இவர் 19ம் நூற்றாண்டின் சிறந்த நாவலாசிரியன், கவிஞன், நாடக ஆசிரியன், விமர்சகன், பேச்சாளன். அமெரிக்கா, பிரித்தானியா போன்ற நாடுகளில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து தனது பல்துறை ஆற்றலை வெளிப்படுத்தியவர்.

டப்ளின் நகரில் 16.10.1854ல் இவர் பிறக்கின்றார். தகப்பன் ஒரு சத்திர சிகிச்சை நிபுணர். தனது உயர்கல்வியை ஒக்ஸ்போட்டில் பெற்றுக் கொள்கின்றார். கொனஸ்டான்டின் டுலாயிட் எனும் பெண்ணைத் திருமணம் செய்கின்றார். 30.11.1900ல் வறுமையில் இறக்கின்றார். டப்பிளினைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டாலும்

இலண்டையே வாழ்விடமாகக் கொண்டவர். புகழின் உச்சியைத் தொடர்வர், அவமானத்தின் ஆணிவேரைக் கண்டவர்.

இவரது வாழ்வின் சோதனைக் காலம் 'த பிக்சர் ஒவ் டோறியன் கிறே'யுடன் தொடங்குகின்றது. இதுவே இவர் எழுதிய ஒரேயொரு நவீனம். ஓரினச் சேர்க்கையாளன் என்ற பெயரைத் தந்ததும் இந்த நவீனம் தான்.

இந்த நவீனத்தை நான் சிறுவனாக இருந்த காலத்தில் வாசித்தேன். நாவல், சிறுகதை என்பன பற்றிய தெளிவு இல்லாத காலம். ஆசைக்காகப் புத்தகம் வாசிப்பது. அவ்வளவு தான். இப் புத்தகத்தை வாசித்தவுடன் அவற்றை உடன் வாங்கி வைத்துக் கொண்டேன். காரணம் அது என்னில் ஏற்படுத்திய தாக்கம். அவர் அழகைப் பற்றி எழுதிய பகுதிகள் என்னை மலைக்க வைத்தன. அவர் மொழியைக் கையாண்ட விதம், அதனூடே எட்டிப் பார்க்கும் ஐயலாந்துக்காரர்களுக்கே இயல்பாக உள்ள கிண்டல் கேலி, நாம் எண்ணிப் பார்க்க முடியாத கருத்தாழம் என்பன என்னை மலைக்க வைத்தன.

அப்பொழுதெல்லாம் இப்புத்தகம் ஓரினச் சேர்க்கை பற்றியது என்றோ, இதுவே இவரது வாழ்வின் பிறிதொரு அத்தியாயத்தைத் தோற்றுவிக்கப் போகின்ற தென்றோ எனக்குத் தெரியாது. ஏனெனில் எனது இளம் வயதில் கூட, அது பற்றிய எது விதச் சாயலும் தோன்றாத கலைப் படைப்பாகவே விளங்கியது.

ஓரினச் சேர்க்கையாளன் எனக் குற்றம் சுமத்தி இரண்டரை வருடங்கள் கழியச் சிறைத் தண்டனை பெற்று நீதிமன்றக்கு



வெளியே அழைத்து வரும்போது மக்கள் கூட்டம் அவரைப் பார்த்துக் கேலி செய்தது. விலை மாதர் தமது ஆடைகளை உயர்த்தி அவரை அசிங்கப்படுத்தினர். தலை நிமிர்ந்து குறுக்கு விசாரணையை எதிர்க்கொண்டு அங்கும் இலக்கியச் செழிப்பைக் காட்டியவர், தலை குனிந்து மௌனியாகச் சென்றார். பல காலம் சிலுவையில் தொங்கியவர், இன்று சமூக அங்கீரம் பெறுகின்றார்.

2002ம் ஆண்டுக்கான 'புக்கர்' பரிசு சென்ற 'தலை ஒவ் பியூட்டி' நாவலை வாசித்தேன். இந்த வயதில் கூட முகம் சுழித்தேன். ஓரினச் சேர்க்கை பற்றிய காட்சிகள் 'பச்சை'யாக அங்கே அரங்கேறுவதைக் கண்டேன். இதில் வரும் 'லியோ' பாத்திரத்தையும் 'டோறியன்' பாத்திரத்தையும் ஒப்பிட்டேன். நூறு வருடங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றம் புரிந்தது.

இன்று ஓரினச் சேர்க்கையை அப்பட்டமாக எழுதியமைக்குப் பரிசு. அன்று இலக்கியமாகப் படைத்தமைக்கு மறியல். பீற்றர் என்பவன் வையில்ட் பற்றிக் கூறுவான்; "அவர் கணத்தில் கணத்தால் நணத்துக்காக வாழ்ந்தார்" அதாவது எந்தக் கணத்திலும் பொய்யாக வாழ அவர் விரும்பவில்லை.

இன்று ஒஸ்கார் வையில்ட் இலக்கிய உலகின் கவனத்தை மீண்டும் ஈர்க்கின்றார். அவரைப் பற்றிய ஆய்வு நூல்கள் வெளிவருகின்றன. கல்விக் கூடங்கள், பல்கலைக் கழகங்கள் அவரது படைப்புக்களைப் பாட விதானத்தில் சேர்க்கின்றன. நாடக அரங்குகள் அவரது நாடகங்களை மேடை ஏற்றுக்கின்றன.

இவர் வேண்டுமென்றே சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டவர் எனச் சில ஆய்வாளர்கள் கூறுவர். ஐயலாந்துக்காரராகிய இவர், ஆங்கில ஏகாதிபத்தியவாதிகளைக் கிண்டல் செய்வதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. தக்க தருணம் வரும் போது தமது கணக்கைத் தீர்த்துக் கொண்டனர். தனது காதலன் உக்னஸ் உடனான ஈடுபாட்டினால் அவனது தந்தைக்கெதிராக வழக்குத் தாக்கல் செய்கின்றார். தருணத்தை எதிர்பார்த்திருந்த அவர், இவர்மேல் வஞ்சத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டார். பாவம் சிங்கத்துடன் மோதப் போய்ச் சிறையில் வாட வேண்டியதாகிவிட்டது.

காலத்தால் அழிக்கப்பட்ட இவர், அதே காலத்தால் மீட்கப்படுகின்றார். அதற்கான காரணங்கள் வருமாறு-

1. அவரது படைப்புக்கள் யாவும் ஆழ்ந்த சமூகப் பார்வையுடைய செழுமையான இலக்கிய வடிவமாகும்.
2. 19ம் நூற்றாண்டின் விழுமியச் சிதைவுகளை அஞ்சாது வெளிக்கொணர்ந்த ஒரு ஆரோக்கியமான சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு அவரது படைப்புக்கள் பயன்பட்டவையாகும்.
3. 1888ல் நடைமுறையிலிருந்த குற்றவியல் சட்டம் 1967ல் நீக்கப்பட்டமையாகும்.
4. இவர் மேல் பாவிக்கப்பட்ட பாலியல் குற்றவியல் சட்டம் இன்று நிராகரிக்கப்பட்டமையாகும்.

ஆக, சட்டத்துக்குப் பயந்து அன்று வாய் மூடி இருந்த இலக்கிய உலகம்

இன்று சுதந்திரமான ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்குகின்றது.

ஒஸ்கார் வையில்ட் சிறையில் இருந்த காலங்களில், அவரது காதலன் டக்ளஸ் அவரைச் சென்று பார்க்கவில்லை. அவனுக்குச் சிறையிலிருந்து எழுதிய கடிதம் தான் 'த புறபண்டிஸ்'. மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்த்தால், இது ஒரு கடிதம். சற்று ஆழ்ந்து பார்ப்பவர்களுக்கு இது அவரது சுயசரிதம். இன்னுமொரு வகையில் பார்த்தால் வாழ்வின் துன்ப துயரங்களின் ஆய்வு. அவர் கூறுவார்:

"கடவுள் எனக்கு எல்லாவற்றையும் தந்திருக்கின்றார். வித்துவச் சிறப்பைத் தந்துள்ளார். நல்ல பெயரைத் தந்துள்ளார். உயர்ந்த சமூக அந்தஸ்தைத் தந்துள்ளார். அதி உயர் அறிவுத் திறனைத் தந்துள்ளார். நான் கலை வடிவத்தைத் தத்துவமாக மாற்றினேன். தத்துவத்தைக் கலை வடிவமாக கிளேன். நான் மனித மனங்களை மாற்றியுள்ளேன்..... மக்கள் அதிசயிக்காத எதையும் நான் செய்யவும் இல்லை, சொல்லவும் இல்லை..... நான் எவைகளைத் தொட்டேனோ, அவைகளைப் புதுப் பொலிவு பெறச் செய்தேன்"

இது ஒரு நீண்ட கடிதம். சொல்லப் போனால், இது அவரது நீண்ட வாழ்க்கைப் பயணம்.

'த பிக்சர் ஒவ் டோறியன் கிறே' எனும் ஒரே ஒரு நவீனத்தைத் தான் இவர் எழுதியுள்ளார். இவர் ஒரு பிறவிக் கதை சொல்வோன். பசில் என்ற கலைஞனின் கலைக் கூடத்தில் தொடங்கி, அதே கலைக் கூடத்

தில் அவன் வரைந்த அதே படத்துக்கு முன் கதை முடிவடைகின்றது. இது ஒரு அபூர்வமான காதல் நவீனமாகவும், கலைப் பொக்கிசமாகவும் விளங்குகின்றது.

பசிலை டோறியன் இறுதியில் கொலை செய்யும் காட்சி இரு விடயங்களை எமக்குப் புலப்படுத்துகின்றது.

1. இரகசியமாகத் தமக்குள்ளே பேசப்பட்ட ஒஸ்கார் வையில்ட் பற்றிய ஊழல்களையும், வதந்திகளையும் உண்மைப்படுத்துவதாக அமைதல்.

2. டோறியன் மிகவும் பயங்கரமான கொலையைத் தத்துவமாகவும், ஆவேசத்துடனும் தனது வரை படத்துக்கு முன் அரங்கேற்றுவது, அவன் அதன் விளைவுகளின் தாக்கத்தை உணர்வதாக அமைதல்.

காலப் பின்னணியுடன் பார்க்கும் போது இந்த நவீனம், ஒரு சிறந்த படைப்பென்பதில் ஐயமில்லை. சொற்களின் வலிமை, சொல்லும் திறமை, ஆழமான சிந்தனை ஓட்டம் என்பன எல்லோரையும் கவர்ந்திருக்கும்.

நாடகங்கள் கூட இவர் அதிகம் எழுதவில்லை. முக்கியமானவை-

1. சொலோமி
2. ஏ ஷமின் ஒவ் நோ இம்போர்ஏன்ஸ்
3. அன் ஐடியல் கஸ்பன்ட்
4. த இம்போர்ஏன்ஸ் ஒவ் பீயிங் ஏனென்ஸ்

சமுதாயத்தின் மேம்பாட்டிற்காக வெளிக் கொண்டு வந்த உலகையில் இளைகள் பெருமையடைகின்றன. பொய்யான போலி நாழுவில் பெருமைப்பட மக்களின் வேட்கலைத் தோல் உரித்துக் காட்டுகின்றன, இங்கு நாடகங்கள்.

இவரது கவிதைகள், கட்டுரைகள் சிறுவர் இலக்கியங்கள் ஆழமாகப் பரிக் சுப்பட்ட வேண்டியவை. அவை அவரது பன்முகப் புலமையாகக் காட்டுகின்றன.

இவர் ஒரு அழகியல்லாதி. கலை உலகக்கூட அணும் கோட்டாட்டை உடையவர். இவரது கவிதை அழகியல் வாழ்க்கையோடு ஒப்பு நோக்கினும், இவர் அந்தம தனித்துவமாக நின்றார்.

கோட்டாடுகளை இறுதப் பற்றி மனித ததை மாற்றங்கள் பலர். மனிதத்துவமாக வாழ்வை இழந்தவர் இவர்.

**மலர்ச்சிக் கிணர்ச்சிச் சந்திராசுந்தராகர்  
கிணர்ச்சிக் கவிதைப்பிரதி**



**ஆண்டுச் சந்தா 600/-  
தனிப்பிரதி 40/-  
ஆண்டு மலர் 200/-**

ஓராண்டுச் சந்தாவுக்குக் குறைந்தது ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது.  
வந்திக் கொட்புகளுக்கு:

**Dominic Jeeva 072010004231, - Hatton National Bank, Sea Street, Colombo - 11.**

கவிதைகள் ஆரம்பிக்கக் Dominic Jeeva எனக் குறிப்பிடவர். கவிதைகள் அனுப்ப வேண்டி முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது, **Dominic Jeeva** என எழுதுவேன் இதைப் பெயருக்கு முன்னாலோ பின்னாலோ வேறுபாடு கண்டிப்பாக எழுதக் கூடாது. காகக் கூட்டளை அனுப்புகை Dominic Jeeva, Kudahena, P.O. எனக் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

கனித்தனி இதைக்கொள் பெற விருப்பமேன 5 பத்து ரூப தபாற் தலைகொண்ட அனுப்பும் பெற்றுக் கொள்ளவர்.

**தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி :**  
201/4, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி, கொழும்பு 13, கொலைபேசி : 2320721

**வேலிகள் மறைத்து-  
மந்திரிகள் வளர்க!**

மறைத்துக்கொள் வாசகர்  
புத்திர வகுப்புகள்  
தொழுக மறைத்து  
உண்பதென, உண்பதென?  
மயம் தீர்த்துக் காங்கத் தயிதான்.

வேற்றுக்கூக வாசகர்  
விருந்துகொள் கண்டவர்.  
முக்கிளையம் விருதை மறைத்து  
மீளமலைய

தவறில் கை மறைத்து.  
உச்சத் தவறில் மறைத்துக் குளிர்மை.  
உடமலையுதர் உண்பதென விருதை.

மற்றும் மறைத்து, மற்றும் மறைத்து  
மறைத்து மறைத்துக் கொள்வார் திருப்புகள்கள்,  
கூர்விய கற்றுகள்- மறைத்து  
கித்தியை முகையு.

மறைத்து மறைத்து மறைத்து  
மறைத்துக் திருப்புகள்களை மறைத்து  
மறைத்து

மறைத்து மறைத்து மறைத்து  
மறைத்து மறைத்து மறைத்து  
மறைத்து மறைத்து மறைத்து

மறைத்துக்கொள் வாசகர் மறைத்து



-கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்

மறைத்து மறைத்து மறைத்து மறைத்து  
மறைத்து மறைத்து மறைத்து  
மறைத்து மறைத்து மறைத்து

மறைத்து மறைத்து மறைத்து மறைத்து  
மறைத்து மறைத்து மறைத்து  
மறைத்து மறைத்து மறைத்து

மறைத்து மறைத்து மறைத்து மறைத்து  
மறைத்து மறைத்து மறைத்து  
மறைத்து மறைத்து மறைத்து

மறைத்து மறைத்து மறைத்து

மறைத்து மறைத்து மறைத்து



இயல்பாகவே தனது நிஜத் தன்மையால் முழு மையும் நிறைவும் பெற்று விட்டதான தோற்றம் தருபவை.

வம்சி வெளியீடான ஜெயந்தனின் “நிராயுத பாணியின் ஆயுதங்கள்” தொகுப்பை வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். மொத்தம் 58 சிறுகதைகள், அனைத்துமே சிந்தனையை தூண்டத் தக்கவை, சில மிக ஆழ்ந்த பாதிப்பை ஏற்படுத்தக் கூடியவை. “நம்மில் இருக்கும் நாளை வெளிக் கொணரும் முயற்சிகளே” அவரது பெரும்பான்மையான கதைகளும்.

இந்த தொகுப்பில் என்னில் அதிகம் பாதித்த சிறுகதைகள் சிலவற்றை இங்கே பகிர்ந்து கொள்கிறேன், இதுவே அந்த உன்னத எழுத்தாளனுக்கு நான் செலுத்தும் அஞ்சலியாகவும் இருக்கட்டும். இதை தவிர வேறென்ன செய்து விட முடியும் வாசகர்களை நாம் !

**ஊமை ரணங்கள்**

**மரம்**

**துக்கம்**

**துப்பாக்கி நாயக்கர்**

**வெள்ளம்**

இந்த ஐந்து கதைகளும் வெகு கனமான விசயங்களை மிக லேசாகப் பேசிச் சென்று முடிவில் கதையைப் பற்றிய உள்நுணர்தலில் நடுக்கமான ஒரு அதிர்வை ஏற்படுத்தி ஓய்கின்றன.

“மரம்” சிறுகதை வாசிக்கையில் சற்றேறக் குறைய இதே உணர்வை ஏற்படுத்திய பிறிதொரு குறுநாவல், பாஸ்கர் சக்தியின் “ஏழுநாள் சூரியன் ஏழு நாள் சந்திரன்” ஞாபகத்தில் பளிச்சென்று நிலாடாடியது. இரண்டிலுமே நிகழும் எதிர்பாரா துர்மரணங்கள் தற்செயலானவை. முடிவில் வாசிப்பவர்களை பதற வைத்து திடுக்கிடச் செய்பவை.

இதே போல “துக்கம்” சிறுகதை வாசிக்கையில் தமிழ்நதியின் “நந்தகுமாரனுக்கு மாதங்கி

எழுதியது” சிறுகதைத் தொகுப்பில் ஒரு கதையான “காத்திருப்பு” ஞாபகம் வந்தது. இரண்டு சிறுகதைகளுமே வாழ்ந்து சலித்த முதியவரின் மரணத்திற்குப் பின் அவருக்கு மிக நெருக்கமாகிப் போன இளைஞனின் அகக்கோபங்களைப் பற்றிப் பேசிச் செல்பவை.

வயோதிகத்தில் அவர்களின் இருப்பை புறக்கணித்து மதிக்காத சுற்றமும் வாரிசுகளும் மரணத்தின் பின் கதறி அழுவது “புளிப்பும் கரிப்புமாய் வயிற்றுக்குள் நுரைப்பதைப் போலான ஒரு அவஸ்தையான உணர்வை” அந்த இளைஞர்களிடத்தில் ஏற்படுத்துவதாக வாசிக்கையில் எங்கேயோ...எப்போதோ பெயர்ற்று உணரப் பட்ட ஏதோ ஒரு உணர்வின் நினைவு மேலெழுகிறது.

“ஊமை ரணங்களில்” மகளுக்கு தலை தீபாவளி சீர் செய்யப் பணம் கிடைக்காமல் திகைக்கும் ஒரு அப்பாவி அப்பாவுக்கும் விவரமான மகளுக்கும் இடையேயான உரையாடல் மெய்யான ஊமை ரணமே தான்.

கல்யாணத்துக்கு முன்பு அவள் தகப்பன் வீட்டில் இருந்து வேலைக்குப் போகையில் பெற வேண்டிய சம்பளப் பணம் அரியர்ஸ் என்ற பெயரில் கல்யாணத்துக்குப் பின் மொத்தமாக கிடைக்கவே படிக்க வைத்து வேலைக்கும் அனுப்பி அதற்கான பலனை அனுபவிக்க கொடுத்து வைக்காத ஆதங்கமும் வேறு வக்கற்ற இயலாமையும் கலந்து மகளிடமே அந்த தகப்பன் பணம் கேட்டுப் பெற தயக்கம் நிறைந்த நம்பிக்கையோடு புறப்பட்டு வருகிறான், அங்கே மகளிடத்தில் அவனுக்கு கிடைத்த பதில் தான் ஊமை ரணமாகிப் போகிறது அவனுக்கு, நிஜத்தில் நாம் கண்ட கதை தான், புத்தகத்தில் வாசிக்கையில் புறக்கணிக்க இயலா வருத்தம் தழுப்பி அந்த தகப்பனுக்காக திகைக்கச் செய்கிறது .

“துப்பாக்கி நாயக்கர்” இன்னுமொரு அருமையான நிகழ்வு அடிப்படையில் அமைந்த

கதை. ஊரே பயந்து மிரளும் ஒரு பெரிய மனிதனின் இளைய தாரத்தை அவரது அடியாட்களில் ஒருவனே கை பிடித்து இழுத்து மானபங்கம் செய்ய விழைய, ஒரு நிமிட சபலத்திலான அவனது அந்த செய்கை பிற்பாடு “முதலாளி” என்ன செய்வானோ எனு பயத்திலேயே தானாக மருந்து குடித்து தற்கொலை செய்து கொள்கிறான். சேதி அறிந்து இவனை எவ்வாறெல்லாம் மிரட்டலாம் என்றெண்ணிய அந்தப் பெரிய மனிதனுக்கு இவனது தற்கொலை மிகப் பெரிய அதிர்ச்சியாகி விடுகிறது. இப்படிப் போகிறது கதை. இந்தக் கதைக்கான விங்க் கீற்று தளத்தில் தீம் தரிகிடவில் கிடைக்கும் என நினைக்கிறேன், கிடைத்தால் வாசியுங்கள், நல்ல எழுத்து.

“வெள்ளம்” இந்தக் கதை வாசித்த பின் தான் நான் “கிருஷ்ணி” என்றொரு கதை எழுதினேன். சம்பவங்கள் வேறு வேறு எனினும் மூலம் ஒன்றே. கல்யாணமாகி மனைவியைப் பிரிந்து இருக்கப் பட்ட அல்லது அவ்வாறு இருக்க எதாவது ஒரு வாழ்வியல் சூழலால் நிர் பந்திக்கப்பட்ட ஒரு ஆணின் பார்வையில் பெண்கள். சொல்லப் போனால் பெண் எனும் பிம்பம் வயது ஒரு பொருட்டின்றி விவஸ்தை கெட்ட மனதின் அலங்கோல சிந்தனைகளைப் பற்றி சொல்லும் கதை இது,

ஒரு ஆணின் அகத்துக்கும் அவனுக்கு கிட்டிய சந்தர்பங்களுக்கும் இடையிலான உரையாடல் தன்மை ஒத்த இச்சிறுகதை மிக நல்ல முயற்சி. பதற வைக்கும் விஷயம் தான் ஆனாலும் முடிவில் மழை ஓய்ந்து வானம் தெளிவதைப் போல கருமை படர்ந்த அவனது விபரீத எண்ணங்கள் ஓய்ந்து அவன் தெளிவான வானம் பார்ப்பதாய் கதை முடிகிறது. வாழ்வும் இப்படித்தான். நமக்கு நாமே ஒரு கோல் வைத்துக் கொண்டு நம்மை நாமே எல்லா சந்தர்பங்களிலும் வழுவாதிருக்க முயற்சி செய்து கொண்டு ஆட்சி செய்து கொள்ள வேண்டியது தான். இது ஒரு

தீராத ஆட்டம் தான், ஆனாலும் கரணம் தப்பினால் மரணம் போன்ற ஆட்டம்.

இந்த ஐந்து சிறுகதைகளுமே வாசிப்பளவில் என்னை மிகப் பாதித்தவை, இவை தவிர-

**உபகாரிகள் :**

பெண் பார்க்கச் செல்கையில் அக்கம் பக்கம் அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி எல்லோரிடமும் விசாரிக்கிறார்கள் ஒரு இளைஞனின் சுற்றமும் நண்பர்களும், லயம் தப்பாமல் எல்லோருமே பெண் மிக நல்லவள், குணவதி என்று சர்மிடிகேட் தர பையன் ஆகாயத்தில் மிதக்காத குறை, ஆனால் அந்தப் பெண்ணிடமிருந்தே “நான் ஒரு பஸ் டிரைவரை காதலிக்கிறேன், என் அப்பாவும் தம்பிகளும் அவரை சில நாட்களுக்கு முன் நான் வேலை பார்க்கும் பள்ளிக்கு முன்பாகவே எல்லோரும் வேடிக்கை பார்க்க ஆள் வைத்து அடித்து உடைத்து விரட்டி விட்டார்கள், நான் அவரையே திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன்” என்று கடிதம் வரவே அந்த மாப்பிளைப் பையன் ஆகாயத்தில் இருந்து தொபுக்கடர் என்று தரையில் விழுகிறான்!!!

பிறகெப்படி அப்படி ஒரு பெண்ணை என் தலையில் கட்ட விசாரித்த இடத்தில் எல்லாம் நல்ல பெண்.. நல்ல பெண் என்று சர்மிடிகேட் தருகிறார்களே! என்று இவர்கள் அவர்களிடமெல்லாம் மறுபடியும் விசாரிக்க, நடந்தது நடந்து போச்சு அதுக்காக ஒரு பொண்ணோட கல்யாண விசயத்துல விளையாட முடியுமா? அவளுக்கு நல்லபடியா கல்யாணம் ஆகட்டும் என்று எண்ணி தான் இப்படிச் சொன்னதாக சொல்கிறார்கள். எப்படிப் பட்ட உபகாரிகள் பாருங்கள் ?!!! இது தான் அந்தப் பெண்ணிற்கு அவர்கள் செய்யும் உபகாரமா!!!

இதே போல “பைத்தியம்” என்றொரு சிறுகதை இன்னினியரான தன் மகனுக்கு நா

பைசா வரதட்சினை இன்றி திருமணம் செய்து வைக்கும் ஒரு பேராசிரியரை ஊரும் அந்த ஊர் எம்.எல்.ஏ வும் புகழ்ந்து வாழ்த்துகிறார்கள், “புரட்சித் திருமணம்” என்று வாழ்த்துத் தந்தி எல்லாம் அனுப்பி கொண்டாடுகிறார்கள் அவரை. அதில் மிதப்பாய் சந்தோஷித்து திளைக்கும் அந்தப் பேராசிரியரை அவரில்லாத இடம் என்று எண்ணி அவரது சொந்த அக்காள் கணவரும் அவரது நண்பர்களும் “இப்படி ஒரு பைத்தியத்தைப் பாடேன்” என்றே ரேஞ்சில் எள்ளி நகைத்துப் பேசுவானளவு மிதந்து கொண்டிருந்த அந்தப் பேராசிரியர் யூமிக்கு இறங்கி தரையில் கால் பாலி பித்துப் பிடித்தது போல அவர்களைக் கண்டு என்ன சொல்வதென புரியாமல் உரத்துச் சிரிக்கிறார். நம் செயல்கள் மிக உயர்ந்தவையாய் இருப்பினும் அதைக் குறித்து நாம் மட்டுமே உந்நதம் கொள்கிறோம், பிறருக்கு ஏதோ ஒரு வகையில் அது எள்ளல் மிகுந்ததாய் அமைந்து விடுகிறது விசித்திரம் தான். இது தானே வாழ்கை!

இதே வரிசையில்

வாசித்து நிமிர்கையில் இதழ்களில் மிக மெல்லிய புன்னகை பூசத்தக்க எள்ளல் நடையில் இன்னும் சில சிறுகதைகள் இதிலுண்டு, அவை

4 வது பரிமாணம்

இங்கே மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள்

ஓர் ஆசை தலைமுறை தாண்டுகிறது

அவர்கள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்

கவிமூலம்

மிஸ்.காவேரி

இந்தக் கதைகளைக் கூறலாம்.

இவை மட்டுமல்ல “பிடிமானம்” எனும் சிறுகதை ஏற்றுக் கொள்ளவியலாத வகையில்

அமைந்த ஒரு பெண்ணின் தாய்மையைப் பற்றி பேசுகிறது.

“மொட்டை” இதே சாயலில் இனி எந்தக் கதை வந்தாலும் ஜெயந்தனின் இந்தக் கதை ஞாபகம் வரும்.

“நிராயுதபாணியின் ஆயுதங்கள்” கதையின் தலைப்பே எத்தனை அர்த்தம் பொதிந்திருக்கிறது பார்த்தீர்களா?! இதில் விளக்கம் சொல்ல என்ன இருக்கிறது?! இந்த சிறுகதையும் வாசிக்க வேண்டிய சிறுகதையே.

“டாக்கா மஸ்லின்” ஒரு மாறுபட்ட கற்பனை, வாசிப்பவர்களின் மனதில் ஒரு பாதிப்பை ஏற்படுத்தி நீடிக்கத் தக்க சிறுகதைகளை எழுதும் ஆசை இருக்கும் புதிதவர்கள் வாசிக்க வேண்டிய படைப்புகளில் ஒன்று ஜெயந்தனின் சிறுகதைகள். அந்த எளிமையான எழுத்தாளருக்கு எமது அஞ்சலி இந்தப் பதிவு.

புத்தகம் நிராயுதபாணியின் ஆயுதங்கள்

ஆசிரியர் ஜெயந்தன்

வெளியீடு வம்சி பதிப்பகம்

நோட்

வம்சி புகள் பவா செல்லத்துரை சொன்னதாக ஒரு வாக்கியம் நெட்டில் ஜெயந்தன் அஞ்சலிப் பதிவுகள் எதிலோ ஒன்றில் வாசித்தேன், அப்படித்தான் எனக்கும் தோன்றுகிறது, ஏன் ஜெயந்தன் அதிகம் கொண்டாடப்படவில்லை?! அவருக்கு தன்னை மார்கெட்டிங் செய்து கொள்ளத் தெரியவில்லையோ!!! அல்லது அவரது சிறுகதைகளில் அப்பட்டமாய் வெளித் தெரியும் இயல்புத் தன்மை போலவே “இது போதும்” என்று தன்னிறையாய் இருந்து விட்டாரோ! எப்படியானாலும் சரி இலக்கிய வாசிப்பில் தவிர்க்க முடியாத படைப்புகள் ஜெயந்தனுடையவை.

யாழ் பல்கலைக்கழகப் புனியியல்துறை விரிவுரை மண்டபத்தில் 21.03.2010 ஞாயிற்றுக்கிழமை நடைபெற்ற க. சட்டநாதனின் ‘மூக்கூடல்’ சிறுகதைத் தொகுதியின் அறிமுக விழாவின் போது கவிஞர் வே. ஐ. வரதராஜன் அவர்கள் ஆற்றிய சிறப்புரையின் ஒரு பகுதி இங்கு தரப்படுகிறது.

## க. சட்டநாதனின் படைப்புத் தளம்-

### ஒரு பார்வை

-வே. ஐ. வரதராஜன்

எழுபதுகளிலிருந்து, தனக்கென்றொரு சிருஷ்டி முறையைக் கைக்கொண்டு, காத்திரமான ஆக்க இலக்கியங்களைப் படைத்துவரும் எழுத்தாளர் க. சட்டநாதன்-வாழ்வின் இருத்தலுக்கு அடிநாதமாகிய மனிதநேய உறவுகளை, பண்புகளைத் தனது படைப்புக்களில் உள்ளீடாகச் செதுக்கி வைத்திருப்பதன் மூலம், ஒரு தனித்துவத்தினைப் பேணி வருவதைக் காண முடிகின்றது.

இவர் தான் பிறந்த கிராமத்தின் பால் உள்ள நேசத்தினை மையமாக்கிப் பல சிறுகதைகளை உருவாக்கியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். வேலணையில் உள்ள தாவாடிக் கிராமமும்- அங்குள்ளவர்களும் கதா மாந்தர்களாக வருகின்றார்கள். அவர்களது சிறப்பியல்புகள், உழைப்பு, துயரங்கள், அவலங்கள் என்பன வெகு துல்லியமாகவும், நுட்பமாகவும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளமை இவரது ஆக்கங்களை, கலைத்துவமும், வலுவும் ஒருங்கிணைத்த தரமான படைப்புகளாக மிளிர் வைக்கின்றன. சமூக மாற்றங்கள் கூட, எதுவித பிரச்சாரமுமின்றி சுயாதீனமாகச் சாதீயத்திற்கு எதிரான கோஷங்களை நிலை நிறுத்தாமல், பாத்திரங்களின் மனமாற்றத்தின் மூலம் ஆகிவருவது இவரது கதைகளின் சிறப்பம்சமாகும். இவற்றிற்கு உதாரணமாக ‘காலங்கள்’, ‘மாற்றம்’ ஆகிய சிறுகதைகளைக் கூறலாம்.

அனர்த்த காலங்களைச் சுட்டும் கதைகளில், கதாமாந்தர்கள் அனுபவிக்கும் துயரங்கள், இயலாமை, அநீதியின் பால் கொண்டுள்ள எதிர்ப்புணர்வு என்பன இயல்பாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. ‘கவளம்’, ‘அவர்களது துயரம்’ என்பன இதன் மூலம் சிறப்புப் பெறுகின்றன.

இன்றைய இலக்கியத் தளத்தில், படைப்புப் பரப்பு விசாலித்த தன்மையினை நோக்கும்

போது- புதிய மாற்றங்களும், நவீன கோட்பாடுகளும் உட்புகுத்தப்பட்டு, பல சிருஷ்டிகள் வெளிவருவதை அறிகின்றோம்.

மாய யதார்த்தம் (Magic Realism) பன்முகத் தன்மை (Cubism), நவீன, பின் நவீனத்துவ சாத்தியப்பாடுகள், அசாத்தியத்தின் முரண் நிலைகள், மையம் சிதைக்கப்பட்டவைகள் எனப் பலவாகும். இவற்றின் மூலம் தோற்றப்பாடுகள் கொண்ட படைப்புகள் சில தரமானவையாகவும், சில புரிதலுக்கு அப்பாற்பட்டவையாகவும் உள்ளதைக் காணலாம். குறிப்பாகத் தமிழகப் படைப்பாளிகளான தமிழவன், கோணங்கி, பிரேம்- ரமேஷ், எம்.ஜி. சுரேஷ் ஆகியோரை இனங்காட்டலாம்.

சட்டநாதன் அவர்களுக்கு நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகளுடன் கூடிய ஆக்கங்களுடன் பரிச்சயமும், வாசிப்பு அனுபவமும் இருந்த போதும், பிறமொழிப் படைப்புகளின் பாதிப்போ, நவீன கோட்பாடுகளின் தாக்கங்களோ, இவரது படைப்புக்களில் ஊடுருவியது கிடையாது. இருப்பினும், மெஜிக்கல் ரியலிசப் பண்புகளைக் கொண்ட சில கதைகளையும் எழுதியுள்ளார். உதாரணமாக 'சின்ன தேவதைகள்', 'முடிவு', 'அம்மா செய்த கொலை' ஆகியவற்றைக் கூறலாம்.

இவரது படைப்புக்களில் மிகக் கவனம் பெறக் கூடிய சிருஷ்டியாக இவரது குறுநாவலாகிய 'நீளும் பாலையே'யைக் கொள்ளலாம். இக் குறுநாவலில் பாத்திர உருவாக்கம் உயிர்ப்புடன் சித்திரமாகிறது. கதைக்குரிய களம், அது நடைபெற்ற காலப் பகுதியில் வேலையற்ற பட்டதாரி இளைஞனின் மன அவசங்கள், காதல் நிலைப்பாடு, குடும்பத்தின் பொறுப்புகள்

என்பன மிக யதார்த்தமாகப் பதியப்பட்டுள்ளன.

எனது வாசிப்புப் பரப்பிற்குட்பட்ட குறுநாவல்களுள் 'நீளும் பாலையே' சிறப்பான கவனத்தினைப் பெற்றதொன்றாகும்.

இவரது படைப்புக்களில் பெண் பாத்திரங்களை நோக்கும் போது- வெவ்வேறு வகையில், வெவ்வேறு தளத்தில் இயங்குபவர்களாக இருக்கின்றார்கள். அதே நேரம் அங்க அடையாளங்களும், உருவ ஒற்றுமையும் சில கதைகளில் ஒத்த தன்மையுடையனவாக இருப்பதனையும் கவனம் கொள்ளலாம். இருப்பினும், இவரது பெண்கள் மிக மென்மையான உணர்வு, உறுதியும், ஆளுமையுடையவர்களாகவும், தமது மீட்பினை உறுதிப்படுத்துபவர்களாகவும், வக்கிரமற்றவர்களாகவும் படைக்கப்பட்டிருப்பது இவரது படைப்பாற்றலின் சிறப்பம்சமாகும்.

சட்டநாதன் அவர்கள் தனது பெண் பாத்திரங்கள் பற்றி 'தூண்டி' இதழின் நேர்காணலில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

"எனது கதைகளில் வரும் பெண்கள்- யாழ்ப்பாணத்து மண்ணில் காலான்றி நின்றபடி, தலை நிமிர்ந்து பார்ப்பவர்கள். அவர்கள் சரியெனப்படுவதை, தீர்மானமாகச் செய்பவர்கள். இப்பண்பை 'பக்குவம்' கதையில் வரும் பெயர் தெரியாத சிறுமி தொட்டு 'அரும்பில்' வரும் சிறுகுழந்தை ராஜி, 'உறவுகள்'- கமலா, 'வித்தியாசமானவர்களில்' வரும் வசந்தி, 'ஒதுக்கத்தில்' வரும் சந்திரா, 'இப்படியும் காதல்' கதையில் வரும் விமலா, ரஞ்சி, சித்திரா என்று எல்லோரிடத்திலும் பார்க்கலாம். எனது எழுத்தின் அடிச்சரடாய், ஒரு தொடரி

மையாய் இருப்பது இப்பெண்கள் பற்றிய அக்கறையும் அவர்களது உட்கிடக்கைகளை வெளிக் கொணரும் முயற்சியும் தான் என நினைக்கிறேன்"

இவர் படைத்த பெரும்பாலான ஆண் பாத்திரங்கள், பலவீனர்களாகவும், வக்கிர புத்தியுடையவர்களாகவும், பெண்களை எப்பொழுதும் சிறுமைப்படுத்துபவர்களாகவும் உருவம் பெற்றுள்ளார்கள். 'தரிசனம்', 'உறவுகள்', 'அந்த மரணமும் அவர்களும்' கதைகளில் அத்தகையவர்களைக் காணலாம்.

சட்டநாதன் அவர்களது படைப்புக்களில் பால் உறவு பற்றிய விமர்சனங்கள் ஆங்கே எழுதுவது அறியக் கூடியதாக உள்ளது. இவரது 'உலா' சிறுகதை பற்றிய விமர்சனம் ஒரு சஞ்சிகையில் பிரசுரம் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பெரும்பாலும் படைப்புக்களில் பால் உறவு பற்றிய விடயங்கள், படைப்பின் இயல்பு நிலை மாறாமல் சித்திரிக்கப்படுவது தவிர்க்க முடியாதது. ஏனெனில், சில சிருஷ்டிகளில் பால் உறவுச் சிக்கல்களை அடி நிலையாக வைத்துச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பதனை நாம் மனதிற்கொள்ள வேண்டும். இவ்வுணர்வுகள் சில படைப்புக்களில் கலைத்துவத்துடன் சித்திரிக்கப்படுகின்றன. ஜானகிராமனின் 'மரப்ச', 'மோகமுள்', 'அம்மா வந்தாள்' ஆகிய படைப்புக்களை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

இருந்த போதிலும், சமகாலத்தவர்களான எஸ். ராமகிருஷ்ணன், சாரு நிவேதிதா, உமா வரதராஜன் ஆகியோரின் சமீபத்திய நாவல்களான 'உறுபசி', 'ராஜலீலா', 'மூன்றாம் சிலுவை' ஆகிய

வற்றில் பால் உறவு அத்தீமமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். இன்னும் சில படைப்புக்களில் இவை வலிந்து திணிக்கப்பட்டுள்ளமையைக் கவனம் கொள்ளலாம்.

மேற் கூறியவற்றினை நோக்கும் போது, சட்டநாதனது படைப்புக்களில் வரும் கதை மாந்தர்கள் பால் உறவு பற்றி ஒருவகை எதிர்ப்பினையும் அகூசையையுமே காட்டுபவர்களாக இருக்கிறார்கள். 'உலா', 'பொழுது', 'அந்த மரணமும் அவர்களும்' கதைகளில் வருபவர்களை இதற்கு உதாரணப்படுத்தலாம்.

அடுத்து, குழந்தைகளின் மன உணர்வுகளும் அவர்களின் நிலையிலிருந்தே படைக்கப்பட்டிருப்பது சிறப்பாகச் சொல்லக் கூடியதாகும். 'அரும்பு', 'உலா', 'ஒரு அழிவு கூட', 'சின்ன தேவதைகள்' என்பன புதிய தரிசனத்தினை நமக்குத் தருகின்றன.

இவரது புதிய தொகுதியாகிய 'மூக்கூடல்' தொகுப்பில் உள்ள சிறுகதைகளில் 'நினைவுகளில்.....', 'விடலை', 'அம்மா செய்த கொலை' ஆகியவை எனக்கு மிகவும் பிடித்த கதைகளாக அமைந்துள்ளன. 'விடலை' யில் ஆண்- பெண் நட்பு மிக அழகாகப் பதியப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மேலும் சில எழுத்தாளர்களுடைய நல்ல படைப்புக்கள் கூட, மீள் வாசிப்பின் போது அவற்றின் கனதியை இழந்து விடுகின்ற தன்மையை உணரலாம். ஆனால், சட்டநாதனது பல கதைகளை மீளவும் வாசிக்கும் பொழுது அவை மிகுந்த நிறைவைத் தருபவையாக இருக்கின்றன. இவ்வகையில் அவரது படைப்பாளுமை மனம் கொள்ளத்தக்க ஒன்றாக அமைகின்றது.

## ஆயுதவை.....

—புடன்

நெடிர்துயர்ந்திருந்த கட்டிடத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தார் சிவநேசன். இளநீல வண்ணத்தில் கண்ணாடிக் கதவுகளுடன் கம்பீரமாக நின்றிருந்தது, அது. வாசலில் பளபளத்தது 'நவயுகம்' என்ற பெயர்ப் பலகை. உள்ளே நுழையும் போதே மூன்றாவது தடவையாக வருகிறோம் என்ற சலிப்பு மெல்லிய கீற்றாக மனதில் தோன்றி மறைந்தது.

கனடாவிலோ இதுபோன்ற வேலைகளை ஒரே நாளில் பேசி முடிவு செய்து விடலாம். இங்கோ இழுத்தடிக்கிறார்களே என்ற எரிச்சலும் வந்தது. இந்த முறை எப்படியாவது ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்து விட வேண்டும் என்ற முனைப்புடன் வாசல் தாண்டிப் படியேறினார்.

“நான் தான், ஜீவனி” என்று வரவேற்ற பெண்ணைப் போனமுறையும் சந்தித்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“உங்கள் விடயம் சம்பந்தமாக ஏறக்குறைய ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டோம். பெரியவரோடு பேசி முடிவு செய்து விடுவோம்..... வாருங்கள்.” என முன்னே நடந்தாள், அவள்.

‘ஜீவனி’ என்பது தமிழ்ப் பெயரா அல்லது சிங்களப் பெயரா? என்று யோசித்தபடியே சுந்தரேசனின் அறைக்குள் போனார், சிவநேசன். நாற்காலியில் அமரும் போதே, தன் பெயரிட்ட கோவையைத் தான் சுந்தரேசன் படித்துக் கொண்டிருக்கின்றார் என்பதையும் கவனிக்க முடிந்தது.

“மூன்றாவது தடவையாக வருகின்றேன்....” என மீண்டும் தன் எரிச்சலை வெளிப்படுத்தினார் சிவநேசன்.

“ஜீவனி, ஐயாவுக்கும் எனக்கும் சூடாகத் தேநீர் அனுப்புங்கள். சீனி குறைவாக இருக்கட்டும்” என்றபடி சிவநேசனை நோக்கிப் புன்னகைத்தார் சுந்தரேசன்.

“உபசாரம் பலமாகத்தான் இருக்கின்றது. ஆனா வேலை மட்டும் நடந்தபாடாக இல்லை”

“ஏன் இவ்வளவு அவசரப்படுகின்றீர்கள்? உங்கள் புத்தகம் சம்பந்தமாக நாங்கள் கலந்தாலோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டி இருந்தது. இது நவம்பர் மாதம். அதுவும்

கலண்டர் சீசன். எனவே தான் புத்தகம் பதிப்பதைத் தள்ளி வைக்க யோசித்தோம்”

“சுந்தரேசன், நான் கனடாவில் இருந்து வந்து ஒரு மாதமாகிவிட்டது. முதலில் இந்த புத்தகத்தை இந்தியாவில் தான் பிரசுரிக்க நினைத்திருந்தேன். ஆனால், அது தான் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை என்பதை அங்கு போய்த் தான் தெரிந்து கொண்டேன். விற்பனை உரிமையும் எனக்குக் கிடைக்காது. அங்கே பிரசுரித்தால் இலங்கையில் மாகாண, தேசிய பரிசுகளுக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளவும் மாட்டார்கள். அது தான் உங்களிடம் வந்தேன். நீங்களோ முடிவு சொல்லாமல் இழுத்தடிக்கிறீர்கள்”

“ஐயா, புத்தகத்தைப் பிரசுரித்துத் தாருங்கள் என்றீர்கள். ஆனால், பரிசுத் திட்டத்திற்கு அனுப்பும் எண்ணமும் இருக்கின்றது என்பதை முதலிலே சொல்லவில்லை. டிசம்பருக்கு முன் புத்தகம் வெளியானால் தான் பரிசுத் தேர்வுக்கு அனுப்ப முடியும். அதுவுமல்லாமல் பரிசுக்கு அனுப்பப்படும் புத்தகம் ஓரளவு தரமானதாகவும் இருக்க வேண்டும்”

“எனது நாவல் பரிசுக்கு அனுப்பும் தகுதி இல்லாதது என்று நீங்கள் சொல்வதற்கு உங்களுக்கு என்ன தகுதி இருக்கின்றது? முடியவில்லை என்றால் திரும்பத் தந்து விடுங்கள். சாட்டுச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டாம்” என்ற சிவநேசனின் பேச்சில் அவரின் கோபம் தெரிந்தது.

“ஐயா கோபப்படாதீர்கள். நான் உண்மையைத் தான் சொன்னேன். நானும் ஒரு காலத்தில் மக்களால் மதிக்கப்பட்ட எழுத்தாளன், இலக்கியவாதி. ‘யுகன்’ என்ற பெயரில் பரிசுகளும் பல வாங்கி

இருக்கின்றேன். அப்போது சாதாரண ஏழை எழுத்தாளன். இப்போது கொழும்பி, பெயர் சொல்லக் கூடிய நிறுவன உரிமையாளன். பதிப்பாளன். ஏற்றுமதி இறக்கமதி வியாபாரி. ஆனால், இப்போதெல்லாம் எழுத முடியவில்லை” என்று சிரித்தார் சுந்தரேசன்.

‘யுகன்’ என்ற பெயரில் வந்த கதைகளை ஆர்வத்துடன் வாசித்த ஞாபகம் வந்தது சிவநேசனுக்கு. கூடவே ‘அவரா இவர்’ என்ற வியப்புமீட்டு எழுந்தது.

“சிவநேசன் நான் ஒரு பதிப்பாளன் மட்டுமல்ல. வியாபாரியும் கூட. புத்தகம் பிரசுரித்தால் பரிசும் கிடைக்க வேண்டும் என்ற உங்களின் நிலைப்பாடு எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. ஆனால், பரிசு கிடைக்க வேண்டுமென்றால் புத்தகம் தரமானதாக இருக்க வேண்டும். பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் பரவலாகப் புத்தகம் பற்றிய விமர்சனங்களும் கட்டுரைகளும் வெளி வரவேண்டும். விமர்சனக் கூட்டங்கள் நடத்தப்பட வேண்டும்.”

“இந்த விதமாக நான் யோசிக்கவேயில்லை” என்று ஒத்துக் கொண்டார், சிவநேசன்.

“பரிசுக்கு முயற்சி செய்ய ஒரு வழி இருக்கின்றது. அதைத் தெரிந்து கொள்ள முன்னர் ஜீவனியுடன் இந்த நிறுவனத்தைப் பார்வையிட்டு வாருங்கள்” என்றபடி ஜீவனியைத் தொலைபேசியில் அழைத்தார், சிவநேசன்.

“என் கூட வாருங்க ஐயா....” என ஜீவனி அழைத்த போது நாவலை வெளியிடுவதற்கும் நிறுவனத்தைப் பார்வை

யிடுவதற்கும் என்ன தொடர்பிருக்க முடியும்? என்ற குறுகுறுப்புடன் அவளைப் பின் தொடர்ந்தார் சிவநேசன்.

“இது தான் எங்கள் நூலகம். பெரிய எழுத்தாளர்கள் எழுதிய நூல்கள் எல்லாம் அநேகமாக இங்கே இருக்கின்றன. இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்குத் தனிப் பகுதி இருக்கிறது. மாகாண, தேசிய மட்டத்தில் பரிசு பெற்ற புத்தகங்கள் இவை” என வரிசையாக ஒவ்வொன்றையும் எடுத்துக் காட்டினார் ஜீவனி.

பரிசு பெற்ற புத்தகங்கள் பல ‘நவயுகம்’ வெளியீடுகளாக இருப்பதைப் பார்க்கச் சிவநேசனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அட்டைப்படம், பக்க வடிவமைப்பு, புத்தகத்தின் தோற்றம் அமைப்பு எல்லாமே கச்சிதமாக அமைந்திருந்தன. முன்னுரைகள் மிகப் பிரபலமானவர்களால் எழுதப்பட்டிருந்தன. எல்லாவற்றிற்குமே ISBN இலக்கங்கள் பெறப்பட்டிருந்தன. நல்ல பதிப்பகம் தான் என்று மனதிற்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டார், சிவநேசன்.

“உங்கள் நாவலையும் இப்படி அழகாகப் பதிப்பித்து விடலாம்” என்று ஜீவனி சொன்னது சிவநேசனுக்கும் பிடித்திருந்தது.

அடுத்த அறையில் நாவலைந்து பேர் அமர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருப்பது கண்ணாடியூடாகத் தெரிந்தது. அவர்களின் எழுத்தாளர்கள் சிலர் இருப்பதையும் சிவநேசன் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

“பதிப்பிப்பதற்காகத் தரப்படும் நூல்கள் இங்குதான் செம்மைப்படுத்தப்படுகின்றன. ‘எடிட்டிங்’ என்பார்களே அது தான்.

செம்மைப்படுத்துவதற்கும் தகுந்தவர்களைத் தேடிப் பிடித்திருக்கின்றோம். முன்னுரை, அணிந்துரை கூட நாங்களே எழுதுவித்துக் கொள்கின்றோம். பத்திரிகை அலுவலகங்கள் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாத ஒரு தொகையைச் செம்மைப்படுத்துபவர்களுக்குச் சன்மானமாக வழங்குகின்றோம். புதிய எழுத்தாளரின் படைப்பும் தரமானதாகி விடுகின்றது” என்றாள் ஜீவனி.

“எழுத்தாளனின் சொந்தக் கருத்து மாற்றமடைந்து விடாதா? அவனது சிந்தனை, எண்ணக் கரு என்பன மாறி விடாதா....?”

“கூடியவரை எழுத்தாளனின் கருவை யொட்டியே செம்மைப்படுத்தல் நடைபெறுகின்றது. தரம் கருதித் தேவையான மாற்றங்கள் செய்யப்படுகின்றன. பரிசு கிடைக்க வேண்டுமென்றால் இப்படிப்பட்ட ‘பரிசு கெட்ட’ வேலைகளும் தேவையாகத்தானே இருக்கின்றன” எனப் புன்னகைத்தாள் ஜீவனி.

“இது சரியா, பிழையா என்று தான் தெரியவில்லை....” என்றார் சிவநேசன்.

“ஐயா, அதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியது, நீங்கள். தமிழகத்தில் தனியொரு எழுத்தாளரின் பெயரில் மாதா மாதம் நிறையப் புத்தகங்கள் வெளிவருவது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். இலக்கியம், சமயம், விஞ்ஞானம், சாத்திரம், அரசியல் என்று எல்லாவற்றைப் பற்றியுமே அவரின் புத்தகங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இவ்வளவு கெட்டிக்காரரா? என்று நான் கூட வியந்திருக்கின்றேன். பிறகு தான்

தெரிய வந்தது, வேறுயாரோ எழுதியதை அவர் பணம் கொடுத்து வாங்கித் தன் பெயரில் வெளியிடுகிறார் என்று....”

“நானும் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன், ஜீவனி. ஆனால், உண்மை எது என்று இன்னமும் பிடிபடவில்லை.”

“எவராலுமே எல்லாவற்றைப் பற்றியும் எழுதி விடமுடியாது. ஆனால் இன்றைக்கும் அந்த எழுத்தாளர் தமிழகத்தில் மட்டுமல்ல, இலங்கையிலும் பெயர் பெற்று விளங்குகின்றார். அப்படியிருக்கும் போது புத்தகங்களைச் செம்மைப்படுத்திப் பிரசுரிப்பதில் என்ன தவறு இருக்கமுடியும்?” என மீண்டும் புன்முறுவல் பூத்தாள், ஜீவனி.

“ஐயா, இது விளம்பர யுகம். மோசமான கதைகள் எழுதுபவர்களைக் கூட, நாலு திறமைசாலிகள் புகழ்ந்து விட்டால் அவர்களின் எழுத்து வானத்தைத் தொட்டுவிடும். சிறுகதை வரைவிலக்கணத்தில் அடங்காத கட்டுரைகளைக் கூட, பத்திரிகை களில் கதை என்று பிரசுரித்துவிட்டு நாலு பேரைக் கொண்டு ஆகா, ஓகோ... என்று விமர்சனம் எழுத வைத்துவிட்டால் போதும். பிறகென்ன பரிசும் கிடைத்து விடலாம். எழுதியவரும் நான் பெரிய எழுத்தாளர் என்று மார்தட்டியும் கொள்ளலாம். இதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்”

இப்போதெல்லாம் எழுத்தின் தரத்தைத் தீர்மானிப்பது விளம்பரம் தான் என்பது சிவநேசனுக்கும் புரிந்து தான் இருந்தது. நாலு எழுத்தாளர்களும், மூன்று பத்திரிகைகளும் ஒன்றுமேயில்லாத எழுத்தைப் புகழ்ந்து தள்ளி அதற்குச் சப்பைக் கட்டுக்

கட்டுவது சிவநேசனுக்கும் எரிச்சலை ஏற்படுத்தி இருந்தது.

“ஜீவனி, இதற்கும் எனது நாவலைப் பிரசுரிப்பதற்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறது என்பது தான் விளங்கவில்லை”

“நிறையவே இருக்கிறது. கோபித்துக் கொள்ளாதீர்கள். உங்கள் நாவல் தரமானதாக அமையவில்லை என்று பெரியவர் அபிப்பிராயப்படுகின்றார். அவர் ஒரு எழுத்தாளன் மட்டுமல்ல, நல்ல விமர்சகரும் கூட. அவர் கருத்துப்படி, உங்கள் நாவலை அப்படியே பிரசுரிப்பதை விடச் செம்மைப்படுத்தி அழகாகப் பிரசுரித்தால்..... சில சமயம் ஏதாவது பரிசும் கிடைக்கக் கூடும். அப்படித்தான் நாங்கள் அபிப்பிராயப்படுகின்றோம். சரி வாருங்கள் பெரியவரிடம் போகலாம்” எனப் படியிறங்கினாள் ஜீவனி.

அறைக்குள் சிவநேசன் நுழைந்த போது புதிதாக அந்த ஆண்டு வெளிவந்த நாவல்களைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார் சுந்தரேசன்.

“சிவநேசன்\* இவை இந்த ஆண்டு வெளிவந்த நாவல்கள். அநேகமாக எல்லாவற்றையும் தேடி எடுத்து விட்டோம். ஆனால், இதில் ஒன்று கூட ‘நவயுகம்’ பிரசுரித்தால் வெளியிடப்படவில்லை. உங்களுடைய நாவல் தான் எங்களுடைய முதல் பிரசுரமாக இருக்கும்” என உற்சாகமாகப் பேசினார் சுந்தரேசன்.

“ஐயாவுக்கு எல்லாமே விளங்கப்படுத்தி விட்டேன். பிரசுரச் செலவு பற்றியும் ஒப்பந்தம் பற்றியும் நீங்களே சொல்லிவிடுங்கள்” என்றாள் ஜீவனி.



சீவநேசன் நான் இவக்கியக்காரனாக இருந்தாலும், ஒரு விவாகரம். பொருளின் தரும் கூட அதன் விளைவுச் சுற்றம் என்று கொள் கையுடையவன் நான் எனச் சிறித்தரம் கந்தவேசன்.

"நீங்கள், உங்கள் கழுத்தில் எவ்வளவு பணம் தேவைக்கும் சன்டதைக் குறிப்பிடவில்லை" என இது பார்த்தார், சிவநேசன்.

"சீவநேசன், என்னுடைய கட்டணம் பற்றைய பதிப்பாளர்களின் கட்டணத்தை விட திரண்டு படங்காக இருக்கும். ஆனால், உங்கள் நாவல் செய்யையடுத்தபாட்டு அழகாகப் பிரசுரிக்கப்படும். ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டணம் மேலாகவதாகச் செலுத்தினால் வெளியீட்டு விளம்பரம் நாம்மனை உத்தித் தருவேம். தகுபாட்டு மலர், பர்சை நோக்கிய ஒரு நன்வாகவே இத்தப் பிரசுரம் அமையும். இதை வற்றுச்

கொள்வது. என்னுடைய என்னை நீங்கள் தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

இடங்கள் கொள்வது சரியா யின்றோ என்கதைப் புரிந்து கொள் வ முடியாமல் சிவநேசன் மூளை குழம்பிப் போயிருந்தது. பத்தகத்தைப் பிரசுரிப்பது விடுவது என்று தீர்மானம் எடுக்க முடியாமல் தடுமாறினார். கொள்ளாடை போத்தி தான் பாராட்டப் படுவது போன்ற படமொன்று மையில் ஒம் பறைந்தது. திசென்றா எல்லாக் கவக்க முய் நீங்கியது போன்று பணம் தெளி வாயிராது.

என்வளவு பணம் தரவேண்டும் பிரசுரிப் பதற்கு" என்றபடி என் பணயில் இருந்த 'செக்' புத்தகத்தை எடுத்து சீவநேசனை வைத்தபடி. டேரா முகையைத் திறந்தார் சீவநேசன்.

**வாழ்த்துகின்றோம் - வளர்க!**



எமது நீண்ட நாளை யக் கொழும்புத் தோழரும், ஆட்டோ, ஒட்டியும், உதவிக்கரமாகத் திகழ்பவருமான நண்பன் கிஸான் வாழ்த்தில் தனக்கென ஓர் ஆட்டோவைச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டுள்ளார். அவரது தனி மனிதத் திறமை எதிர்வாயத்திலும் பிரகாசிக்க நெஞ்சு நீன்றய வாழ்த்துகின்றோம்

- ஆசிரியர்

தாய்வாரிசர் சிறுதை

**YDSR  
WELSH**

மூலம்: நோர்மோ நோஸ்  
தமிழில்: எம். எம். யவீஸாஜி

"நீளாய் செய்து முடித்திருப்பது செய்திசுக்கக் கபாத ஒரு கார்டம்; மூடு தவறு. துகுசுத தள்ளி என பெற்றோடு வேண்டும். கடவுளை என்னை மன்னித்து விடு!"

தவள் சிறுமி ஒருத்தியை விட சற்று வளர்ந்த ஆணாய், முற்றாக யுவதி ஒருத்தி. அவளுக்கு இருபத்தியாறு வருடச் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவளை பெயர் மாரியோ. தவள் சியம் தேசத்தின் திருந்து கொண்டு வரப்பட்ட வம்சம் திரவிய. ஆணாலும் கெட்ட ஒரு மென் நாயாகக் காணப்பட்டாள். மெல்லிய மலரினம் அடைந்த புல்லாங்குழலுக்குச் சற்றுச் சமமான குழலைச் கொண்ட சிறுமுத்தகையம், பெரிய கண்களையும், முய்லுக் கூடாசிப் பெண் சாயல் தீரமுல் கொடை மெட்டை நாய் தவள்.

"ஊர் வறறும் இரக நாய் என்ன செய்தாள்?" நாய்கள் ஆச்சரிபம் அடைந்தோம். அவள் தாள் நீசச் சற்குத்தின் மீது உரையு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தாள்? அவள் செய்து முடித்திருக்கும் கொடுமையானது தன்வளவு துணிச்சல் மிக்கது. தவள் சிறிய தரநகை தன்னைக் கொன்றவிடம்தான். அதுவும் தவறு குழந்தைமையே கொணவை செய்த விட்டான்.

"கடவுளை, என்னை மன்னிப்பாடாக!"  
மாரியோ முணுமுணுத்தாள். "நான் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட விதத்தில் செயல்பட்டு விட்டேன். சாது மனது வேதனைபாள் நிர்வாணி இருக்கின்றது."

"நீ உரையு குழந்தையில் இரக்கமில்லையா?" நாய்கள் விடப்பட்டன கோ மோம்.  
உனக்கு உரையு குழந்தை தேவைவில்லையா?"  
சிறைக் கூடக் கம்பிகளுக்கு கூடு மானைப் பார்த்த மாரியோ. உரையு துணையை ஆடிச் கொண்டாள்.

"அது தாய் ஓட்டலை." அவள் கருமையான குரலில் மெட்டை நாய்மார் மாரல உறுமினாள்.  
"அப்படியல்லா விட்டால் உரையு கணவர் இன்றையேம்; உரையு காதுசல் எங்கே?" நாய்கள் மின்னும் கெட்டினம்.

எம்மையும், எமது மீன்னைகளைப் பராமரிப்பதற்கு எங்கனது மனைவன்மார் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மாரியோக் தகரில் வசிப்பதற்கு சமது வாழ்க்கையை வளம்படுத்தி வைப்பதற்கும் பாடுபடுகிறார்கள்.

புத்தகங்கள், சுருசினகளை எடுத்துக் கொண்டு சிறைக் கைதிகளைப் பார்க்கும் மாரியோமாம். எங்களால் அவர்களுக்காகச் செய்யப்பட்டக் கூடியது அவ்வளவு தான் என எண்ணினோம்.

மாயோ மீண்டும் தலையை அசைத் தான். “எனக்கு பிள்ளை ஒன்று கிடைக்க இருப்பதை அறிந்ததும் அவன் ஓடிப் போய் விட்டான். அவனுக்கு ஓர் ஆணாக இருக்க மாத்திரம் தான் தேவைப்பட்டது. தந்தையாக வேண்டும் என்ற ஆசை இருக்கவில்லை. என் றாலும் எனக்கு ஓடிச் செல்ல விருப்பம் இருந் தாலும் ஓடிச் செல்வதற்கு வழி ஒன்றும் இரு க்கவில்லை. ஓடிச் செல்ல ஒரு இடமும் இரு க்கவில்லை. அதன் பின்னர் அவனை எப் பொழுதும் காணவில்லை. அவன் எங்கு இருக் கிறான் என்பது கூட எனக்குத் தெரியாது.”

“உனது தாய் தகப்பன் எங்கே இருக்கி றார்கள், உனது குடும்பம்?” நாம் மீண்டும் கேட்டோம்.

“ஆசியாக் கண்டத்தில் வசிக்கும் எமது குடும்பத் தொடர்புகள் பலம் வாய்ந்தது ஒன்று. குடும்பக் கௌரவத்தை நாம் மேலாக மதிக்கிறோம்”

மீண்டும் ஒரு முறை களைத்துப் போன வன் போல மாயோ தலையை ஆட்டினான்.

“எனது தாய் தனித்துத் தான் வாழ்கிறார்; எனது தந்தை தாயைக் கைவிட்டுச் சென்று இரண்டாவதாகத் திருமணம் செய்து கொண்டு அதிக காலமாகிவிட்டது”

“தாய் கட்டிடத் தொழில் காணப்படும் இடங்களில் கூலி வேலை செய்கிறாள். அப்படியாக உழைக்கும் பணத்தையும், நான் அனுப்பி வைக்கும் பணத்தையும் தவிர, வேறு எந்தவித வருமானமும் எனது தாய்க்குக் கிடையாது. அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு தான் எனது நான்கு சகோதரர்களும் சீவியம் நடக்கிறது. நாங்கள் ‘ஈஸான்’ பகுதி பேங்கொக் நகரைப் போன்றதல்ல. பேங்கொக் நகரில் அத்தனை பொருட்களும் கிடைக்கின்றன. எனினும் எமது பிரதேசத்தில் எல்லாப் பொருட்களுக்கும் தட்டுப்பாடு நிலவு

கிறது. கையில் காசுமில்லாமல் வெறுங் கையுடன் எனக்குத் திரும்பி வீடு செல்ல முடியாது”

அவளது மென்மையான முகத்தில் கடுமையான தோல்வியின் பார்வை ஒன்று தெரிந்தது. ஆகாரம் ஏதும் இல்லாமல் இருந்து, சிறிது ஆகாரம் கிடைத்ததும் அதனைக் கௌவிக் கொண்டு பாழடைந்த பாதையால் பாய்ந்து செல்லும் ஒரு பெட்டை நாயின் நினைவை அது ஏற்படுத்தியது.

“அதுவும் மரணிப்பதற்கு.....?” விளங்கிக் கொள்ள முடியாமல் எனது வார்த்தைகள் தடுமாறின.

“நான் அவளுக்கு எதைக் கொடுப்பது?” கலவரம் அடைந்த எனது முகத்தைப் பார்த்து அவள் சொன்னாள். “பசியையும் தாகத்தையும் தவிர வேறொன்றும் இல்லை” என்று.

“அவர்கள் சொன்னார்கள் அந்தக் குழந்தைக்கு மூளையில் கோளாறு ஒன்று உள்ளது என்று”

“நான் பாதணிகள் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை ஒன்றில் வேலை செய்தேன். பாதணிகள் தைப்பது தான் எனது தொழில். எனக்குக் கிடைக்கும் சம்பளத்தில் எனது வீட்டுக்குப் பணம் அனுப்ப வேண்டும். எனது சாப்பாட்டுக்குச் செலவழிப்பது போக, நான் தங்கியிருக்கும் அறைக்கு வாடகை செலுத்தவும் வேண்டும். அவற்றுக்குச் செலவு செய்தபின் மிஞ்சுவது ஒன்றும் இல்லை. இனி எவ்வாறு நான் மூளைக் கோளாறு உள்ள பிள்ளையைப் பராமரிப்பது?”

அவள் கூறியவற்றை நாம் கிரகித்துக் கொள்ளும் வரையில் ஒரு சிறிது நேர அமைதி நிலவியது. தான் சொல்பவைகள் யாவும் மேல் ஆகாயத்தில் கலப்பதைப் பார்ப்பது போன்று மாயோவின் கண்கள் மேல்நோக்கிய வண்ணம் காணப்பட்டன.

அவள் சிந்தனை உலகத்தில் சஞ்சரிப்பது போல, கதையை ஆரம்பித்தாள். தனது

கற்பனைகளின் அறிக்கையை விபரிப்பது போல அவள் பேசினாள்.

“குழந்தை கிடைத்ததும் குழந்தை சகயீனமாக இருப்பதாகத்தான் அவர்கள் சொன்னார்கள். எனக்கு வீட்டுக்குப் போக முடியும் என்றும் சொன்னார்கள். பரிசோதனை நடத்துவதற்காகக் குழந்தையை அவர்கள் ஆஸ்பத்திரியிலேயே வைத்துக் கொண்டனர். நான் ஆஸ்பத்திரியில் உள்ள டாக்டர்கள், தாதிமார் உட்பட ஆஸ்பத்திரி சுவர்களுக்கும் கூடப் பயந்து போனேன். எனினும் அவர்களிடம் எனது முகவரி இருக்கிறது. நான் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகாவிட்டால் எனக்குப் பிரச்சினைகள் வரும் எனப் பயந்தேன்.

குழந்தையைப் பெற்றுக் கொள்ளச் சென்ற சமயம், அவர்கள் சொன்னார்கள், சாதாரண குழந்தை அல்லவென்று. ஏனைய குழந்தைகளைப் போல வளர்ச்சி அடையும் தன்மை அற்றது என்றும், அப்படிப்பட்ட குழந்தைகளைப் பராமரிக்க விஷேட நிறுவனங்கள் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அந்தச் சொல் எனது தலைவழியே ஓடிச் சென்ற ஒரு நதியைப் போன்று இருந்தது. நான் அந்த நதியில் மூழ்கி விட்டேன் குழந்தையை எனது கையில் தரும் போது, எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. குழந்தைக்கு ஏதோ ஒரு கோளாறு இருக்கிறது என்பது மாத்திரம் எனக்கு விளங்கியது.

எனது வாழ்க்கையில் எதுவுமே நல்ல காரியம் நடந்ததில்லை. எனது கையில் தவறும் குழந்தை கூடத் தவறான வழியில் வந்தது தான். நான் குழந்தையைக் கையில் ஏந்திய வண்ணம் அங்கும் இங்கும் அலைந்தேன். வாடகைக் கார் பிடிக்க என்னிடம் கையில் பணம் இல்லை. அதனால் குழந்தையைக் கையில் ஏந்திய வண்ணம் பஸ் ஒன்றில் ஏறிக் கொண்டேன். அந்த பஸ்ஸில் பிரயாணிகள் நிரம்பிக் காணப்பட்டனர். எனக்கு அமர்வதற்கு ஆசனம் ஒன்றேனும் கிடைக்கவில்லை. பிரயாணிகள் முன்னும் பின்னும்

தள்ளித் தள்ளி நெருக்குதல் மேறிகொண்டாலும் குழந்தை அழவில்லை. குழந்தையால் எந்த ஒரு தொந்தரவும் ஏற்படாததால் இந்தக் குழந்தை நல்லதொரு குழந்தை என எண்ணினேன். எனினும் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தவர்கள் சொன்னது எனது நினைவுக்கு வந்தது.

இந்தக் குழந்தைக்குக் காது கேட்பது மில்லை. கண் பார்வையும் இல்லை. ஏழையானாலும் பரவாயில்லை இவ்வுலகில் வாழ்வதற்கு சுய புத்தி தேவை. திறமைசாலியாக இல்லாமல் இருக்கலாம் என்றாலும் சுய புத்தி என்றால் தேவையே தான் என்று சொன்னார்கள். அந்தச் சிறிய ஜீவன் என்னைப் பார்த்தது. என்றாலும் அக் குழந்தைக்கு நான் தெரிபடுவது இல்லாமல் இருக்கலாம். அதன் காதகளுக்குக் கேட்பதும் இல்லாமல் இருக்கலாம்.

நாங்கள் பஸ்ஸை விட்டு இறங்கினோம். அந்தச் சிறிய ஜீவன் ஒரு கோழிக் குஞ்சின் அளவு சிறிதாக இருந்தாலும், எனது கைகளுக்கு சுமையாகப்பட்டது. எனக்கு அதனைச் சுமந்து கொண்டு செல்ல முடியாது; நான் ஒரு மரத்தின் கீழ் குழந்தையுடன் அமர்ந்து கொண்டேன். குழந்தையை மடியில் கிடத்திக் கொண்டேன். எனக்கு என்ன செய்ய தென்றே ஒன்றும் புரியவில்லை. மறுகணம் பைத்தியம் பிடித்தவன் போல, அங்கும் இங்கும் அலைந்தேன். அழகான ஆடையணிந்து அலங்காரம் செய்து கொண்ட பெண்களும், கவர்ச்சியான உடையணிந்த அழகான ஆண்களும் என்னைத் தாண்டிச் சென்றனர். அவர்கள் செல்வதற்கு இடம் இருக்கிறது. மோட்டார் சைக்கிள்கள், கார் வாகனங்கள் பாதையின் மேலும் கீழும் ஓடின. சிற்றுண்டிச்சாலைகள் அதிகம் காணப்பட்டன. அவற்றில் அமர்ந்து ஒவ்வொருவரும் சாப்பிடுவது அதன் கண்ணாடிக் கதவுகளின் மூலம் வெளியே காட்சியளித்தது. என்னைச் சுற்றிலும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம். இரைச்சல், குழப்பம் நிலவியது. எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்த

விய மாறி பிங்கான் லோடு வீற்றுக் கொண்டு இருந்தான். அதன் வாயை வந்துருக்கைத் தடைக்கது. அப்பொழுது என்ன விடுதலை எனக்கு குட்டைத்துக்கு வந்தது. அது விடயம் வாயை வலக்கு மல் நம் அந்த வீட்டைப் பார்ப்பதுதான் சந்திப்பு. இனிக் கிளக்கப் போவதில்லை.

நான் மறவில்லை. நே குழந்தையைப் பார்த்தேன். இன்றைக்கு அது அழகானதுக் காண்படவில்லை. குழந்தையின் முகத்தில் சந்தைக் கண்ணாடி இல்லை. உயர்வில்லிழைத் தயப் பற்றுக் காணப்பட்டது பின்னர் துழக்கை கண் களைத் திறந்தது. நான் அதனைப் பார்ப்பதற்குக் குளித்தேன். அந்தப் பிழைக் குழந்தையின் கண்ணில் சந்தையை நோக்கம் குடி கொண்டிருந்தது. என்னால் அந்தக் குழந்தையின் வாய் எழுதிய சோமையமாகக் காணப்பட்டது. நான் வந்து வக்கலை மெதுவாக அதன் பிழைக் கழுத்தில் ஒரு ஒரேயடியாக இருக்கலாக நகுகினைன். நான் பறபறப்பு குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்தவில்கலை. என்னால் பார்த்து முடிபாது. நான் சந்தை காணப்பட்ட உயர்ந்த சந்தை யாகக் கட்டி உயர்ந்தவின் மது பார்வைகைச் செலுத்தினேன்.

பரிசீலிக்கும் ஆகை அளித்து கொண்டு பெண்மன், மனிதர்களைப் பார்த்தேன். நான் வந்தவாகக் குழந்தையின் கழுத்தில் இருந்து கைகளை கிழித்ததுக் கொண்டேன். அதனைப் பிடிப் பார்த்தேன். "உடைக்கு இங்கு சந்தையின் இல்லை. நீ தவறுதலாகக் காண் வந்தாய். அதனால் திருப்பிக் கொண்டு விடு. அதில்தவறாமல் உனக்கு அடுத்த தென் மக்தில் நல்லதொரு சிறப்புக் கிட்டட்டும்."

நான் அப்படியே அதிக நேரம் அமர்ந்து இருந்தேன். அதற்கிடையில் பாராவது எம்மைக் கண்டிருப்பார்கள். அதற்குப் பொலிவுகைத் கொல்லியிருக்கக் கூடும். பொலிவுகள் வந்து உயர்ந்த குழந்தையின் உடலை வந்து கையில் இருந்து பிடிக்கக் கொண்டு, என்னையும் வந்து செலுத்தும்.

ஆள் பத்திரிகில் வல் வந்து தேடியதாகப் பின்னர் அவர்கள் கொல்லார்கள். அப்படித் திரிகில் இருந்து அப்படியாக வேறு ஒரு குழந்தையைத் தான் வந்ததுத் தந்தாகலாம். எனக்குக் தப்பிப் பிழைக்கத் தந்தவிற்குத் தரலாடு இல்லை. அந்தக் குழந்தை யைப் கொல்லவால் வந்து குழந்தைக் கைகளைக் காண்புடுகிறார். அது இல்லும் உயிர்தான் இருக்கிறது.

கடவுளான குழந்தைக் கை வந்தான் எனக்குத் தந்து இருப்பது வேறு குழந்தையின் குழந்தை. அந்தக் குழந்தை தான் எனது கையால் கொல்லப்பட்டது.

நான் என்னையே ஆயிரம் முறை கேட்டுக் கொண்டே இருப்பேன். ஏன் அந்தக் குழந்தை வந்தான் அவ்வாறு பார்த்தது? என்று அப்படி ஏன் வந்தது? அதற்குப் பதில் ஒன்றும் இல்லை."

சிறைக் கம்பிகளுக்கு ஊடாக எம்மைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மாயாவின் பக்கம் பார்த்துவிட்டு, நான் கொண்டு சிறைக்காலை வய விட்டு வேண்டியேன். நீதியை நான் அங்குக்குத் தண்டனை விதித்துள்ளது.

திருடர்கள், கொலைக்காரர்கள், தாழ்ப்பால்வையாளர்களுக்கு மத்தியில் தவள் தனது தண்டனையை அனுடலிக்க வேண்டியுள்ளது.

ஆன்மதிரிப் பொருப்பாளர்கள் இருந்துப் பெறுபிறகு கொண்டுள்ள என்னைப் பாரி வரும் கேட்கவில்லை. தவறும், தவறது குழந்தையும் தண்டனை அனுவிப்பது அவர்களுக்கு கவனமின்றி காரணமாக இல்லை. "என்னால் மாயா எப்பொழுதும் அப்படி வந்தவில்கலை."

நான் வந்து சமீபமாகப் பிழைத்த விடுகலில் கவனமின்றி பிழைக்காது இன்றையது கொண்டேன். என்னும் உண்மையில் குற்றவாளி பாராது இருக்கும்? நான் எம்மையே கேட்டுக் கொண்டேன்.

# கதைகள்

மல்லிகை மல்லிகை கண்டேன். அழகங்கொப்பாளர் திரு. சதிரிசேகரம் அவர்களது அட்டைப்படமும், தனது பற்றிய முறுக்கடித்தியின் சுட்டுறையும் உண்மையை வரலாறுத்தம்.

வேலின் மதினையும் எழுதிய மார்ச்சிசு காக்கி பற்றிய கட்டுறையும், அரும்பதி ராய் பற்றிய இளங்கோவின் இணையப் பக்கக் கட்டுறையும் அருமை. ஒரு சந்தைகார் மங்கலாயகி தம்மைப் பந்தகலாயகம் தம்மைப் பற்றி எழுதினார்.

## கேசிராய் சாறுணா

மல்லிகை மார்ச் 2010 இதழை வாசித்தேன் அதில் அழகத்துவிர அருமை, இரும்பும் 'கதவர்கள்' பகுதி மலரை நெறுபாது. அதற்காக, என் வேளை இரகின் வருடல் இது.

மல்லிகை முகப்பின் அழகம் பதிவு. ஆசிரியரின் சா விடுப்பின் பெயல்சை சந்தை மனிதிகையை தேதிக்கும் உண்மையான இலக்கியம். என்னைக்குத் தெரிந்திருக்கின்றது. அதனை ஆசிரியர் நிச்சயப்படுத்திச் சொல்ல வேண்டிய அலகை இல்லை. அதேபோல், பல்லித் தொலைக்க மட்டுமே தெரிந்த உண்மைப் பூச்சிகளுக்கல்லலாய் 'இலக்கி' பக் கொள்கையை திடாய்ப்படுத்த வேண்டிய தேவையும் உட்கருக்கு இல்லை. 'பரப்பாமல்' எழுதுவதுடன் உயர் ஆக, பாணையோடு முட்டி நோக்கித் தள்ளிப் பிப்பலப்படுத்திக் கொள்ள முன்வரும் சார்பைப் போன்றவர்களின் நிலை அந்தோகத்தினால்!

தனிப்பட்ட விருப்பு நெறுபுக்கும் இலக்கிய சந்திகையான மல்லிகைக்கும் சம்பந்தம் இல்லலை என்பதைச் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் மனநிறு கொள்ள வேண்டும்.

மல்லிகையின் தொடர் மொச்சிக்கு இலக்கிய உயர்வர்கள் கைகொத்திருக்கும் வன்ற சாதாரண வரல்களை ஒன்றும் செப்துவீட முடியாத என்பது மட்டும் நிச்சயம்.

## வாளவீல்

வேலிமடை

இப்பொழுது நான் மல்லிகையை ஆறுதலாகவும் வெகு சாவதானமாகவும் பொறுத்திருந்து படித்துப் பார்ப்பது தான் வழக்கம்.

சென்ற மார்ச் 10 இதழைப் பார்த்த போது எனக்கு மன நிறைபென்று ஏற்பட்டது என்பதைக் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்.

மல்லிகையின் ஆரம்பகால அக்கக்கொப்பாளர் சந்திரசேகரத்தை இளறும் கூட, அவரது அச்சார்பு மெய்ப்பான உயர்மை மெச்சி அட்டையில் அண்ணாது உருவத்தை அட்டை

யில் பதிக்கிறது. மல்லைக்கடிகள் பெயர்  
யான துரிதவழிமுறை நடைமுறை  
கடைப்பிடிக்க உடனடியாகவும் வரவேண்டுமென்று  
வேண்டியிருக்கிறது. நீங்கள் மெய்யாகவே  
உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று  
பிரார்த்தனை செய்கிறேன்.

இது சம்பந்தமாக எடுக்கப்படும் நடவடிக்கை  
பற்றி எந்தெந்த நடவடிக்கை எடுக்கப்படும் என்பது  
புள்ளிவிவரம் செயல்படும் வரையில் குறிப்பிட  
தொன்றுதான்.

எனக்குத் தெரியும். ஒரு தடவை நான்  
யாழ்ப்பாணம் வந்திருக்கின்றேன். வந்த  
அந்தச் சமயத்தில் ஒருநாள் காலை உட்கார்  
வைத்தேன். அந்தச் சமயத்தில் காரைக்காலம்  
பாலத்திற்கு நேரில் வரும் ஒரு வந்தேன்.  
அந்தச் சமயம் நீங்கள் அங்கு இல்லை.  
உடனடியாக உட்கார்ந்த சமயத்தில் வந்து சிக்க  
காரைக்காலம் வந்து இருந்து கொண்டிருக்கிற  
வெற்றிகளை உடிக் கொண்டு வருகிறார்.

என்னை அவருக்கு முன்னர் பின்னர்  
பெற்றது. இருந்த போதிலும் கூட, எழுந்து  
பின்பு பிடிக்க முடியாத புகார் செய்யப்பட்ட  
எனவே அவர் விசாரித்த பின்னர் இருக்க  
விடவேண்டும் என்று ஒரு இவக்கியச் சந்தி  
கைக்கு இப்படியானவர் அறியாமலாகக்  
கிடைத்ததே, மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்த  
என்று கருதுகிறேன்.

கன நேரமாக உங்களுக்காக மல்லை  
க்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். நீங்கள்  
வரவில்லை. உங்களை நேரில்  
பார்க்க முடியவில்லை.

நேரம் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. பகல்  
யாழ்ப்பாணத்தில் வரவியா செல்ல வேண்டி

நீர் நேரம் இல்லை. எனவே, துரிதம்  
கொண்டிட்டு கொண்டு நான் மல்லைக்கடிக்  
படிக்க உடனடியாகவே தீர்மானிக்கிறேன்.  
அவரும் படிக்கட்டு வரை வந்து விட  
தந்தால், அதன் பின்னர் பல பல குழப்பங்களை  
மாற்றுகள், மத்த இடைக்காலம், நான்  
வரை அதன் பின்னர் நேரில் பார்க்கவே  
சந்தர்ப்பமெல்லாம் கிடைக்கவில்லை. மல்லைக்கடிக்  
கொண்டிட்டு உடனடியாக தவறு உருவக்  
கதைப் பார்த்த சமயம் பண்டைய பண்டைய  
நினைவுகள் வந்து வந்து போகின்றன.

ச.மேகாசுரமங்கலம். வரவியா

உங்களுக்கு நானோர் ஆலோசனை  
கொள்ளுகின்றேன். கள்ள வியாபாரம்  
மல்லைக்கடிக் காரியாலயத்திற்குள் முதல்  
நிலைப்போய்க் கிடைக்காமல், ஒரு தடவை பந்து  
நாடிகள் திட்டம் போட்டு, இவ்வகையின்  
ஒரு பகுதிக்குப் போய் வரப் படிக்கங்கள்.

இந்த நெருக்கடியான சமயத்தில் கீழ்க்கண்ட  
மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்து, மல்லைக்கடிக்  
காரியாலயம் வந்து உட்கார்ந்து சந்திப்புப்  
பேசக் கால அளவுகளைப் போதாது.  
அவ்வாறு கருதுகின்றேன். ஆபிரகாம்  
சோனி. எனவே, நீங்கள் தான் பலவற்றும்  
நேரில் சென்று, பார்த்துப் பின்பு கவந்துவர  
யாட வேண்டும். இதனால் உடனடியாகப்  
பலன் கூடக் கிடைக்கலாம். கையில் காசு  
வைத்திருப்பவர்கள் நேரில் கூடக் கைய  
ளிக்கலாம். பல இடம் எழுந்தாட்களினால்  
பரிசீலிக்கும் நேரில் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு.

எனவே வருஷத்திற்கு ஒரு தடவையா  
குறித்து வெளியூர் பிரயாணத்தைப் பரிசீலி  
செய்துப் பாருங்கள்.

புதுவை. என். சாமேஸ்வரன்

சுயம்சரி

— வினாக்கள்-விடைகள்

1. இரண்டு நாட்களில் எவ்வாறு கிடைக்க வேண்டும்?

புதுவை அமைச்சர்

1. இரண்டு நாட்களில் எவ்வாறு கிடைக்க வேண்டும்? அந்த  
படிப்பான காரணங்களால் மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற  
மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற  
மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற  
மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற

2. ஏதேனும் மறுபரிசீலனை செய்யுமா?

என். சாமேஸ்வரன்

2. இரண்டு நாட்களில் எவ்வாறு கிடைக்க வேண்டும்? அந்த  
படிப்பான காரணங்களால் மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற  
மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற  
மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற  
மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற

3. காரணிகள் காரணமாக இருப்பதேன்?

சென்னை அமைச்சர்

3. இரண்டு நாட்களில் எவ்வாறு கிடைக்க வேண்டும்? அந்த  
படிப்பான காரணங்களால் மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற  
மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற  
மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற  
மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற மல்லைக்கடிக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற

இன்று உலகத்திலுள்ள அதி உயர்ந்த கட்டடம் எது?

பதுளை. ஆர். வதுலன்

குபாயிலுள்ள யிரீதி ஹலியா என்ற கட்டடமே இன்றுள்ள உலகக் கட்டடங்களில் அதி உயரமானது.

மெய்யாகவே சொல்லுகின்றேன். இலக்கியச் சஞ்சிகைகளின் வரலாற்றிலேயே நீங்கலொரு மகத்தான புதுமையைச் செய்து, முன்னுதாரணமாகத் திகழுகின்றீர்கள். ஏப்ரல் 2010 இதழ் மல்லிகை அட்டையில் ஆரம்ப கால அச்சுக் கோப்பாளர் சகோதரர் சந்திர சேகரத்தின் உருவத்தை அட்டையில் பதிப்பித்து வெளியிட்டுள்ளீர்களே, இது சர்வதேசச் சாதனைகளில் ஒன்று. நமது நாட்டு இலக்கியப் பரம்பரையினர் இதற்காகவே வருங்காலத்தில் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளலாம்.

கோப்பாய். எஸ். அருணன்

சகோதரர் சந்திரசேகரத்தின் பல் கட்டடங்களில் மல்லிகை அவரைக் கௌரவித்துக் கனம் பண்ணிவந்துள்ளது. இலக்கியக்காரரின் நட்பு, எடுபொழுதுமே நிரந்தர மேன்மையை நல்க வல்லது. கால மாறுதல்கள் ஏற்பட்ட போதிலும் கூட, அந்தச் சாதனைகள் வரலாற்றில் பொயிக் கப்பட்டு, மதிக்கப்படுகின்றன.

மல்லிகைக்கு எழுதும் எழுத்தாளர்களினது திறமையை எப்படி இனங்கண்டு கொள்ளுகின்றீர்கள்?

பதுளை. எம். எஸ். ரஹீம்

அவர்களது படைப்புகளையும், இலக்கியச் சிந்தனைகளையும் ஆற அமரடி படித்துப் பாரி

த்து, அன்னாரது திறமைகளை எடைபோட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

நானொரு பல்கலைக்கழக மாணவி. எனக்கொரு பேராசை. மல்லிகையின் முதலாவது இதழைப் பெற்றுக் கொள்ள விரும்பும். காரியாலயத்திற்கு நேரில் வந்தால் முதலாவது இதழைக் காசுக்குப் பெற்றுக் கொள்ள இயலுமா?

கொழும்பு- 6. செல்வி. நந்தினி

உங்களது வேண்டுகோளை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள இயலாது. பல்கலைக் கழக மாணவி என்ற காரணத்தால் ஒரு சலுகையைத் தரலாம். மல்லிகைக்கு நேரில் வந்தால், மல்லிகையின் முதலாவது இதழை சில மணிநேரம் உங்களது பாரிவைக்கு மாத்திரம் தந்து வலாம்.

உங்களது ஓய்வு நேரத்தை எப்படிக்கொள்ளுகிறீர்கள்?

ஜூ-எல். எஸ். திலகநாயகம்

எழுத்தாளனுக்கு ஓய்வு நேரம் என ஓய்வு நேரங்கள் கிடைப்பதே அரிது. அவள் சுமமாகதிரையில் சாயிந்து இருந்தால் கூட, அவள் முளை வேலை செய்துகொண்டே இருக்கும். ஆகவே படைப்பாளிக்கு ஓய்வு நேரம் என்பதே மரணத்திற்குப் பின்னர் தான்!

மறைந்த பிரபல எழுத்தாளர் க. நா. சுவின் முழுப் பெயர் என்ன?

இளவாலை. மா. சாரங்கன்

கந்தாடை நாராயணசாமி சுப்பிரமணியம்.

தமிழக முதலமைச்சர் கருணாநிதியின் அனுசரணையுடன் அடுத்த ஜூன்

மாதம் கோவையில் நடைபெற இருக்கும் செம்மொழி மகாநாட்டில் கலந்து கொள்ளும் உத்தேசம் உண்டா?

யாழ்ப்பாணம். எஸ். கணேசவேல்

எம். ஜி. ஆரின் ஆட்சிக் காலத்தில் 1971ல் மதுரையில் நடைபெற்ற தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டிற்கு எனக்கு அன்று அழைப்புக் கிடைத்தது. எழுத்தாளன் என்ற கௌரவத்துடன், மல்லிகை ஆசிரியர் என்ற கனதியுடன் அந்த அழைப்புக் கிடைத்தது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து போகத் திட்டமிட்டவர்களில் நானொருவன். அன்றைய எதிரிக் கட்சித் தலைவரான திரு. அ. அமிர்தலிங்கமும் அவ்விழாவில் கலந்து கொண்டார். அன்று மன்னார் ஊடகக் கமிட்டி போக்குவரத்து இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அவ் விழாவில் கலந்து கொண்ட கணிசமான அழைப்பாளர்களும் கமிட்டியில் தான் போய் வந்தோம். வழியெங்கும் எக்கச்சக்கமான வரவேற்பு.

அந்த விழாவில் தான் நமது கமிட்டி கழக ஜெயராஜின் அற்புதமான சொற்பொழிவை முதன் முதலில் கேட்டுப் பிரமித்துப் போய்விட்டேன். எம். ஜி. ஆர். மேடையேறி அவரைக் கட்டிப் பிடித்து வாழ்த்தி, வரவேற்றதையும் நேரில் பார்த்துப் பெருமதமடைந்தவர்களில் நானும் ஒருவன். திரு. எஸ்.பொ.வும் அந்தக் கமிட்டியில் மகாநாட்டுக்கு எம்முடன் வந்தார்.

எந்தக் காலத்திலாவது மன விரக்தி அடைந்த சம்பவம் ஏதும் உண்டா?

சன்னாகம். க. தங்கராசு

நான் இளமையாக இருந்த காலத்திலிருந்தே இடதுசாரி இயக்கங்களில் என்னை இணைத்துப் பிணைத்துக் கொண்டு வளர்ந்து வந்தவன். சுமமா வெறும் சவால் மேடையே

பேச்சுப் பேசி, மக்களை உணர்ச்சி வசப்படுத்தி, ஓட்டுச் சேகரிக்கும் தந்திரத்தைத் தள்ளுகாதே கொண்டிருந்த தமிழிக் கூச்சல் அமைதியை விட்டு எட்ட நின்றுவன். சிந்திக்கப் பழகியவன். வித்தியாச மாக எழுதக் கற்றுக் கொண்டவன். செயல் தான் இன்றைய தமிழினின் மூலதனம். அந்தச் செயலைச் சர்வதேச மட்டத்தில் தேடிக்கண்ட தைந்தவன்.

எனவே மக்களை நேசிக்கக் கற்றுக் கொண்ட எம்மைப் போன்றவர்களுக்கு விருக்தி என்ற நிலையை ஏற்பட்டு விட வாய்ப்பு ஏதும் ஏற்பட்டு விடுவதில்லை. தோல்வியில் இருந்து கூட, எம்மைப் போன்றவர்கள் புதுப் புதுப் பாடங்களைக் கற்றுத் தெளிந்து கொள்வோம்.

‘இந்தப் பதிப்புத் துறைக்கு ஏன் வந்தோம்?’ என எந்தக் கட்டத்திலாவது நீங்கள் மனச் சலிப்பு அடைந்த துண்டா?

சாவகச்சேரி. ஆர். குமணன்

உண்மையை மனந் திறந்து சொல்லுகின்றேன். எந்தக் கால கட்டத்திலும் நான் இந்தத் துறைக்கு வந்து சேர்ந்ததைப் பற்றி மனச் சலிப்பு அடைந்ததேயில்லை. பாரீக்கப் போனால் வெகுசனத் தொடர்புள்ள எந்தத் துறையில் தான் பிரச்சினைகளும் நெருக்கிகளும் இல்லை. இந்த இலக்கியத் துறையில் உள்ள பெறுமதியான செயல் என்னவென்றால், இன்று மாத்திரமல்ல, நாளை என்றொரு காலம் பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் வரும். அடிப்பொழுது நமது அரிப்பணிப்பு உணர்வு இலக்கிய உழைப்பும் பிற சூத்தியினரால் வியந்து பேசப்படுகும். அடிப்பொழுது நாம் உயிருடன் இருக்கமாட்டோம்.

முன்னர் மல்லிகையுடன் இடைவிடாது தொடர்பு கொண்டவர்கள்,



*No Colour Separation*

*No Positive*

*No Plates*

## *Our Product*

DATABASE PRINTING,  
BROCHURES,  
CATALOGUES,  
SOUVENIRS,  
BOOK MARKS,  
GREETING CARDS,  
NAME TAGS,  
CD/DVD COVERS,  
COLOUR BIO DATA,  
STICKERS  
INVITATION CARDS,  
PROJECT REPORTS  
BOOK COVER,  
MENU CARDS,  
THANKING CARDS,  
CERTIFICATES,  
BOOKS, POSTERS,  
CD STOMER,  
PLASTIC CARDS,  
SCRATCH CARDS,  
VISITING CARDS.

*Any Board or  
Any Paper*



# HAPPY DIGITAL CENTRE (PVT) LTD

*Digital Colour Lab & Digital Offset Press*

No.75 1/1, Sri Sumanatissa Mawatha, Colombo - 12.

Tel: +94 11 4937336, +94 11 7394592

web: [www.hdc.lk.com](http://www.hdc.lk.com), E-mail: [happy2002@live.com](mailto:happy2002@live.com)